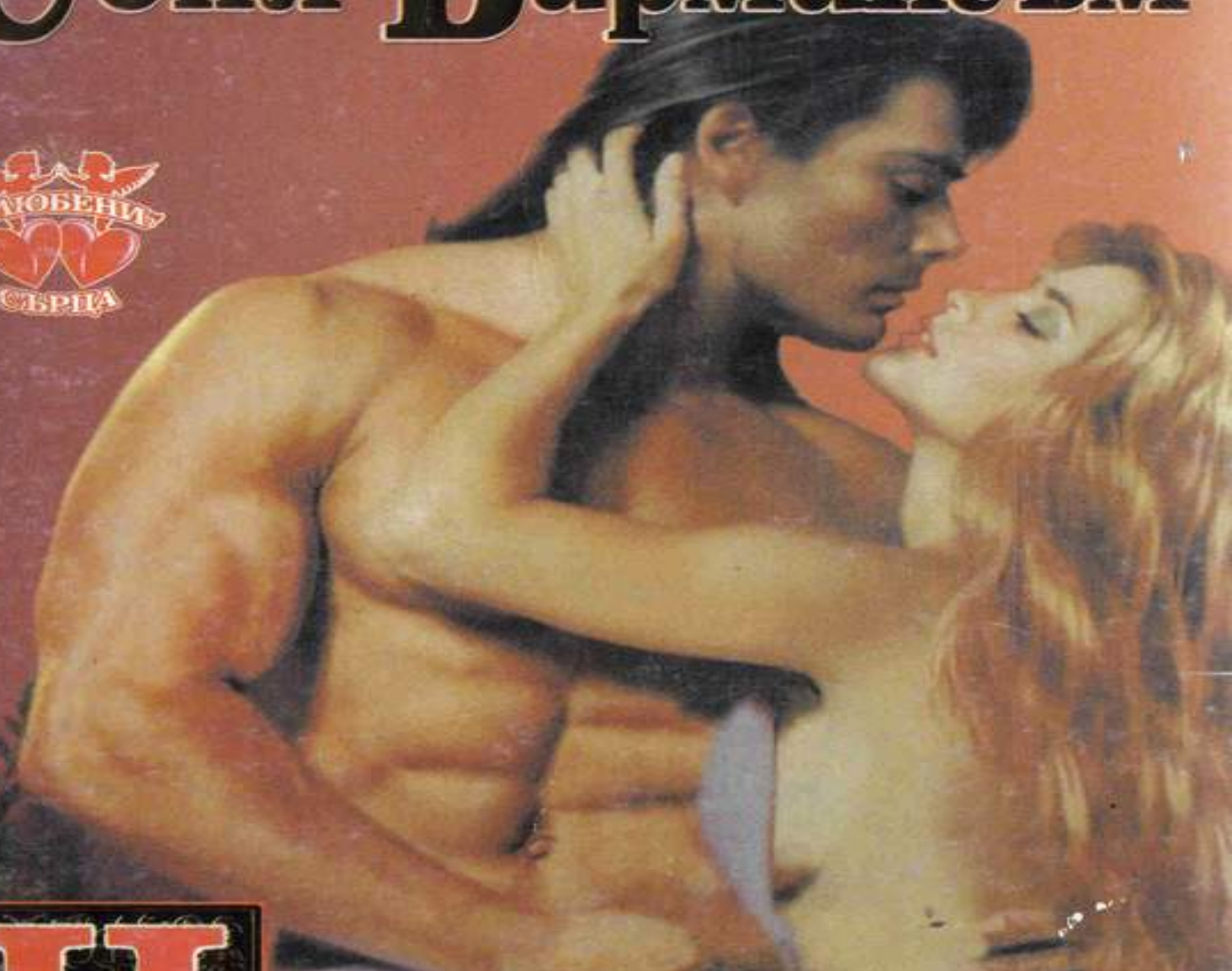

Соня Бирмингъм

ЦВЯТ ОТ СКРЕЖ

СОНЯ БИРМИНГЪМ ЦВЯТ ОТ СКРЕЖ

Превод: Силвия Нейкова

chitanka.info

В дивата долина Ред Оук красивата Мисти Малоун се среща с много хора, но никой не я изненадва повече от загубилия съзнание непознат. Мисти е научила от баба си изкуството да лекува с билки и познава много лекарства, които могат да излекуват непознатия. Но дали ще се осмели да му даде най-могъщото от всички лекарства — своята сладка любов?

ГЛАВА 1

Планините Озарк — октомври 1885

Мъртъв.

Да, мъжът беше мъртъв. Мисти се беше навела, за да събира билки, а когато се изправи и погледна към залязващото слънце, видя мъртвия мъж. Тя пое дълбоко глътка свеж въздух, пропит с аромата на боровите гори, и втренчи поглед в една точка от планинското било, намиращо се на около четирийсет метра от нея. Там, простряно под един огромен дъб, лежеше тялото на мъж... едър, гол мъж.

Гърлото ѝ се сви, тя остави кошницата си на земята и хвърли поглед през рамо. Приятелката ѝ Лъки я следваше и водеше със себе си понито, което теглеше малката каручка с торбите. Момичетата събираха билки от три часа и торбите бяха пълни с див джоджен, босилек и още много растения, от които се приготвяха лечебни отвари.

Мисти започна да вика, но бързо престана. Не биваше да тревожи Лъки, още не. Може би тази стряскаща гледка да беше само трик на светлината, която бавно гаснеше. Тя чу прошумоляването на тревите, когато любимецът ѝ — малък еног — тръгна към нея. Без да се замисли, тя се наведе, вдигна го и притисна топлото му пухкаво телце към гърдите си. А после отново посвети вниманието си на големия дъб, чийто тъмен силует се извисяваше на червения хоризонт. Предпазливо продължи да върви по пътеката. Трябваше да провери дали мъжът наистина е мъртъв, защото ако можеше, тя щеше да му помогне.

Сърцето ѝ отново заби силно, когато се приближи, защото ясно видя проснатото на земята тяло. Уплашена, тя пусна Роло, коленичи и нададе тих вик. И тогава през листата премина един от последните слънчеви лъчи и освети тялото. Ръката му беше праметната през главата. Косата му беше рошава, тъмна като индиго и изпъкваше красиво на фона на есенните листа. Като хипнотизирана, Мисти

разгледа тялото му сантиметър по сантиметър и почувства как силна червенина залива бузите ѝ.

Като лечителка, тя беше виждала достатъчно голи мъже, но кой знае защо този мъж я впечатли, въздейства ѝ по различен начин от другите. По мускулестите му гърди и бедра бяха полепнали борови иглички. Членът му, дори в покой, изглеждаше огромен и впечатляващ. Мъжът предизвика у Мисти най-съкровени мисли и желания. Обхвана я силна тъга. „Господи, какво ли му се е случило?“ Сърцето ѝ се сви — той беше толкова красив. Лицето му беше леко квадратно, с ясно изразени черти и излъчваше сила, бузите му имаха бронзов загар, миглите му бяха гъсти и тъмни, устните — пълни и чувствени. Беше огромен и силен и някак си странно безпомощен.

Нападалите по земята листа изпукаха, тя се изправи и видя Лъки, която все така тихо я беше следвала и сега се намираше само на няколко метра зад нея. Приятелката ѝ имаше рижа коса, бузите ѝ бяха покрити с лунички, носеше извехтяла рокля, а огромните ѝ очи сега гледаха ужасено. Лъки живееше с дядо си, стар свещеник, когото хората от долината Ред Оук^[1] наричаха отец Джубал, и беше най-добрата приятелка на Мисти. Лъки се беше вцепенила, а очите ѝ заплашваха да изхвъркнат от орбитите. Мисти също не помръдваше, втренчила поглед в безжизненото тяло.

— Погледни само колко огромен и силен е той! — възкликна Мисти. Лъки се изчерви силно и извърна очи. — Може би е още жив — продължи Мисти. — Може би ще успее да му помогна.

Лъки поклати глава.

— Но той не помръдва. Мъртъв е. — Тя огледа сенчестата гора, в която започваха да се чуват тихите нощни звуци. — Днес няма да намерим повече билки. Слънцето е почти залязло. — Направи крачка назад и започна да усуква края на престилката си. — Не бива да стоим тук по тъмно. Нека просто си тръгнем.

Мисти погледна мъжа и ѝ се стори, че долавя леко движение.

— Мисля, че още диша. — У нея се зароди надежда, когато леко разтърси рамото му. Той нададе стон и сърцето ѝ възбудено заби. Красивият мъж беше още жив и тя трябваше да му помогне. Мисти погледна приятелката си и се усмихна. — Виж, не е мъртъв. А е красив като ангел! — Тя прехапа замислено долната си устна и прокара пръсти през косата му. — Има цицина, по-голяма от гъше яйце, на тила

си. — После започна да изучава лицето му. — Първоначално не бях забелязала, но сега съм повече от сигурна, че е чужд на този край.

— А как, предполагаш, е стигнал дотук?

— Предполагам, че е дошъл на кон през резервата Юрика. И онези разбойници, които от известно време тревожат цялата долина, са го цапнали по главата, откраднали са коня и дрехите му.

Погледна смелото лице на мъжа и сърцето ѝ отново силно заби. Беше се опитвала да спасява животни, хванати в капани, но беше сигурна, че онова, което се опитва да направи сега, е много по-опасно. Той беше все още в безсъзнание, а на нея ѝ се струваше, че вече е променил живота ѝ.

Лъки ѝ хвърли неодобрителен поглед.

— Не мислиш да го прибереш у дома си сега, когато Езра го няма, нали? Нямах дори представа, кой може да е той. — Погледът ѝ пробяга по мускулестото тяло на мъжа. — Дори по дрехите не можем да се досетим откъде е. Може, когато се свести на сутринта, да ти пререже гърлото!

Мисти разтвори квадратната длан на непознатия. Топлината на ръката му възроди надеждата ѝ. Не видя мазоли и заключения, че не е човек, който се занимава с тежък труд. Пулсът ѝ се ускори, когато видя, че той не носи брачна халка и че на пръста му няма по-светла ивица, която да подсказва, че някога е носил такава. Лицето му е благородно, реши тя, той е джентълмен. И последните ѝ колебания изчезнаха. Тя се изправи и погледна смело Лъки.

— Докарай каруцата тук. Ще го заведа у дома и ще го лекувам.

Лъки се намръщи.

— Ами ако е престъпник или събирач на данъци?

— Няма значение. Не може да лежи тук цяла нощ. Насекомите ще го нападнат. Добрите хора тук се броят на пръсти и само от нас зависи дали той ще живее.

Известно време се чуваше само вятърът, който си проправяше път през боровите клони, и дишането на понито. Мисти погледна приятелката си и разбра, че въпреки несъгласието си, тя ще направи онова, което се иска от нея. Годишите, през които бяха неразделни, я бяха научили, че оплакванията на Лъки са само поза, защото тя притежава душевна сила и винаги е вярна на приятелите си. Усмихна се, когато Лъки се обърна и закрачи към каруцата, като продължаваше

да си мърмори под носа за разни разбойници и събирачи на данъци. Когато Лъки се върна, Мисти беше хванала мъжа през раменете и се мъчеше да го повдигне. Срећна уплашените очи на приятелката си.

— Е, хайде, ела ми помогни! Тежи като кюлчета злато!

Лъки отстъпи назад.

— Никога преди не съм докосвала гол мъж.

Мисти въздъхна ядосано.

— Но той е в безсъзнание! Няма дори да знае, че си го докоснала. Хайде, помогни ми да го сложим в каруцата.

Като продължаваше да мърмори, Лъки неохотно повдигна краката на мъжа. С доста усилия те успяха да го положат в каручката. Ръцете му останаха преметнати навън през ниските странични стени, а краката му стърчаха през отворения заден край. Лъки вдигна няколко есенни листа от земята и покри с тях слабините му.

— Така е по-добре — каза тя.

Мисти изтупа дланите си от праха и зае мястото си до главата на понито.

— По-добре да тръгваме — заяви тя, като огледа местността, която мракът започваше да скрива. — Сенките стават по-дълги с всяка изминала минута — Тя пое юздите, а Роло скочи в каручката и се настани върху корема на мъжа. Мисти погледна приятелката си, която продължаваше да стои на мястото си. — Върви отзад и гледай билките да не се разпилеят по земята. — Изправи рамене. — Готова ли си.

Лъки хвърли още няколко листа върху слабините на мъжа и си пое дълбоко дъх.

— Готова съм, както винаги. Но това въобще не ми харесва. Въобще.

Мисти дръпна колкото можа по-силно понито за юздата и, с облекчение, почувства как каручката тръгна. Известно време момичетата вървяха по склона на планината, а после, по една пътечка, навлязоха в гората. Каручката скрибуцаше, а мъжът в нея подскачаше като парцалена кукла. Роло, на когото возенето много допадаше, подскачаше насам-натам и понякога заставаше на гърдите на мъжа. Мисти се страхуваше, че каручката няма да издържи на тежкия товар, но точно когато слънцето се скри зад баира във великолепието от багри, те направиха завой и видяха порутените колиби на родното село.

Като изтърваха тежкото тяло няколко пъти на земята, момичетата най-после успяха да го вкарат в колибата и да го качат на увисналото легло. Лъки отстъпи назад и изтри с длан потта от челото си.

— По-добре да тръгвам. Стана тъмно и дядо сигурно се тревожи. — На вратата тя се спря и погледна приятелката си. — Ще се справиш ли? Не те ли е страх?

Мисти ѝ се усмихна окуражително.

— Всичко ще бъде наред. Нещо у него ми подсказва, че той е джентълмен.

Лъки изсумтя неодобрително.

— Господи, ако брат ти знаеше!

Мисти вдигна вежди.

— Онова, което Езра не знае, не може да му причини мъка, нали?

Лъки излезе от колибата и когато вратата се затвори, Мисти коленичи до леглото. Отметна нежно косата на мъжа от лицето му и реши, че е почти идеално. Кой ли беше той? Откъде ли беше? Защо ли беше яздил до тяхната долина и с какво ли се занимаваше? Господи, умираше от желание да получи отговор на тези въпроси! Ако от раните му течеше кръв или пък той беше обгорен, тя щеше да знае как да помогне за бързото му възстановяване и щеше да получи отговорите. Но, като най-добрата лечителка на долината, знаеше, че ако човек е в безсъзнание, не може да се направи нищо, освен да се чака. Усецайки някакво радостно предчувствие, Мисти го зави с няколко одеяла и направи точно това.

Като започна бавно да идва на себе си, Адам Девънпорт чу тиха музика и ангелски глас. Отначало се запита дали не е умрял и отишъл в рая, но когато отвори очи, разбра, че не е в рая, защото главата го болеше адски. На гърдите му си почиваше малък енот, а черните му очички го гледаха учудено. Адам премигна няколко пъти и се опита да седне. Ангелското пеене рязко пресекна.

— Роло, слез от гърдите на непознатия! — дойде гласът някъде от стаята.

Когато енотът скочи на земята, Адам се подпря на лакът. Чувстваше се много слаб и му се струваше, че ще умре от глад. Главата го болеше толкова силно, че виждаше като през мъгла. Видя шкафове, стари легла... После погледът му се фокусира и той видя красиво

момиче, застанало до прозореца и облечено в панталони от еленова кожа с ресни по краищата. Следобедната светлина падаше върху нея. Тя веднага остави струнния инструмент, на който свиреше, и се изправи с грейнало от щастие лице.

Кожата ѝ беше свежа като роса, устата беше великодушна, косата ѝ — дълга, кестенява, разкошна, а в зелените очи все още имаше едва забележима тревога. Предницата на ризата ѝ от еленова кожа беше дълбоко изрязана и разкриваше голяма част от млечнобялата ѝ пазва, която, дори в неговото състояние, привлече вниманието му. В целия си двайсет и осем годишен живот Адам не беше виждал по-желана жена.

— Помислих, че си ангел, който свири на арфа — прошепна той дрезгаво.

Ангелът в облекло от еленова кожа се засмя тихо.

— Не съм ангел. Аз съм Мисти Малоун. А това, на което свиря, е цимбал.

Адам трепна, като чу името Малоун. Прадядо му произхождаше от долината Ред Оук и с не малка изненада той си спомни, че двата рода са били в смъртна вражда преди много, много години. Враждата била толкова стара, че за нея започнали да се разказват приказки. Преди Адам да успее да осмисли положението, в което се намира, Мисти му се усмихна мило и показа белите си като перли зъби.

— Добре дошъл в съзнание, страннико — каза тя сърдечно. Отиде до огнището, над което в гърне се вареше супа от говеждо месо, и започна да пълни едно тенекиено канче. — Ето нещо, което ще стопли вътрешностите ти. — Приблужи се до леглото. — Помислих си, че когато се събудиш, ще си толкова гладен, че ще си готов да ядеш и супа от жаби.

Мисти погледна пациента си с огромно облекчение, защото той беше дошъл в съзнание. Беше само задрямвала от време на време предишната нощ, често ставаше, за да провери състоянието му, а ето, че сега от него струеше могъщо излъчване, което я привличаше като магнит. Усмивка озари лицето му и то стана толкова топло, че тя почувства копнеж да го погали. Седна в крайчеца на леглото му и остави канчето на близката маса, за да се охлади. Постави ръка на челото му. Излъчването му беше чувствено. Тя инстинктивно почувства, че за нея е опасно да се забърква с непознат мъж, но когато тъмните му очи се впиха в нейните, я заля великолепно усещане.

— Предполагам, че сега се чувстваш по-добре — каза тя и погледна внимателно лицето му. — Спа цяла нощ и почти цял ден.

Адам сведе поглед към частично закритите си слабини, повдигна вежди и придърпа одеялата върху тялото си. Тя отмести ръката си и тихо се засмя.

— Нека това, че си гол, не те безпокои, страннико. Лекуването за мен е толкова естествено, колкото проповядването — за свещеника. За мен мъжкият задник е толкова обикновен, колкото и мъжкото лице. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Освен това, докато ти спеше, аз те измих и разтрих, за да отпусна напрегнатите ти мускули. Вече няма сантиметър от тялото ти, който да не познавам.

Измери пулса му. Очите им се срещнаха и тя видя в неговите блясък, който предизвика тръпки на удоволствие у нея. Очите му имаха цвета на пролетните буреносни облаци — тъмни, изпълнени с могъщата светлина на светкавицата. Адам изпитваше смесени чувства, но насладата преобладаваше. И тогава Мисти пусна ръката му и се наведе над него, с което разкри още по-голяма част от белите си и меки като сатен гърди.

— По-добре ли се чувстваш? — попита го тя загрижено. — Някой те е ударил наистина жестоко. Знаеш ли кой е?

Все още полузамаян, той разтри слепоочията си с ръка, като че ли правеше опит да проясни разсъдъка си.

— Онзи ден, в късния следобед, забелязах двама маскирани конници да препускат редом с мен — каза той. — Кобилата ми се подплаши. А после от мъглата изникна един много нисък клон. Наведох се — той разтри цицината на тила си, — но, очевидно, прекалено късно. Последното, което си спомням, беше разкъсваща болка и късче въртящо се като в калейдоскоп небе... А после настъпи черен мрак.

Мисти се изправи и кимна мъдро с глава.

— Обзалагам се, че са били онези разбойници, които напоследък ограбват хората от долината. Моята приятелка Лъки и аз те намерихме вчера в сгъстяващия се здрач и от пръв поглед разбрахме, че не си тукашен. — Очите ѝ светеха от любопитство. Тя прокара пръсти по лицето му. — Къде е домът ти, страннико?

Адам се опита да изправи рамене. Чувстваше се така, все едно беше пребит с тояги.

— В Сейнт Луис. Вчера пристигнах с влак до Юрика, където си наех кон, и реших да изследвам района — отговори той. — Яздих, докато се отдалечих на няколко мили от града, а после... знаеш останалото.

Тя повдигна нежните си вежди.

— А защо градски жител като теб е дошъл в планините?

Той сви леко рамене.

— Моят праядо е живял в планините Озарк — обясни той. — Никога не съм бил тук. Искан да видя къде е роден.

Тя го изгледа замислено.

— Сигурно си много богат, щом можеш просто така да решиш и да тръгнеш.

— Не е съвсем така — каза той и в гласа му се усети весела нотка. — Аз съм лекар.

Очите ѝ проблеснаха щастливо.

— О, наистина ли?! А аз съм лечителка — лекувам с билки. — С усмивка, тя му подаде канчето с топлата супа. — Хайде, изпий това, докато си говорим. Сигурно стомахът ти е съвсем празен.

Адам отпи от топлата, вкусна супа, като се питаше как да ѝ каже, че е от рода Девънпорт. По дяволите! В какво неудобно положение беше изпаднал! Животът му беше спасен от предполагаемия негов враг, който, на всичкото отгоре, имаше толкова красиво лице и толкова жив дух. А какво ли щеше да направи тя, ако знаеше кой всъщност е той? С широко отворени очи, Мисти се приближи още малко до него.

— Баба ме научи да лекувам. Тя беше най-способната лечителка в планините Озарк. — Тя стана грациозно и прекоси колибата. Буйната ѝ коса се повдигаше на всяка нейна крачка. — Баба беше дребна и пълна жена, а усмивката ѝ беше толкова мила, че разтопяваше всички сърца — каза през рамо. — Когато отивахме да събираме треви, казваше: „*Погледни шипките. Те помагат за лечението на настинка. А ето, от това растение се приготвя освежителен тоник за болния от инфлуенца.*“ — Тя се обърна и му се усмихна ослепително. — Баба можеше да лекува всичко — от магарешка кашлица до растящ навътре нокът на крака. И знаеше всичко за горите около долината Ред Оук.

— Аз в долината Ред Оук ли съм?

Весели пламъчета танцуваха в зелените ѝ очи.

— Да. Целия си живот съм прекарала в тази долина — заяви тя с гордост. — Тук съм се родила. Когато мама и татко умряха, баба отгледа мен и Езра. Баба умря преди няколко години и останахме само ние двамата.

— Езра е твоят брат?

Мисти кимна.

— Да, точно така. Но сега той е на двацет и пет мили от тук, надолу по Бялата река. Отиде с другите да нарежат дърва. Ходи надолу по реката всяка година, за да изкара пари, с които да преживеем зимата. — Тя смръщи леко вежди. — Предполагам, че тази година зимата ще бъде особено жестока, защото листата на лавровите дървета вече започнаха да падат, а власатите гъсеници имат дебело кожухче.

Адам погледна изпитателно големите ѝ изразителни очи, в които блестеше радостта от живота. Никога досега не беше срещал човек като нея. Тя произнасяше меко и провлачено задните гласни, което предизвикваше у него желание да се засмее.

— Не се ли страхуваш да живееш тук съвсем сама? — попита я той тихо.

Тя го погледна така, все едно не вярваше на ушите си.

— Не. Не съм безпомощно дете. Мога да убивам сърни, да сека дърва, да си правя прикритие, да стрелям по зайци и да прострелям точно между двете очи онзи, който се осмели да ми досажда. — С очарователна усмивка, тя вдигна Роло от пода и тръгна пак към леглото му. — Предполагам, че искаш да изпратиш писмо до семейството си в Сейнт Луис. Когато състоянието ти се подобри, ще ти дам мулето си и ще отидеш до резервата Юрика. Там има пощенска станция.

Адам смръщи вежди.

— Повярвай ми, последното, което искам сега, е да се свържа с някого от Сейнт Луис.

Мисти повдигна въпросително вежди.

— Господи, нима на никого не си казал къде отиваш?

Той поклати глава и въздъхна.

— Брат ми знае къде съм. — Между тях се възцари тишина. Той почувства, че е казал прекалено много неща, и промени темата на разговора. — А не си ли самотна тук?

— Не. Лъки и отец Джубал живеят на две крачки от тук, а Роло ми прави компания. — Тя погали любимеца си по главата, преди да го

остави на земята, после погледна към огнището, където огънят весело гореше. — А вечер си лягам на рогозката пред огъня и чета медицинските си книги.

Той остави супата настрана и потисна усмивката си.

— Медицински книги?

Тя сне от рафта няколко подвързани на ръка книги и с нетърпението на дете му ги подаде. Той ги разгледа и реши, че му напомнят на книги с рецепти. Написани с много граматически грешки и подвързани с дебел конец, те съдържаха описанието на лекарства за всички неразположения — от ужилване на пчела до заболявания на бъбреците и потене на краката. Адам се усмихна, когато прочете: „*За да се освободите от въшките, измийте главата си с керосин, а после я намажете със смес от сол и уиски. Нека остане така два дни. Не пушете и не се приближавайте до огън.*“ Господи, ако момичето наистина използваше подобни лекарства, истинско чудо беше, че още не е убила някого!

Мисти го наблюдаваше как прелиства книгите ѝ, и без да разбира защо, изпита странна топлина към него. Беше виждала само няколко души, които бяха дошли отвъд планините Озарк, но дълбоко в себе си усещаше, че този непознат е специален... много специален. И това нямаше нищо общо с ослепителната му красота и изискания му говор. Нещо, дълбоко скрито в ума и сърцето му, го правеше специален и мисълта затова накара кръвта ѝ лудо да препуска. Усещаше остро сексуалното напрежение помежду им и знаеше, че ще е по-добре, ако той си отиде, но в същото време се молеше да не го прави. Когато вземаше книгите от него, ръката ѝ докосна неговата и приятна топлина се разля в жилите ѝ. Протегна се над леглото, за да върне книгите на мястото им.

— Години наред вече лекувам хората от долината с тези лекарства. Тук са рецептите на баба и на мама. Баба ги подвързва така. Имаш късмет, че аз те намерих на пътя.

Адам огледа закръглените, апетитни форми на Мисти, които изпъкнаха, докато тя се протягаше, за да остави книгите. Господи, това планинско момиче беше имало смелостта да го докара в къщата си, след като го беше намерило на пътя, без дори да има представа, кой е той! Ако го беше оставила гол на пътя, той можеше да хване

пневмония или да бъде нападнат от някое диво животно. Без съмнение, тя му беше спасила живота.

— Знаеш ли, страннико — каза тя, леко смръщила вежди, — говорим си от толкова време вече, а още не си ми казал името си.

Адам изстина вътрешно, защото разбра, че ужасният миг беше настъпил. Според изпълнените с горчивина разкази на дядо му, враждата между неговото и нейното семейство започнала преди стотина години. Като гледаше зелените очи на Мисти, той се питаше какво ли щеше да каже тя, ако знаеше, че потомъкът на Девънпортови се е завърнал в планините. За него враждата не означаваше нищо, но от разказите на дядо си знаеше, че планинците никога не забравят смъртната вражда. Като размисли набързо, той реши да ѝ каже някакво измислено име. Нямаше причина да я тревожи или обижда, след като тя му беше спасила живота.

— Как се казваш, страннико? — повтори тя, както му се стори, нетърпеливо.

Адам се зави с одеялата и бавно се изправи, а в слепоочията му отново запулсира тъпа болка. Главата му беше странно олекнала и му беше трудно да измисли някакво прилично име. Тя стоеше зад него и топлият ѝ дъх галеше рамото му. Ръката ѝ нежно докосна неговата.

— Е, какво е името ти? — потрети въпроса си тя.

Все още замаян, той си спомни името на последния си пациент. Преди да тръгне от Сейнт Луис, беше оставил практиката си в ръцете на способни колеги.

— Казвам се... Харшъл Хепълуайт — каза той, като не вярваше, че думите са излезли от неговата уста.

Мисти застана пред него и каза на един дъх:

— Харшъл Хепълуайт? Господи, името ти никак не ти подхожда!

Той се опита да смени темата, като огледа набързо вътрешността на колибата. Все още беше много слаб след удара по главата.

— Трябва да се сдобия с дрехи и да се върна на мястото, където си ме намерила — каза той и погледна лицето ѝ, което издаваше тревога. — Може би следите ще ми подскажат нещо за нападателите ми.

Мисти прехапа устни и сведе поглед надолу, защото изпита неудобство.

— Съжалявам, Харшъл. — Произнесе името на срички, колебливо, като да не вярваше, че наистина е неговото. Вдигна очи, а те бяха тъжни. — Снощи валя дъжд. Сигурно е заличил всички следи.

Какъв невероятно лош късмет! Май нямаше никакви шансове да намери мъжете, които го бяха ограбили. Изведнъж острата болка отново проряза челото му и той се отпусна на леглото. Мисти постави хладните си длани на раменете му. Докосването ѝ беше леко като докосването на крилете на пеперуда.

— Не се тревожи. Ще ти дам някои от дрехите на Езра и ще ти приготвя лекарство за главоболието. — Тя му се усмихна. — А после ще приготвя бекон, яхния и бисквити. — Тя наклони леко глава на една страна. — Струва ми се, че за теб трябва да се грижи някой в следващите един-два дни. Ще трябва да останеш, докато позакрепнеш; ти, след като си лекар, го знаеш.

Адам погледна красивото ѝ одухотворено лице и реши, че късметът му не е бил чак толкова лош, въпреки всичко. Беше го спасило красиво видение в одежди от еленова кожа. Пътуването до планините Озарк май щеше да се окаже доста интересно. Постепенно духът му се повдигна и той значително се отпусна. Защо да преследва разбойниците, които не бяха оставили никакви следи, като можеше да се наслади на почивката и да се позабавлява, докато се възстанови? Не беше необходимо Мисти да знае, че предлага гостоприемство на един от кръвните врагове на своето семейство.

— Добре — каза Мисти, като отметна назад дългите си черни къдри. — Кажи ми какво ще направиш, ако пациентът е ужилен от пчела.

Вирна високо глава и започна да изучава лицето на Адам, което издаваше, че той много се забавлява. Половината от сутринта прекараха в пиене на кафе и разговор за различни лекарства. Мисти се опитваше да докаже, че лечението с билки е по-добро от конвенционалната медицина. Чувствайки обаче, че той все пак има известно предимство в разговора, тя се опита да го победи, като му зададе още няколко въпроса. Очите на Адам светнаха весело и той се усмихна, с което показа здравите си бели зъби.

— Ще извадя жилото със стерилизиран инструмент, ще поставя лед на ужиленото място, после алкохол и най-накрая — отваря от

лайка. — Той се наведе напред и наклони глава. — А ти какво лечение предлагаш, доктор Малоун?

Тя въздъхна, замислена.

— Ако съм в гората, първо ще откъсна няколко листа, ще ги намажа с растителна смола и ще разтрия мястото, за да облекча болката. А после ще сложа малко студена кал. — Тя подпря брадичка на кокалчетата на дланта си. — А ако пациентът е в колибата, ще накълцам лук на дребно, ще разтрия мястото с ябълков оцет и ще положа кашата от лук.

Адам се изправи и с чашата кафе в ръка започна да се разхожда из колибата. Изпълваше изцяло дрехите на Езра — раменете му бяха широки, гърдният кош — мощен, коремът — мускулист и прибран, бедрата — жилави и стройни, бричовите прилепваха плътно по дългите му крака. Бляскавата му черна коса, квадратната решителна брадичка, силната воля, която чертите му издаваха, бяха толкова привлекателни, че Мисти непрекъснато забравяше колко мъка ѝ беше причинил със забележките си за медицината. Устните на Адам пак се извиха в усмивка.

— Предполагам, че и това ще помогне, ако миризмата на лук и ябълков оцет не задуши пациента.

Тя вирна брадичка малко по-високо.

— Е, добре, ти си великият доктор от Сейнт Луис — големия град. — Тя щракна с пръсти. — Но какво ще правиш, ако пациентът се оплаче от брадавици? Какъв е лекът срещу тях?

Адам отново седна на мястото си, очите му се усмихваха.

— Ще ги намажа със салицилова киселина и ще ги превържа много здраво. — Той вдигна учудено едната си вежда. — А ти? — попита я съвсем спокойно.

Тя се облегна и разтвори пръсти.

— Е, ще ги мажа три пъти дневно със сок от глухарче. И ще ги премахна със сок от смокини. — Когато Адам изсумтя презрително, тя се наведе към него и каза. — На какво се смееш. Виждала съм как действа това лекарство много пъти. — Чувствата на Мисти бяха съвсем объркани. Спомни си какво удоволствие беше изпитала вчера следобед, когато Адам беше решил да остане, а сега беше изпълнена с яд и възмущение, защото той се присмиваше на лекарствата ѝ.

— А какво ще правиш, ако сокът от смокини не помогне? — попита я той.

— Ще използвам лекарството на мисълта.

— Лекарството на мисълта — повтори той, без да се опитва да прикрие изненадата си.

Тя се изправи, скръсти ръце под гърдите си и започна да обикаля масата.

— Да. Един път, когато сокът от смокини не помогна, аз преброих брадавиците, завързах по един възел за всяка брадавица на едно въже и двете с момичето заровихме въжето. Аз му казах, че всъщност заравяме брадавиците. И, наистина, когато после отидох да го видя, брадавиците бяха изчезнали.

Той махна пренебрежително с ръка.

— Това може да е съвпадение.

— Предполагам, че може и да е, но мисълта е най-мощното от всички лекарства. — Тя въздъхна мечтателно. — А тук, около тези стари хълмове, има много магически сили. Те дори се усещат във въздуха. — Когато погледът му, издаващ съмнение, се кръстоса с нейния, тя отметна коса и каза: — Баща ти също ли е лекар?

Адам пак огледа лицето ѝ, което издаваше любопитство, остави чашата си настрана с нарочно бавно движение. Чувстваше се странно отпуснат и щастлив в нейно присъствие. Наистина, както беше казала, тя успя да излекува главоболието му с отвара от някакви билки и днес, като се изключат няколкото пристъпа на световъртеж, той се чувстваше много по-силен.

— Не, баща ми Джон... — тъкмо щеше да каже Девънпорт, когато се сети и навреме смени името — Джон Хеплуайт, е собственик на железопътните линии в Мисури и Северен Арканзас.

Лицето на Мисти се оживи от вълнение.

— Железниците в Мисури и Северен Арканзас? — Тя подсвирна тихичко. — Той ги притежава!

Адам бавно кимна.

— Ти каза ли на хората в резервата Юрика кой си всъщност?

— Не... Това не ми се вижда важно.

Тя премигна няколко пъти.

— Все още не мога да си представя как баща ти може да притежава цял железопътен транспорт. Той сигурно е много богат и

има много власт!

Адам се облегна и погали брадичката си с ръка.

— Да, предполагам, че е така.

— И как става така, че един човек притежава всичко това? — попита Мисти, изпълнена с възхищение.

— Дядо ми е започнал бизнеса — отговори Адам, като че ли това се подразбираше. — Нали си спомняш, казах ти, че той е дошъл от планините Озарк.

— Да, спомням си.

— Когато старецът отишъл да живее в Сейнт Луис, той проявил достатъчно разум да закупи евтините тогава железници. И когато баща ми станал пълнолетен, наследил огромно богатство.

— Значи дядо ти е умрял и е оставил всичко на баща ти?

— Не съвсем. — Адам въздъхна тежко. — Езекийл и баща ми непрекъснато се караха заради добрите маниери и парите. Виждаш ли, старецът не може да възприеме напълно градските маниери и Джон се срамуваше от него. Джон също така непрекъснато го молеше да му прехвърли контрола над парите. Баща ми купи къща палат на улица „Гарнк“. Заяви, че иска да стане част от висшето общество.

Адам се изненада, когато се усети, че разказва семейните си тайни на Мисти, но тя умееше така да предразположи събеседника си, че думите му сами да излязат от устата. Тя му се усмихна.

— Още не си ми казал какво е станало с дядо ти.

— Един ден Езекийл ни изненада всичките. Взе голяма част от богатството и просто изчезна.

— Просто изчезна?

— Да... без да каже нито дума, без да остави съобщение. — Адам все още изпитваше болка, когато си спомняше за това. — Предполагам, че просто се беше уморил непрекъснато да спори с Джон. Езекийл беше човек на духа и малко чуждак. Не даваше и пукната пара за удобствата, можеше да бъде щастлив и в колиба също толкова, колкото и в къща палат. Преди няколко години получих неподписано писмо от планините Озарк, в което се казваше, че Езекийл е умрял и вече е погребан. Джон започна да прави разследвания, но никой не знаеше нищо нито за Езекийл, нито за парите. Той се тревожи за парите, които дядо взе със себе си, но аз се тревожа повече за дядо.

Седеше, притихнал, все още изпълнен с мъка, че не е успял да каже „сбогом“ на дядо си. Мисти се изправи, в очите ѝ имаше сълзи, тя изпитваше съчувствие.

— Дядо ти е означавал много за теб, нали?

— Да, така е — отговори Адам. — Той ме научи да се бия и да стрелям още когато бях малко момче. Вечер ми разказваше прекрасни планински легенди. — Веждите му се сключиха. — Джон винаги беше много зает и нямаше време за мен — добави той неловко.

Мисти отново седна и подпря лакът на масата.

— Е, хайде, продължавай. Разкажи ми за брат си.

— Уорън е с пет години по-млад от мен — отговори Адам. — Предполага се, че той ще помага на Джон в бизнеса, но сега му е нещо като слуга. — Той забеляза, че дланта му се е свила в юмрук. — Изпълнява безмълвно всичките нареждания на Джон.

— Може би баща ти се опитва просто да му помогне — предположи Мисти. Много искаше да прояви любезност.

Адам забеляза невинното изражение на лицето ѝ.

— Да, и той винаги така казва. Дори сега мога да чуя думите му. *„Не виждате ли, че се опитвам да ви помогна? Имам амбиции и по отношение на себе си, и по отношение на синовете си!“*

Той се изправи, прокара длан през косата си и отново закрочи из колибата.

— За нещастие, неговите амбиции по отношение на мен включват съпруга от висшето общество, истинска дама, някоя с безупречна кръв.

— Звучи така, като че ли той вече ти е избрал момичето — каза Мисти, като следваше движенията му с поглед.

Адам се спря, колкото да я погледне.

— Да. Името ѝ е Присила Линдзи.

Мисти като че ли беше озадачена.

— Е, но щом мис Присила Линдзи не отговаря на твоите изисквания, можеш да си намериш друго момиче в Сейнт Луис, сигурна съм. Чувала съм, че там живеят много красиви жени. — Тя се изправи и хвана облегалката на стола. — А ти какво търсиш в жените, ако не е тайна?

Адам разкриваше сърцето си пред нея, като не преставаше да се пита защо го прави, на какъв импулс се подчинява.

— Искам за съпруга жена, която да обичам, жена, която да уважавам, жена, която да има и други интереси в живота, освен модата и безсмислените балове.

Тя му се усмихна лукаво.

— Обзалагам се, че това твое пътуване има нещо общо с желанието на баща ти да те ожени.

Адам разтри замислено тила си.

— Да, Джон упражняваше натиск върху мен. Искаше да се сгодя за Присила. Преди няколко дни открих, че е пуснал клюка сред своите приятели, че двамата ще се оженим тази зима — каза той на един дъх, като изговаряше думите с презрение:

Мисти впи в него поглед. Устните ѝ бяха разтворени от почуда.

— И аз реших да предприема пътуването, за да отсъствам известно време. И без това трябваше да се отърва от висшето общество на Сейнт Луис. — На устните му разцъфна усмивка. — Като изоставя Присила сред сезона на празниците, ще сложа край на приказките, че ще се оженим тази зима.

— А не можеше ли просто да кажеш на всички, че нямаш намерение да се ожениш за нея?

Адам поклати глава.

— Не е така просто. Напуснах града, защото ми дойде до гуша от момичета като Присила Линдзи и техните майки, които се опитват да хванат мъжа в капана на брака. И защото ми омръзна да слушам увещанията на Джон да зарежа практиката си.

Очите ѝ потъмняха от изненада.

— Да изоставиш практиката си? И защо, за Бога, би трябвало да правиш това? Лекарската професия е нещо чудесно.

— Съгласен съм. За мен медицината е всичко. Винаги съм мечтал да бъда главен лекар в болница, но моите желания и амбиции нямат никакво значение за Джон. — В гласа му се долавяше ожесточение. — За него моята професия има значение само дотолкова, доколкото от нея могат да се спечелят пари. Виждаш ли, той се страхува, че Уорън няма да е достатъчно силен да се заеме с управлението на железниците след неговата смърт, и иска и мен да впрегне в бизнеса.

— Баща ти като че ли е прекалено властен — каза Мисти, като се засмя приглушено.

Адам издиша шумно.

— Да. Понякога прилича на вманиачен. Никога не проява разбиране.

Мисти се доближи до него. На лицето ѝ бавно се появяваше усмивка.

— Няма нищо чудно в това, че не искаш да изпратиш писмо до близките си в Сейнт Луис. Дошъл си в планините, за да избягаш... да отпуснеш сърцето си. Много хора постъпват така и много хора са намерили спокойствие тук. — Лицето ѝ омекна. — Днес следобед можеш да ѝ помогнеш да прибера меда от хралупата, а после ще идем до един от минералните извори. Свежият въздух ще ти се отрази добре.

Адам си спомни думите на Мисти, че планините са изпълнени с магия. Може би щеше да намери тук спокойствие и щастие поне за известно време.

---

[1] Червения дъб — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Около три часа същия следобед Мисти и Адам излязоха. Взеха една карабина и малка кофичка с капак и тръгнаха към дървото с меда. Като издаваше звуци на задоволство, Роло ги следваше, подскачаше щастливо из есенните листа и се наслаждаваше на златната слънчева светлина.

Като навлязоха на около петдесет метра в гората, Мисти се спря и посочи с ръка една брадва, полузаровена до едно от дърветата.

— Това е дървото на пралядо — каза тя гордо. — Забил е брадвата в него преди повече от сто години. Дръжката вече е изгнила, но острието е така запазено, като да е забил брадвата вчера.

Адам премести карабината на другото си рамо и я погледна. Свежият въздух беше зачервил бузите ѝ и когато се усмихнеше, както правеше и сега, тя беше красива като картина. Красотата ѝ беше дива, чувствена.

— Защо го наричаш дървото на пралядо? — попита той, очарован от начина, по който тя се изразяваше — без никакви преструвки.

— То и сега гарантира неговите права, както и тогава, когато е забил брадвата. — Очите ѝ светеха от щастие. — През 1773 Даниъл Малоун и съпругата му Мери — Ан дошли тук от Кентъки с кон и каруца, в която било всичкото им имущество. — По вените на Адам се разля топлина, като я гледаше застанала до дървото — висока и грациозна, с еленови одежди, които подчертават стройното ѝ тяло, което въпреки това имаше апетитни извивки. — Когато старият Даниъл видял този дъб — продължи тя, — разбрал, че това е мястото, което търси. Забил брадвата в дървото, за да покаже на всички, че земята наоколо е негова. А после си направил лагер. Няколко месеца по-късно си построил дървена колиба и двамата с Мери — Ан започнали да дават деца на света. — Очите ѝ придобиха замечтан израз. — Малоунови живеят на тази земя вече повече от сто години. И аз не искам да живея никъде другаде. Побиват ме тръпки само като си

представя, че мога да живея затворена в някакъв си град. Не знам да има място, което може да се сравнява с това. — Тя се усмихна и на бузите ѝ се образуваха трапчинки. — Хайде — каза с блеснали очи, — ще те заведа до дървото с меда и за вечеря ще имаме нещо сладко!

Грациозна като сърна, Мисти закрачи бързо през гората. Във въздуха се носеше мирисът на гниещи листа. На около миля в гората имаше малка просека и той видя още един огромен, много стар дъб, който имаше хралупа в стъблото. Листата по здравите му дебели клони бяха аленочервени, а около отвора лениво жужаха пчели. Мисти наплюнчи пръст и го вдигна високо, за да види каква е посоката на вятъра, а после извади мрежа от дълбокия джоб на еленовото си яке. С нарастващ интерес, Адам наблюдаваше как увива мрежата около главата си.

— Как намери това дърво? — попита я той.

— Миналото лято капнах малко мед върху един камък, за да привлека пчелите — обясни тя с усмивка. — А пчелите, като го намериха, се опитаха да го пренесат в кошера си. Последвах ги и открих кухия дъб. — Адам и Мисти се приближиха до дървото. Сухите листа шумяха под краката им. — Белязах дървото и сега всички в долината знаят, че медът е мой.

Като се вгледа по-внимателно и по-отблизо, той видя, че тя наистина беше вдълбала инициалите си в дървото. Тя извади чифт дълги кожени ръкавици от джоба си и пъкна ръцете си в тях.

— Изглеждаш като рицар в пълно бойно снаряжение — каза той шеговито. — Трябва ти само меч. — Той се усмихна, разпери ръце и започна да описва махове във въздуха, като да беше на сцената. — Какъв е този шум? Дайте ми дългия меч, хо! Мечът ми, казах! Старият Монтегю се приближава.

Тя го погледна любопитно.

— Какви са тези думи? Звучат така, сякаш идват от някоя книга.

— Да, има ги в пиесата „Ромео и Жулиета“ от Шекспир — обясни Адам. — В пиесата се говори за двама млади влюбени, чиито семейства са във вражда.

Тя го погледна извънредно учудено.

— Вражда? — повтори малко колебливо. — Е, тези Ромео и Жулиета наистина са имали проблем. Враждата е сериозно нещо — всъщност — сериозна като бизнеса.

Адам забеляза неодобрението в погледа ѝ и смръщените ѝ вежди и си помисли, че за първи път я вижда намръщена. А после настроението ѝ се промени бързо като при децата и лицето ѝ отново засия.

— Досега винаги съм мислела, че само тук, в планините Озарк, имаме такива проблеми.

— Не — каза той и поблагодари на Бога, че му беше подсказал да скрие истинското си име. — Навсякъде има вражди.

Изведнъж от кошера излезе една пчела и закръжи около разкошната коса на Мисти, с което я накара да се наведе.

— В това дърво има стотици пчели и ако се разхвърчат във всички посоки или приближа дървото от грешната страна, ще ми трябва нещо повече от меч, за да не пострадам — извика тя.

Адам подпря карабината на ствола и скръсти ръце.

— И как възнамеряваш да вземеш меда, без да обезпокоиш всичките тези пчели? — попита той, развеселен от нейната решителност.

Тя коленичи, намери парченце кора, което имаше донякъде формата на лъжица, напълни го с вейчици, а отгоре постави сухи борови иглички.

— Ще вкарам дим в дупката им — отговори тя и извади от джоба си кибрит. Драсна клечката в една скала и запали боровите иглички, които бързо пламнаха, и във въздуха се понесе ароматен дим. — По-добре се дръпни назад — предупреди го тя. — Като усетят дима, пчелите ще излязат на рояци.

Тя постави горящото кълбо под отвора и бързо изтича назад. Застана до него и му се усмихна. Секунди по-късно от отвора започнаха да излизат рояци пчели — точно както беше казала тя — и да се отправят към гората. Някои от тях обаче продължаваха да кръжат около отвора. Адам се засмя.

— Доста впечатляващо, наистина. А как разбра, че пчелите няма да полетят към нас?

Очите ѝ издаваха задоволство.

— От посоката, в която духаше вятърът — отговори весело. — Те винаги бягат от дима.

Адам искрено се възхити от нейната интелигентност и познаването ѝ на природата. Тя притежаваше мъдрост по отношение

на важните неща в живота. И колко ободрително му действаше, колко жива и приятна беше в сравнение със скучното общество на госпожиците, които си търсеха съпруг. Това планинско момиче беше не само забавно, то стимулираше ума му, караше го да се замисля. За Адам досега жените бяха средство за забавление, което, щом омръзнеше, се захвърляше. А ето, че сега го изпълваха нови, непознати чувства — чувства, които той не можеше да разбере.

Мисти свали мрежата от главата си, двамата с Адам отидоха до дървото и стъпкаха запалените листа, за да спрат горенето им. А после тя изгреба меда от хралупата, сложи го в кофичката и затвори капака.

— По-добре бързо да се махаме от тук — каза тя и подреди косата си така, че да пада равномерно върху раменете ѝ. — Пчелите са замаяни от дима и са нападали по земята, но скоро ще започнат да се връщат.

Събраха нещата си и тръгнаха по друга пътека, не по тази, по която бяха дошли. Палавото енотче все така ги следваше. Скоро стигнаха до малко поточе, което образуваше езерце под една скала. Мисти въздъхна доволно, коленичи до езерцето и пи вода от шепата си. Адам коленичи до нея и също пи вода направо от шепата си. Помисли си, че леденостудената, чиста вода има невероятен вкус. Спомни си как дядо му говореше, че изворите имали лечебни свойства, а после се размисли за семейството си. Господи, наистина искаше тук, във водата, да има някаква магия — магия, която да повдигне духа на Уорън и да накара Джон да разбере, че любовта е по-важна от парите и положението в обществото.

Като утоли жаждата си, Мисти седна под един дъб и се облегна на широкото стебло. В главата ѝ се зародиха много въпроси. Тя погледна мъжа, който беше нахлул в живота ѝ така неочаквано и ярко, както кометата прекосява небето. Той беше толкова привлекателен, че можеше да покори сърцето на всяка жена. Защо съдбата беше решила да пресече пътя на лекаря от големия град с нейния? Какво ли си беше наумила.

Изведнъж тя усети, че е втренчила поглед в него, и когато той я погледна, тя наведе нервно очи. Когато той се надигна от земята, тя не можа да не забележи как тесните бричове подчертават силните му бедра. Изчерви се, а това я накара да се чувства още по-неудобно. С естествена грация, той тръгна към дървото. Мускулите по цялото му

тяло играеха — толкова гъвкава беше походката му. Седна до нея, а тя, изненадана от загриженото му изражение, му се усмихна разсеяно.

— В околността има над петдесет минерални извора. Индианците твърдят, че водата е лековита — каза тя. Чувстваше се на топло, защитена. — Аз вярвам, че няма по-добра вода от тази на минералните извори в планините Озарк.

Адам не отговори. Мълчаливо хвърли едно камъче в потока.

Мисти загрижено се вгледа в изсечения му профил.

— За Сейнт Луис ли мислиш? — осмели се да го попита тя. — Да не би да се тревожиш за брат си?

Той бавно обърна глава към нея и я погледна тъжно.

— Да — отговори рязко, почти грубо. Хвърли още едно камъче в потока.

Мисти сложи длан на широкото му рамо и почувства напрежението в мускулите му. Сигурно нещата наистина вървят зле между него, баща му и брат му. *Въпреки огромното си богатство, те са нещастни* — помисли си тя с тъга. Наклони глава на една страна и му се усмихна в опит да повдигне настроението му.

— Докато си в планините, остави миналото си в равнината.

Той отново я погледна, но този път очите му светнаха весело.

— Да оставя миналото си в равнината?

Тя се засмя, смехът ѝ беше гърлен.

— Да. Все едно че е торба, пълна с вехтории! — Тя се облегна свободно назад и му се усмихна. — Знаеш ли, мисля си, че ударът по главата и попадането ти в долината са най-хубавото, което е могло да ти се случи. Ти наистина си късметлия!

Той я гледаше с почуда и възторг.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа, че много хора искат да забравят проблемите си, но не могат да избягат от тях. За теб е чудесно да знаеш, че си се освободил от всички и от всичко поне за малко. — Вгледа се в блесналите му очи. — Какво мислиш за това?

Той се наведе към нея и на загорялото му лице грейна ослепителна усмивка.

— Мисля, че си много мъдра — каза тихо и погали рамото ѝ.

По ръката ѝ надолу се спуснаха горещи вълни.

Дълбокият му глас беше много чувствен, а близостта му беше едновременно обезпокоителна и възбуждаща. Очите им се срещнаха и ниско долу в корема ѝ се появи трепкаща възбуда. Тя почувства как в душата ѝ се зараждат силни чувства и заплашват да я погълнат. Сякаш някъде отдалеко долиташе бълбукането на поточето и чуруликането на птичките. А между тях двамата се беше настанила чувствена магия, която бавно започваше да ги изпълва — също като въздуха, пропит с аромата на боровете. Въпреки рисковете, които връзката между тях носеше, Мисти беше неудържимо привлечена от него. Сетивата ѝ бяха изострени, тя забеляза блясъка в очите му, който говореше за чувства, срещу които тя не беше готова да се изправи.

— У-уморен ли си? Искаш ли да се връщаме? — заекна колебливо тя.

Адам се усмихна, плъзна дланта си надолу по ръката ѝ и я съедини с нейната длан — жест, който ѝ достави огромно удоволствие.

— Чувствам се съвсем добре — каза той дрезгаво. — Но ако постоим двамата тук заедно, ще се почувствам още по-добре.

Беше толкова близо до нея, че топлината от тялото му я заливаше. В изострените черти на лицето му тя забеляза глад, който се равняваше по сила на нейния. Той вдигна дланта ѝ и притисна топлиите си устни до пръстите ѝ, а тя остана безмълвна. Обзе я смущение, беше много объркана. Дали изисканите думи, които той използваше, не бяха я обезоръжили?

— Какво правиш? — успя най-сетне да попита.

Няколко леки като перца целувки докоснаха китката ѝ и се заизкачваха нагоре по ръката ѝ.

— Целувам фалангите на пръстите ти, китката ти и лъчевата ти кост, и лакътната ти кост, разбира се.

Тя се изчерви силно и понечи да извърне глава, но той улови брадичката ѝ. Тя се чувстваше мека, безволева и уязвима. Боязливо срещна погледа му, натезжал от страст. Предчувстваше как устните му ще докоснат нейните, и потръпна сладостно. Жадуваше целувките му, но се страхуваше. А и много се срамуваше. Потисна въздишката, която напираше на устните ѝ. Как би искала да знае повече за този привлекателен чужденец. Разумът ѝ подсказваше, че навлиза в опасни територии. Нима беше възможно джентълмен като него, който може да

избира измежду стотици красиви жени, да храни някакви чувства към планинско момиче като нея?

Изведнъж от потока долетя шум, който привлече вниманието им. Роло беше успял да подгони една жаба от прикритието ѝ. Беше толкова смешен, като се опитваше да я хване във водата, че и двамата се засмяха.

Жабата успя да избяга и Мисти отново погледна Адам и забеляза съжаление в очите му. Тя изпитваше огромно облекчение, че романтичният миг беше отминал, но в същото време тръпнеше от наслада, като си мислеше какво би могло да се случи. Обезпокоителни мисли ѝ минаваха през главата, тя се бореше със страстта, която близостта му пораждаше. Трябва да бъде внимателна... много внимателна. Той беше градски жител и завинаги щеше да си остане такъв. Защо да се отпуска в прегръдките му, като знае, че не би могла да напусне планините, за да отиде с него? Ами ако той открадне сърцето ѝ и го вземе със себе си в големия град, тя ще вехне до края на дните си — от това по-лошо не би могло да се случи. Бузите ѝ се бяха зачервили силно, заливаше я горещина. Тя се усмихна слабо, изправи се и вдигна кофата с трепереща ръка.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме. — Гласът ѝ, също като ръката, беше несигурен. — Скоро ще се стъмни, а трябва да застреляме нещо, за да има какво да вечеряме.

Адам се изправи. Погледна в очите ѝ и разбра, че са били много близо до целувката. Въздъхна примирено, защото знаеше, че този скъпоценен миг не може да се насилва. Трябваше да се чака за нова възможност. Чувстваше, че тя изпитва неудобство, затова я подкрепи и двамата се отдалечиха от дървото.

— От думите ти излиза, че ловуването е също толкова лесно, колкото и да отидеш до месарницата — отбеляза той с почуда.

Вятърът подухна и косата на Мисти се повдигна като кехлибарени вълни.

— Така е. Гората е пълна с дивеч, който просто чака да го вземеш.

На връщане към гората Адам гледаше младото ѝ и красиво тяло и отново почувства вълнение, възбуда. Тя беше интелигентна, със свободен дух, топла и непредсказуема. Мъжът би трябвало да е направен от камък, за да не се възхити на извивките на тялото ѝ, което

изпълваше еленовото облекло. Това очарователно момиче притежаваше необичайна красота — красота, която го заинтригуваше и силно го вълнуваше.

Тръгнаха по протежението на поточе, което си проправяше път през живописна долчинка. Водите му отразяваха багрите на дърветата, които растяха от двете му страни. Хладният въздух беше пропит с мириса на мъх и влажна земя. Докато вървяха, Мисти посочи едно растение.

— Погледни това, мистър Голям Доктор от Сейнт Луис. Това е отровен бръшлян. Какво ще предприемеш, ако пациентът е погълнал голяма доза от него? — попита заядливо тя.

Адам беше развеселен от факта, че тя непрекъснато подлага на съмнение медицинските му познания, че винаги настоява, че нейните лекарства са по-добри.

— Ще препоръчам на пациента да прави бани във вода, в която е размито овесено брашно, и да си налага студени компреси — отговори сухо той.

Тя вдигна очи към небето.

— Нима? Само това ли можеш да измислиш?

Адам повдигна леко едната си вежда.

— Кажу ми, моля те, какво не е наред в моите предписания, доктор Малоун?

Ако погледите можеха да убиват, той щеше да е вече мъртъв.

— Не е достатъчно, ето какво не е наред — отговори Мисти високомерно. — Първо ще накарам пациента да се отъркаля в стрита на прах дървесина, после да се изкъпе със суроватка, после добре ще го разтрия със смес от оцет, суров равен и конска пикоч. — Тя се усмихна гордо. — Това се казва пълно лечение!

Адам избухна в смях.

— Да, сигурно. Можем само да сме благодарни, че горкият пациент няма херпес зостер.

Не много след това те минаха покрай отровния бръшлян. Една катеричка избяга нагоре в дърветата и разлюля листата. Адам сложи карбината на рамо и се прицели, но Мисти се изправи на пръсти и хвана ръката му.

— Нека ти покажа как го правим ние, какъв е нашият планински стил — каза тя с намигване.

Остави кофичката на земята, подпря карабината на рамо и секунда след това катеричката тупна на земята.

Адам се засмя.

— Бях готов да се закълна, че ще пропуснеш.

— Наистина уцелих не нея, а клона, който беше най-близо до нея. Уби я сътресението, а не куршумът.

В следващия половин час Мисти уби още три катерички. Когато завиха, видяха колибата пред себе си. Боровете, които я заобикаляха, тъмнееха на фона на нощното небе, по което звездите блещукаха като малки диаманти. Въздухът стана още по-студен, а от гората долитаха треперливите звуци, които издаваше американският козодой. Тя погледна Адам и с топла усмивка предложи:

— Хайде да се приберем и да опечем месото. Ще направя бисквити в допълнение към меда, а след вечеря ще изпием по чаша-две ябълково вино. То е кристалночисто. Не помня колко пъти го преточвах. Наистина е много силно!

— Господи, ти правиш и алкохол! — попита Адам удивен.

Изречението ѝ издаваше, че се забавлява.

— Разбира се тук, в околността, всички си правят алкохол.

— И който сигурно пиете само в специални случаи — отбеляза той. — Имали някакъв местен празник, за който не знам?

Тя го погледна. Дори в мрака можеше да види, че очите ѝ светят дяволито.

— Разбира се. Довечера ще те кръстя.

— Какво? Казах ти, че се казвам Харшъл Хепълуайт.

Тя се усмихна малко криво.

— Извини ме, че го казвам, но това е най-грозното име, което съм чувала. То въобще не ти прилича и аз няма да те наричам така. — Очите ѝ весело блестяха. — Преди да е минала нощта, ще имаш хубаво планинско име!

Мисти и Адам току-що бяха свършили вечерята си и във въздуха все още се усещаше ароматът на печено месо и топли бисквити. Уютната стая беше осветена от пламъците на огъня и газова лампа. Седяха, разговаряха и отпиваха от ябълковото вино, когато от другата страна на стаята се чу силен шум. Изненадана, Мисти скочи от стола си и втренчи поглед в огнището, където беше сложила кофичката с мед.

— Ти си най-лошото енотче, което съм виждала! — извика тя и побърза да вдигне прекатурената кофичка, а Роло, чиито очи блестяха възторжено, облизваше меда от лапичките си.

Адам вече беше забелязал, че Роло е много чувствителен и долавя всички нюанси в гласа на Мисти. Сега се засмя, като видя как засраменото енотче наведе глава и се отдалечи от мястото на белята. Мисти го улови за врата и тръгна към вратата.

— Отиди до потока и се измий — каза му тя, отвори вратата и го пусна навън. — И не се връщай, ако по теб е останал мед.

После премести кофичката на друго място и почисти пода. Като въздъхна уморено, тя се върна на мястото си до масата.

— Понякога това енотче ми създава много грижи. Например, когато се разхожда нощем.

— Това е така, защото енотите са нощни животни — обясни Адам.

По бузите ѝ плъзна руменина и тя стана още по-красива.

— Нима? А аз си мислех, че той е просто енотче. Толкова е свикнал вече с хората, че през по-голямата част от деня е буден — като нас.

— Къде го намери? — попита Адам усмихнат.

— В бърлога близо до потока преди няколко години. Предполагам, че майка му, братята и сестрите му са се осмелили да излязат и са ги убили. — Тя поклати глава. — Когато го видях, помислих, че и то скоро ще умре. То хленчеше, затова го увих в якето си, донесох го у дома и го нахраних с топло мляко. То го излочи, като да умираше от глад — каза тя със смях. — Много скоро се позакръгли и тръгна след мене — също като бебе. Кръстих го Роло, защото той изглежда така, сякаш се търкаля.

Тя се усмихна и Адам изпита странна топлина в гърдите си. Тази млада жена, все още до голяма степен непозната за него, приличаше на слънчев лъч. Беше се вмъкнала в душата му, без дори да положи усилия.

— А ти как получи името си? — попита той, като потисна порива си да погали косите ѝ, меки като коприна и проблясващи като кехлибар на светлината от огнището.

— Баба ме кръстила три дни след раждането ми. По това време татко бил много огорчен от смъртта на мама, която умряла по време на

раждането. Баба все ми повтаряше, че няма смисъл и време да скърбим, че трябва да се справяме с живота, каквото и да се случи. Твърдеше, че така би желала и мама. — Очарован от провлачения ѝ говор, Адам скръсти ръце, наведе се към нея и заслуша разказа ѝ. — В деня, когато погребали мама — продължи тя, — било толкова мъгливо, че не виждали къде стъпват. Баба ме била увила в одеяло и ме носела на ръце. И тогава решила да ме кръсти Мисти. Татко казал, че името много му харесва. Смятал, че името Мисти Малоун звучи прекрасно. — Тя прокара нежната си длан през косата си. — Когато бях малка, татко и Езра ме научиха да яздя, да стрелям и въобще на всичко, които мъжете трябва да умеят. Баба твърдяла, че не така се отглежда момиче, но татко отговарял, че ще се справям по-добре в живота, ако притежавам различни умения. А баба ми разказваше Библията и сега най-доброто у мен е, че мога да живея според Божиите закони. — Погледът ѝ се беше премрежил от спомени. Тя отпи от ябълковото вино. — Татко отпаднаше все повече с всяка изминала година и последва мама, когато бях на десет години. Без него животът беше труден, но Езра беше на петнайсет години и беше достатъчно голям и силен, за да се труди наравно с възрастните мъже. Оттогава той ходи да реже дърва. — Тя прокара пръст по повърхността на дървената маса. — Баба и аз посадихме малка градина. Отглеждахме картофи, моркови и лук. Сушахме плодове. Отглеждахме пилета. Имахме и крава. Езра е добър стрелец и ние винаги имаме месо вкъщи. — Тя въздъхна тежко. — Но и баба вече я няма и сега сме само двамата — завърши тя. Устните ѝ трепереха. Всичко утихна, в очите ѝ се появи тъга.

Разказът за смъртта на баба ѝ накара Адам да се замисли за Езекийл. И той си обеща в този миг, че ще намери гроба му на всяка цена, преди да напусне планините. Усмихна ѝ се. Много искаше да я развесели.

— Не искаш ли да видиш големия град? Да се почувстваш за малко като лейди?

Тя поклати силно глава, косата ѝ се отметна и разкри бялата ѝ шия.

— Носенето на хубави дрехи може да е забавно за малко — каза тя, вече по-весела, — но дори да имам много пари, щях да се отегчавам, ако трябваше по цял ден да си стоя у дома. — Очите ѝ

издаваха многобройните чувства, които я вълнуваха. — Тук, в планините, хладният вятър свири в клоните на боровете, водопадите шумят, а дъбовете приличат на искрящ огън. А през пролетта всичко е в меки зелени цветове и тежкия аромат на кучешкия дрян изпълва въздуха в ниските места и дъхът ти спира. — Тя го погледна право в очите. — Ако живея в града, всичко това ще ми липсва. А и не съм чувала за еноТ, който да е оцелял в града.

Той се засмя.

— Аз също.

Тя стана и се приближи до него. Гърдите ѝ изпълваха коженото елече.

— Веднъж видях голям град. Езра ме заведе в Беривил. Улиците бяха пълни с хора, които бързаха, въпреки че никъде не отиваха. — Тя повдигна едната си вежда. — Изглежда, градските жители непрекъснато бързат и затова нямат време да забележат красотата на природата и белотата на снега.

— Думите ти звучат така, като че ли планините Озарк са вълшебна царство.

Той хвана тънките ѝ пръсти и си помисли, че са меки и нежни като пръстите на дете. Допирът на ръката му накара сърцето на Мисти лудо да забие. Той я изгледа смело от главата до петите и нещо в нея се събуди за нов живот — като природата през пролетта.

— Бих искала някой ден да прочета приказка, в която се говори за вълшебни царства — каза тя.

Адам се изправи и погали ръката ѝ. Заляха я сладостни, горещи тръпки.

— Надявам се, че някой ден ще прочетеш такава книга — каза той тихо. — Къде си се научила да четеш? От Библията ли?

— Как позна? — попита тя, все още разтърсена от допира му. Измъкна дланта си от неговата, взе Библията от рафта и отново седна. — Знам къде ще ти намерим име! — каза тя. — В Битието!

— В Битието?

— Ами да, нали знаеш. — Тя вдигна очи и видя чувствения блясък в неговите. — Абрахам дал живот на Исаак, Исаак — на Якоб и така нататък. На нищо ли не те е научила баба ти? Тук е пълно с хубави имена. Може да намерим нещо и за теб. Как ти харесва Аминадаб?

— Мислиш, че Аминадаб е по-добро от Харшъл? — попита той с усмивка.

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Е... Какво ще кажеш за Рехобом или Зерубабел?

Той смръщи вежди и я изгледа развеселен.

— Не може ли да е нещо по-кратко?

— Е, щом искаш нещо по-модерно, какво мислиш за Обадиан или Закерий?

Лекото смръщване на Адам се задълбочи.

Тя затвори Библията с рязко движение.

— Изглежда, не е лесно да ти се угоди.

Адам се размърда и светлината на пламъците попадна върху черната му лъскава коса. Мисти радостно скочи на крака.

— Знам какво име да ти дам! Господ току-що ми даде знак!

Адам вдигна високо вежди.

— Нима?

— Да. Светлината на огъня освети косата ти, докато държах Божията книга. Господ ми показа отличителната ти черта. Ще ти дам името Рейвън^[1], защото косата ти е черна и лъскава като гарванови пера. Гарванът не е библейска фигура, ако не се смята този, който излетял от Ноевия ковчег. На теб обаче ти приляга като нов ботуш. — Тя премигна замислено. — Е, какво ще кажеш, ако те наричам Рейвън?

Лека усмивка докосна устните му.

— Рейвън. Харесва ми. Звучи като име, което сър Уолтър Скот е можел да използва в романите си.

— Той жител на равнината ли е?

Адам се засмя гърлено, дълбоко.

— Не, той бил англичанин, който пишел книги. — Той бутна стола си назад и я погледна сериозно. — Значи ще бъда просто Рейвън? Ами фамилията ми?

— Нямаш нужда от такава — каза тя и сви безгрижно рамене. — Рейвън е име, което говори за сила. Достатъчно е.

— А не мислиш ли, че хората могат да попитат и за...

— Не. — Тя беше категорична. — Много от хората, които идват в планините, имат само по едно име. Не им задаваме въпроси. Ако човекът не е гражданин на тази държава или е престъпник, планинците го усещат веднага. И никога не му се доверяват.

Адам разбра скритото значение на думите ѝ. Изпита вина. Без малко щеше да ѝ каже истинското си име, но се сети как реагира тя, когато, до дървото с меда, двамата говореха за кръвните вражди. И реши, че е по-добре да не го прави. Защо да я ядосва, когато няма да остане дълго в долината Ред Оук? Усмихна се. Щом момичето иска да го нарича Рейвън, защо не?

Известно време двамата с Мисти останаха до масата и разговаряха за хората, които живееха в долината. А когато огънят започна да гасне, Роло се върна и задраска по вратата. Мисти го пусна в колибата, той зашляпа по пода, отиде до кутията си, която беше до огнището, сви се вълтре, няколко пъти издаде доволно чрррр и заспа.

По-късно Адам си легна в леглото на Езра и постави длани под главата си. Взря се в мрака и се заслуша в прашенето на огъня. Стопен и отпуснат, той си спомняше миговете, което бяха прекарвали край потока. Спомни си полуотворените устни на Мисти миг преди целувката им да бъде прекъсната. Усмихна се, като си спомни как тя го беше кръстила. Тя наистина беше много забавна! Каза името няколко пъти на глас, като всеки път то все повече му харесваше. И когато вече заспиваше, усети как Мисти леко се обърна в леглото си и я чу тихо да казва:

— Рейвън, знаеш ли какво?

— Какво? — отговори той също много тихо.

— Сега си мой, защото аз те кръстих. Баба казваше, че когато дадеш име на нещо, то е твое. Аз кръстих Роло, когато го прибрах у дома, а ето, че сега и на теб дадох име.

Адам се засмя тихичко.

— Лека нощ, Мисти.

— Лека нощ, Рейвън.

От този миг насетне Адам Девънпорт започна да мисли за себе си просто като за Рейвън.

---

[1] Гарван — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Рейвън подпря карабината на Езра на рамото си, прицели се и натисна спусъка. Тъмно облаче дим се появи във въздуха, а изстрелът отекна в далечината. С гордост видя, че е ударил бутилката, която Мисти беше поставила на един дънер, за да изпита уменията му да стреля. Мисти и Лъки стояха пред колибата. Мисти го погледна весело.

— Стреляш много добре за градски жител — отбеляза тя. — Мисля, че мога да разчитам на теб да осигуриш вечерята. — През целия ден тя беше в заядливо настроение и на устните ѝ имаше горчива усмивка. — Как и къде се научи да стреляш така?

Рейвън свали карабината и сви пренебрежително рамене.

— Нали вече ти казах — Езекийл ме научи. Той беше забележителен стрелец.

Сега на устните на Мисти заигра нахална усмивка.

— Е, може и да си добър, но се обзалагам, че не можеш да уцелиш гвоздей на шест метра — каза тя предизвикателно.

— Разбира се, че не — присмя се и Лъки. — В планините Озарк има само един-двама мъже, които могат да направят това.

Рейвън не успя да потисне напълно усмивката, която напираше на устните му, когато погледна слабичкото момиче, което, по неизвестни за него причини, честичко го поглеждаше, изчервяваше се и покриваше устата си с длан. Днес той беше в особено добро настроение и му правеше удоволствие да се закача с момичетата.

— Всъщност правил съм го вече няколко пъти — каза той с усмивка.

Мисти тръгна към него, насочила показалец заплашително.

— Почакай минутка — извика тя, като го смушка с пръст в гърдите, — да не би да искаш да кажеш, че доктор от големия град като теб може да стреля по-добре от планинец!

Той я изгледа бавно от главата до петите, за да я смути.

— Уверявам те, че мога да правя много неща по-добре от планинците. Упражненията са най-важното нещо в стрелбата, а аз съм

се упражнявал много.

В гласа му се долавяше чувственост, която накара Мисти да се изчерви. Но тя бързо се съвзе и му се усмихна широко.

— Когато мъж направи такова изявление, трябва да го подкрепи и с думи — каза тя, като смисълът на думите ѝ също беше двояк. Показа точка на около шест метра. — Виждаш ли онова дърво, от чийто ствол стърчи гвоздей? — попита го.

Той присви очи срещу силната слънчева светлина и кимна.

— Виждам го.

— Е, сега вече ще видим какъв стрелец си. Обзалагам се на цял сребърен долар, че няма да уцелиш гвоздеа.

Лъки се изкикоти и поклати глава.

— Няма да може. Не съм виждала човек, който да го направи.

Рейвън бавно вдигна карабината и я подпря на рамото си. Натисна спусъка и нов изстрел отекна оттатък хълмовете. Когато димът се разпръсна, веселото изражение беше изчезнало от лицето на Мисти и беше заменено от почуда. Тя подсвирна тихичко.

— Отчупи парченце дърво до гвоздеа — възкликна тя с треперещ глас — Не мога да повярвам! Аз самата никога не съм била толкова близо. Езра също.

След като се прицели внимателно, Рейвън отново натисна спусъка, куршумът отнесе главата на гвоздеа и се чу изпукването на метала.

— Дължиш ми един сребърен долар — каза той и погледна Мисти, която тихо ахна.

— Господи, направи го! — извика тя. — Бях чувала, че някои уцелват гвоздей от шест метра, но никога не го бях виждала с очите си. — Тя го погледна озадачено. — Защо остави аз да застрелям катериците вчера, след като и ти си можел да го направиш?

Рейвън се засмя.

— Много се забавлявах, докато те наблюдавах.

Като се кискаше възбудено, Лъки се приближи до него.

— Ти си най-добрият стрелец, който съм виждала. Ако участваш в онези състезания, при които се целят в пуйка, ще спечелиш като нищо първата награда!

Мисти постави яйце на дънера и куршумът на Рейвън го отнесе. После тя постави бутилка пет метра по-нататък и Рейвън отново

уцели. Упражненията по стрелба продължиха още около десет минути и той не пропусна нито веднъж.

Като спря, за да презареди, Рейвън чу конски тропот. Обърна се и видя четирима мърляви, зле облечени мъже да навлизат в просеката, следвани от две джафкащи кучета. Мъжете носеха широкополи шапки, които скриваха очите им, имаха и бради, които скриваха долната половина на лицата им. Без да чака покана, най-старият и най-дрипавият от всички слезе от коня и изплю тютюна, който дъвчеше, на земята. Сива четина покриваше лицето му, ноктите му бяха изпочупени, а под тях се беше насъбрала мръсотия. Той се усмихна накриво, с което показва две редици пожълтели зъби, присви очи и ги изгледа подозрително.

— За к'во е 'сичката тая стрелба? — запита той, като наклони огромната си глава — наистина прекалено голяма за тялото му. — Тъкмо оти'ахме към воденицата, когат' чухме карабината.

Мисти си придаде важен вид. Зелените ѝ очи подсказаха на Рейвън, че тя добре познава този човек.

— Нищо важно не се е случило, Слоупи — отговори тя твърдо, като направи пауза след края на изречението, за да придаде авторитетност на думите си. — Рейвън просто се упражнява.

Слоупи Брустър хвърли подозрителен поглед на Рейвън.

— Хората са тъ видели в гората с Мисти. И съ питът кой си. Идеш от равнината. Търсиш ли нещо?

Рейвън погледна право в черните очи на мъжа, в които играеха някакви пламъчета. Погледна останалите и видя, че очите им блестят злобно. „*Дошли са, за да предизвикат чужденеца*“ — помисли си той, като забеляза, че слабите им лица излъчват неприкрита липса на доверие. Положението никак не беше приятно. Преди той да успее да отговори, Мисти вдигна високо брадичка и заяви:

— Лъки и аз намерихме Рейвън полумъртъв. Някой го беше нападнал и ограбил. — Говореше смело, но той долови, че гласът ѝ трепери. — Той е лекар и е от Сейнт Луис.

Мъжете се сбутаха с лакти и се засмяха гръмко.

— Си'урни ли сте, че не е дошъл, за да се зъбавлява с вас, момичета? — попита Слоупи и се наведе застрашително напред.

Мисти, кипнала от гняв, пристъпи, за да се противопостави на най-злобния глупак в долината Ред Оук, но Рейвън сложи топлатата си

длан върху рамото ѝ, за да я задържи. На устните му играеше лека усмивка. Беше спокоен и студен като лед, но тя усещаше напрежението в него. От разтворената уста на Слоупи се разнесе неприятен смях.

— 'Айде дъ видим как стреляш, човече! — каза той и намигна на приятелите си. — Още не съм виждал равнинец, който дъ мож' дъ удари нещо.

— Добре — отговори Рейвън, но очите му бяха присвити и не се отместваха от зачервеното лице на Слоупи. — Какво искаш да ударя?

Мръсният пръст на Слоупи посочи дървото.

— Дъ видим дъл' мо'иш дъ удариш оня гвоздей там — каза той подигравателно.

С много бавни движения, Рейвън подпря карабината на рамо, натисна спусъка и отнесе и останалата половина от гвоздея. Очите му блестяха дяволито. Погледна Слоупи, чието лице издаваше силна изненада, а после, нарочно, подаде карабината на Мисти. Изненаданите мъже мълчаха секунда, а после замърмориха тихо.

— Ам'чи той не мож' да е доктор! Те не могат да стрелят тъй! — извика един от тях.

Обвинението увисна във въздуха. Мисти видя омразата и враждебността в очите на Слоупи и гърлото ѝ се стегна.

— Той е държавен доносник и е дошъл тук, за да ни шпионира — извика той разгорещен. — Прибрала си един негодник, момиче! — Той тръгна към Рейвън, свил заплашително дланта си в юмрук. — Ти не си доктор! Доносник си, нали? — извика и замахна.

Рейвън бързо блокира атаката, а после юмрукът му се стовари тежко върху челюстта на Слоупи. Планинецът падна на гърба си и се претърколи. Когато се свести, Слоупи се изправи и отново се спусна към Рейвън, но той го повали отново. Този път Слоупи падна като тежка торба на земята. От носа му течеше кръв. Гордостта му беше накърнена. Той се изправи бавно и несигурно на крака, но Рейвън го посрещна с безмилостен удар в стомаха. Борбата със Слоупи приключи, но останалите, един по един, тръгнаха към него, като размахваха юмурици. Кучетата стояха назад, но ръмжаха заплашително. Дълго време Рейвън се съпротивлява, но численото им превъзходство беше значително и те успяха да го повалят на земята. С разширени от страх очи, Лъки закръжи около купчината тела на земята, викаше и кършеше отчаяно ръце.

— Убиват Рейвън! Убиват го!

Гневът, който се надигаше у Мисти, беше силен като прилива. Да я вземат дяволите, ако позволи на тези негодници да унижат Рейвън, а и нея! Вдигна карабината на рамо и стреля над главите на мъжете. Те я погледнаха изненадано.

— Престанете да биете Рейвън или ще ви застрелям, негодници такива! — извика тя. Гласът ѝ беше изпълнен с презрение.

Слоупи се изправи бавно на крака и каза:

— Ооо, чуйте т'ва, момчета. Щял да ни убий! Много се страхувам! А вие?

Всички се засмяха гръмогласно. Мисти, трепереща от гняв, неочаквано за всички, стовари приклада върху главата на Слоупи и го повали на земята. Страхуваше се, но знаеше, че не бива да го показва. Останалите я погледнаха с широко отворени уста, а тя отново подпря карабината на рамо.

— Качвайте се на конете и изчезвайте! — извика. Сърцето ѝ биеше лудо. — Или следващият куршум ще мине през главата на Слоупи!

Слоупи застана на колене, от раната му капеше кръв.

— Ти си наистина отвратително момиче, малката! Някой трябва да ти даде урок!

Мисти преглътна тежко, но буцата, заседнала в гърлото ѝ, не се разнесе. Тя направи крачка назад и вдигна по-високо карабината. С крайчеца на окото си видя, че Рейвън продължава да се бие с мъжете, а Лъки трепери от страх.

— Езра ще се върне скоро — предупреди ги Мисти. — Защо не дойдете да се разправяте с него?

Един от мъжете дръпна Слоупи за ръката.

— Да изчезваме. Не щем да съ ръзпраяме с Езра Малоун. Той мож' дъ победи 'секи.

— Добре, тръгвайте, момчета — изръмжа Слоупи. — Поне засега си отиваме. — Докато конете ги отнасяха, той се обърна и заплаши Рейвън с пръст. — Още не сме свършили с теб, доноснико! — А после, с очи, бляскащи гневно, извика на Мисти: — Друго нещо щеш' дъ бъде, аку си бяаме 'зели карабините. Ще си уредим сметките и с теб! Ще ти се случи нещо наистина лошо, преди брат ти да съй върнал!

Когато негодниците изчезнаха в далечината, Мисти въздъхна от облекчение. Краката ѝ трепереха. Тръгна към Рейвън, който се беше изправил и изтриваше кръвта от устата си.

— Да се прибираме в колибата — каза тя дрезгаво, с очи, пълни със сълзи. — Там ще мога да зашия раните ти. Изглеждаш така, сякаш си дръпнал тигър за опашката.

Той закуцука към колибата. Мисти го подкрепяше от едната страна, а Лъки — от другата.

Няколко нощи по-късно, Рейвън се беше изтегнал на един стол до огъня и гледаше Мисти, която свиреше на цимбала си. Сенките на предметите танцуваха по стените и приятният мирис на борови дърва се носеше из въздуха. Роло се беше свил на кълбо до Мисти, на рогозката, и дори беше вече заспал.

Когато тъжната балада свърши, тя остави инструмента настрани и погледна Рейвън с нежност.

— Езра ми купи цимбала с парите, които спечели от рязането на дърва преди много години. Подари ми го на Коледа. Това, което сега ти изсвирих, беше „Мъгла, спуснала се над планината“.

— Изглежда, познаваш нотите много добре.

Тя погали нежно Роло, после вдигна поглед към него.

— На цимбала няма изписани никакви ноти... Човек просто свири на него — отговори простичко.

Рейвън се засмя.

— Всички в рода Малоун ли са музикални?

— Да. Чичо Фъзи, който живее в долината Ръсел, свири на цигулка, която е толкова стара, колкото и той. А съпругата му, леля Изи, свири на банджо. Езра пък може да накара китара да кудкудяка като кокошка, ако пожелае. — Тя се наведе, постави любимеца си в кутията, изправи се и погледна загрижено Рейвън. — Седни на рогозката, за да се погрижа пак за лицето ти — каза и потупа с длан мястото до себе си. Изправи се грациозно и погледна надолу към него с топлота. — Раните са зараснали добре, но трябва да се положат още малко грижи.

Рейвън седна на рогозката и я загледа как се приближава към него с малка кожена торбичка, пълна с шишенца домашно приготвени лекарства. В първата нощ след свадата тя беше намазала раните му със

смес, взета от тази торбичка, и му беше дала някаква отвара, която беше облекчила болките му.

Рейвън се замисли за Слоупи и стисна здраво челюст. Беше разбрал, че негодникът си беше тръгнал само защото Мисти беше насочила карабината към него. Той можеше да инсценира нещастен случай в гората, за да ѝ погоди номер. Беше достатъчно лукав и злобен, за да го направи. А можеше и да се върне при колибата ѝ, което щеше да бъде още по-лошо. Слоупи и неговата банда бяха променили намеренията на Рейвън. Сега той беше длъжен да остане при Мисти до завръщането на Езра. Мисти имаше нужда от закрила, а Лъки и дядо ѝ не можеха да ѝ предложат такава. Рейвън разбираше, че може да подрони репутацията ѝ на честно момиче, ако остане, но реши, че при така стеклите се обстоятелства безопасността ѝ стои на първо място.

Когато тя потопа едно меко парцалче в мехлема и започна нежно да го втрива в раните му той попита, уж случайно:

— Какво ще кажеш, ако остана при теб, докато Езра се върне.

Тя отвори широко очи, отпусна ръка и го погледна право в очите.

— Ако си мислиш, че трябва да ме защитаваш от Слоупи и неговата банда, забрави. Не се страхувам от тези негодници!

Рейвън се засмя тихо, защото тя беше реагирала точно така, както беше очаквал.

— Не мислех за Слоупи — излъга той. — Мисля, че мога да те науча на някои медицински умения. Да ти дам малко...

— А какво грешно има сега в моите медицински грижи? — прекъсна го тя разгорещено. — Хората на мили наоколо казват, че аз съм най-добрата лечителка в долината.

— Да, разбира се — побърза да отвърне той. — Но аз мога да те науча как да шиеш рани и...

— Аз вече знам — срязва го тя и отново започна да маже раните му.

— А можеш ли да го правиш така, че да не остава белег! — Тя преустанови движенията на ръката си и бавно наведе глава. Той хвана брадичката ѝ, повдигна главата ѝ и се взря в лицето ѝ. — Мога да те науча да наместваш счупени кости, да познаваш кога млякото на майката не е достатъчно и на още много други неща, които биха помогнали на хората от долината. Не искаш ли да се научиш на тези неща? — Очите ѝ блестяха възбудено. Рейвън се досещаше, че тя иска

той да остане, но не иска да признае, че и неговата медицина помага на хората така добре, както и нейната — А пък ти ще ме научиш как действат някои от билките — каза той, за да погъделичка гордостта ѝ. — В медицинското училище не говореха за природни методи на лечение.

Тя го погледна замислено, а после лицето ѝ грейна.

— Разбира се! Ще те науча как лекуват всички билки, които могат да се намерят в гората, стига да искаш.

— Добре, значи се договорихме — каза той. Изпитваше огромно облекчение, че тя прие предложението му.

Вятърът се беше засилил, температурите бяха паднали. Мисти се залови отново да почиства раните му, а изстиващата колиба издаваше звуци, подобни на пукане на съчки.

— Чуваш ли този шум? — попита тя и намаза с мехлема лошо ударената му буза. — Някои от хората мислят, че в долината има призрак, но аз не вярвам.

— Хората тук сигурно са много суеверни, нали?

Тя въздъхна и остави шишенцето на рогозката.

— Да. Повечето от тях не смеят да засадят кедрово дърво, защото вярват, че когато то израсте толкова високо, че сянката му да е дълга колкото ковчег, някой от семейството ще умре — отговори тя и завърза торбата. Взе едно дърво от дървената кутия, в която те бяха поставени, хвърли го в огъня, пламъците лумнаха и осветиха колибата. После тя го погледна с очи, пълни с почуда. — Разказват се истории за пантери — духове и полудели кучета и други такива. Хората вярват, че не бива да се люлее празен стол, да се пее преди закуска и да се реже косата на детето, преди да е навършило годинка. — Изражението на лицето ѝ омекна. Тя му се усмихна и усмивката ѝ разтопи сърцето му. — Но наистина е ужасен късмет, ако видиш червеношийка в коледния ден или намериш щурец в колибата си.

Сенките отново се настаниха в стаята. Той погледна лицето ѝ, толкова прилично на детско, и разбра, че за хората от планините Озарк религията и суеверието са неразделни, че те живеят заедно в сърцата им. Взе малката ѝ длан в своята.

— А ти вярваш ли във всички тези неща? — попита я тихо и почувства как интимността между тях нараства. Точно така, както беше станало и при потока.

Тя се засмя.

— Вярвам, че човек може да се поболее от много мислене и от самовнушение. Че ако вярва в силата на лекарството, то ще подейства. Планинците вярват в предзнаменования, вярват, че съдбата им е предварително предначертана и не могат да направят нищо, за да я променят.

Той погледна въпросително нежното ѝ лице, обрамчено от златистата светлина на огъня.

— А ти какво мислиш за това? — попита той и погали леко дланта ѝ с палец.

— Мисля, че човек може да промени живота си. Иначе Господ не би му дал ръце, с които да работи, ум, с който да мисли, и сърце, което да се надява.

Наслаждавайки се на топлината на огъня, Рейвън остави дланта ѝ да се изплъзне от неговата и се изпъна на рогозката. Разговорът му беше особено приятен.

— А за какво разговарят планинците, когато не говорят за духове? — каза той, като подложи длани под главата си.

— За вражди, разбира се. Предполагам, че свадите тук са многобройни откъдето и да е по света.

Сърцето на Рейвън заби малко по-бързо. Той се изправи до седнало положение, протегна ръка и хвана брадичката ѝ.

— И с кого враждуват Малоунови — попита я и зачака с нетърпение отговора ѝ.

— С Девънпортови. Нали си спомняш, разказах ти как Даниъл Малоун пристигнал тук със съпругата си и белязал дървото с брадвата си? — Той кимна. Предполагаше каква ще е историята, която ще чуе сега. Беше я чувал много пъти от дядо си и се чудеше как ли виждат Малоунови първия станал инцидент. — Преди много години Даниъл Малоун и Джеремая Девънпорт започнали спор за една ливада, която граничела със земите и на двамата. Била на западния бряг на потока, а всички хора в долината знаели, че от западната страна са земите на Даниъл. — Рейвън отдръпна ръката си, а тя се отпусна назад и се подпря на лакти. — Един ден синът на Даниъл, Лем, отишъл да разгледа земята, за да прецени къде е най-добре да засее царевицата. В онези времена всички носели карабини заради индианците. Джеремая се опитал да го спре, започнала се стрелба и Лем бил убит. Старият

Даниъл почти полудял, когато научил, че Джеремая е убил момчето му. Враждата се задълбочила и били убити още Малоунови и Девънпортови.

Рейвън си спомни, че във версията, разказвана от дядо му, парчето земя принадлежеше законно на тях, а Лем минавал през него.

— Живеят ли още Девънпортови в долината Ред Оук — попита той, като се опита гласът му да прозвучи незаинтересовано.

— Баба ми казваше, че, доколкото си спомня, последният от тях си тръгнал отдавна и се запилял някъде го Мисури. Не знам как се казвал или какво му се е случило.

„Казвал се Езекийл — помисли си Рейвън. — Той е моят дядо.“ Но не каза нищо.

— А знаеш ли дали някой от тях не се е върнал в планините? — попита той, защото мислеше, че тя може и да е видяла Езекийл преди смъртта му.

Тя го погледна замислено.

— Не, не знам за такова нещо.

Рейвън знаеше, че около резервата Юрика има много долини. Реши, че когато се е завърнал, Езекийл се е заселил в долина, която Мисти не е посещавала често. Тя седна и прегърна коленете си със стройните си ръце.

— Враждата започнала отдавна — продължи тя, — но Езра е все още много докачлив на тази тема. Яд го е, че толкова много Малоунови са били убити от Девънпортови. Мрази рода Девънпорт силно, омразата му е като отрова. Казва, че адът е така претъпкан с Девънпортови, че човек може да види краката им, които се подават от прозорците.

Дълбок, гърлен смях се изтръгна от гърдите на Адам.

— Защо нещо, което се е случило преди стотици години, е така важно за него? — попита той и погали нежно ръката ѝ.

— Татко говореше много за това. Той вгълпи на Езра, че ако е мъж, трябва да продължава враждата. Езра е горд и смята за свой дълг да защитава името Малоун.

Ръката му се придвижи към рамото ѝ. Милваше нежно копринената ѝ кожа.

— Но нали вече няма какво да защитава. Дори и някой Девънпорт да се завърне в планините, той няма да има нищо общо със

старата вражда. Всичко е останало в миналото.

Мисти наклони глава на една страна и въздъхна.

— Мислиш така, защото си равнинец и живееш в града, но за планинците враждата си е вражда независимо колко е стара. Враждите са в кръвта на планинците и остават в тях до смъртта им. Око за око и зъб за зъб.

Той докосна лицето ѝ.

— Като са живели така близо едни до други, не се ли е случило Малоунови и Девънпортови да се влюбят и оженят?

Изразителните ѝ очи се разшириха от изненада. Гледаше така втренчено, че погледът ѝ изглеждаше празен.

— Да се оженят? — възкликна тя, като да не вярваше на ушите си. — Историята им прилича на тази на Ромео и Жулиета. Между семействата има толкова омраза и горчиви чувства, че не е възможно да се сродят. Не да се омъжа, ами само да целуна и дори само да погледна Девънпорт, и Езра ще ме убие, можеш да бъдеш сигурен!

Рейвън мрачно си помисли, че той чака завръщането на същия този човек.

— А ти самата какви чувства изпитваш по отношение на това? — каза той и погали бузата ѝ.

— Не знам дали бих застреляла един Девънпорт още докато го видя, както би направил Езра — отговори тя. Чувствата ѝ бяха така силни, че очите ѝ се бяха навлажнили. — Но държа на името Малоун и бих дала ясно да се разбере, че има граници, които Девънпортови не могат да престъпят.

Настроението на Рейвън се понижи. Той бе доволен, че е запазил самоличността си в тайна. Очевидно изолираността на жителите на Озарк беше довело до запазване на старите традиции и вярвания. Той не можеше да разбере чувството за чест на планинците. В този момент разбра, че не само е на стотици мили от най-близкия град, а и на стотици години от настоящето. Като да се беше върнал в миналото.

Мисти седеше, втренчила поглед в огъня.

— Понякога, когато с Роло седим пред огъня в дългите зимни вечери, аз мисля много и за различни неща. Питам се защо ли съм се родила тук, в планините Озарк. Питам се защо съм се родила момиче и защо Господ е прибрал мама и защо Езра е изпълнен с такава омраза, защо продължава да търси Девънпортови, за да ги убива. — Тя го

погледна, нежните ѝ устни потрепваха. — Опитвам се да събера всичко в едно... но то просто няма смисъл.

Той се вгледа в изящно изваяното ѝ лице. Тихите стенания на вятъра, пукането на дървата и песента на пламъците ги погълнаха. Обърканият ѝ поглед проникваше до сърцето му и му причиняваше тъга. Най-естественото нещо на света беше да я вземе в прегръдките си, да я погали и утеши. Тя охотно се отпусна в ръцете му. Погледът на зелените ѝ очи, изпълнени със смущение и желание, докосна нежни струни в сърцето му, а топлината на тялото ѝ възбуди страстта му.

Само за миг здравият разум се обади и той понечи да я отблъсне. Но копнежът по нея беше толкова силен, той трябваше да притежава онова, което го изкушаваше! Господи, беше ухаждал всички красиви жени в Сейнт Луис, но нито една не можеше да се сравнява с това невинно планинско момиче! Бог да му е на помощ, колко много я желаше! Сърцето му беше толкова силно, че заглушаваше всяка разумна мисъл. Той я притисна до себе си и вдъхна аромата на косите ѝ.

— Прекрасна си! — прошепна в ухото ѝ, допрял устни до кадифената кожа на бузата ѝ. — Красива си като богиня!

Питаше се какво ли става с него. Как това момиче успя да завладее чувствата му само за няколко дни. Той беше човек, който се гордее със самодисциплината си, разбираше, че се държи глупаво и дори може би неразумно, но не можеше да се спре. Простена тихо и стегна прегръдката. Усещаше дивото биене на сърцето ѝ, усещаше как дъхът ѝ излиза на пресекулки през полуотворените устни.

Мисти погледна в потъмнелите му от страст очи и жаждата, която видя в тях, накара кръвта ѝ да потече като разтопено олово във вените ѝ. Тя беше доволна, но и изненадана. Той галеше раменете ѝ със силните си пръсти и надолу по гърба ѝ се разливаше топлина и чувство на удовлетвореност.

Той сложи силната си длан под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ нагоре, а сърцето ѝ заби още по-бързо. Тогава, при потока, тя си беше казала, че трябва да контролира чувствата си, но как би могла, когато, само като го погледнеше, и се разтреперваше. Никога досега не се беше чувствала така... като че ли неземна музика я изпълваше. Сигурна беше, че това чувство е добро.

Той наведе глава и обсипа бузите ѝ с леки целувки, тя затаи дъх и се понесе на вълните на неподозирано удоволствие. Чувстваше лекото убождане на наболата му брада, струваше ѝ се, че въздухът в цялата стая е пропит с мъжествения мирис на тялото му. Сетивата ѝ, също като чувствата ѝ, се изплъзваха от контрола на ума ѝ, тя обви врата му с ръце, притисна се към силните му рамене. Желаше го отчаяно, но инстинктивно разбираше, че поема огромен емоционален риск.

Устните му докоснаха нейните и горещо желание се зароди в утробата ѝ. Езикът му се плъзна във вътрешността на устата ѝ и желанието стана по-силно, почти непоносимо. Тя не разбираше тези нови чувства и усещания, но те я изпълваха с неподозирана наслада.

— Опусни се, любов моя. Отвори още малко устата си — настоя той. Езикът му отново се плъзна в устата ѝ и погали нейната вътрешност. И нейната и без това колеблива съпротива се стопи. Тя позна силата на страстта. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и допирът на еленовата кожа беше болезнен за тях. Дъхът му беше толкова горещ, че изгаряше бузата ѝ. Той прокара палец около едното ѝ зърно и то я заболя от копнеж. Виеше ѝ се свят, между бедрата ѝ все повече се усиливаше някакво непонятно пулсиране. Тя потръпна от удоволствие. Като че ли цялото ѝ тяло беше кълбо от нови усещания. Струваше ѝ се, че ще се разтопи от желание.

Макар да беше правил любов с много жени, Рейвън не беше целувал момиче като Мисти. Той ликуваше, чувствата го заливаха като порой от звезди. Това малко планинско цвете беше освежило духа му, беше го накарало да се почувства отново млад и в мир със себе си. Завладян от страстта, той притисна тялото ѝ почти грубо към своето, задълбочи целувката и зарови пръсти в копринената ѝ коса.

И тогава, като тъпа болка, се обади чувството му за отговорност. То му напомни колко различни бяха те. Неговото семейство беше богато, нейното — бедно. Той беше завършил университет, а тя едва четеше и пишеше. Той живееше в голям град, беше изискан и познаваше света, а тя не беше напускала планините Озарк и беше съвсем невинна. Дори да не беше грешна, връзката между тях не беше благоразумна. Семействата им враждуваха вече повече от век. Не, връзката им беше обречена още от самото начало.

Наложил отново своята самодисциплина, той успя да потисне страстта и нежно отдалечи топлото ѝ и меко тяло от своето. Един

мускул на бузата му играеше, той потопа поглед в зелените ѝ очи, които бяха потъмнели от неџа.

— Струва ми се, че нощта е доста студена — каза той с надебелял от страст глас и изпита празнота още докато говореше.

Тя понечи да каже нещо, но той сложи пръст на нежните ѝ устни, притегли я импулсивно към себе си, вдъхна аромата на тялото ѝ и пред погледа му отново се появи лицето ѝ, обрамчено от светлината на огъня. По дяволите, прокле той съдбата, която беше дала на него името Девънпорт, а на нея — името Малоун. Нима това момиче, което беше успяло да събуди чувствата му и да запали такава неподозирана страст у него, беше враг!

Знаеше, че ако я държи дълго в прегръдките си, ще я целуне отново, затова се изправи бавно и ѝ помогна да стане на крака. Несъзнателно хвърли поглед към мястото, където спеше тя. Беше направила нещо като параван, за да си осигури уединение. После погледна озареното ѝ от пламъците лице. Макар и потисната, страстта още блестеше в очите ѝ. Лицето ѝ беше така нежно и така сладко, че не можеше да устои на порива да целуне за последен път бузата ѝ.

— Лека нощ, Мисти — каза той с дрезгав глас и притисна нежната ѝ длан към устните си. — Приятни сънища.

Тя си пое дълбоко и все пак, несигурно, дъх.

— Лека нощ, Рейвън — отговори шепнешком, с треперещи устни.

Той се обърна и втренчи поглед в огъня. Чу тихите ѝ стъпки, а после и лекия шум от падането на еленовите панталони на пода. Останаха само стенанията на вятъра и шепотът на огъня. Той седна на стола до огнището и потъна в мисли. Остана така, неподвижен, докато не чу равномерното ѝ дишане. После отиде до прозореца и се загледа в осветената от луната гора. Дълго време мисли, прокара длан през косата си, а после я остави да падне край тялото му. Защо ли, за Бога, му беше хрумнало да дойде тук, където хората все още вярваха в магически сили, а стогодишната вражда все още беше въпрос на чест? Може би беше случайност, може би беше съвпадение, а може би — съдба. Но каквото и да беше, то предвещаваше емоционална катастрофа. Защо ли Мисти беше тази, която го намери? Не, защо ли той си позволяваше да се привързва към нея, като знаеше, че това е ужасна грешка? Какво ли щеше да се случи, когато Езра се завърне и

го завари в колибата? На всички им предстоеше да изпитат само горчивина дори и да не разберяха, че името му е Девънпорт.

А началото беше толкова обикновено.

Той имаше намерение да остане само ден или два. А беше останал много повече и искаше да остане още. Дали твърдението, че остава заради нейната сигурност, не беше само извинение за желанието му да бъде до нея? Още не знаеше какви са чувствата, които изпитваше към Мисти, но знаеше, че е намерил вълшебното цвете. Нещо в него горещо отричаше възможността да не я види никога вече. Само като си помислеше за нея, и слабините го заболяваха. „*Господи, в какво дяволско положение се озовах сега!*“ — помисли си той, преди да си легне.

ГЛАВА 4

— О, погледни... есенен шибой! — извика Мисти и тръгна бързо към гъсталака, чиято нежна зеленина беше придобила златист оттенък в светлината на следобеда.

След заплахата на Слоупи, Рейвън доста неохотно позволяваше на Мисти да се разхожда из гората. Но тя беше извадила отнякъде един доста стар револвер и като го беше затъкнал в панталоните си, той отстъпи на молбите ѝ да излязат да съберат още малко билки, преди да е паднал снегът.

Той я гледаше как коленичи и подбира растенията, как ги издърпва от гъсталака и ги слага в торбичка, завързана на кръста ѝ. Роло, който ги следваше, но без да бърза, също излезе на поляната и тръгна към храстите, като кривеше нослето си, за да покаже интереса и удоволствието си.

Три дни бяха минали от онази вечер, когато Мисти и Рейвън бяха разменили милувки пред огъня. Като че ли по взаимно съгласие, никой от тях не споменаваше случилото се, но чувственото напрежение между тях беше почти осезаемо. И как би могло да бъде другояче, когато тя вечно беше пред очите му и го изкушаваше? Той седна под сянката на огромния дъб, на няколко метра от нея.

— И какво вълшебно лекарство е това? — попита той, като гледаше есенния шибой с презрение.

Тя вдигна глава, очите ѝ блестяха от въодушевление.

— Не е вълшебно лекарство, но струва много пари.

Рейвън я изслуша с усмивка на благоволение на устните си.

— Казваш, че продаваш тези бурени? И какво правят с тях? — попита той подигравателно. — Нима могат да лекуват затлъстяване на черния дроб или да накарат косата на плешивите да порасне?

На устните ѝ играеше усмивка.

— Не, мистър Доктор от Големия Град. Момичетата от планината приготвят от него руж за бузите си. — Тя въздъхна тежко, седна до него и кръстоса краката си, неизменно обути в еленова кожа.

— Предполагам, че като си такъв невежа по отношение на живота в планината, ще трябва да ти покажа.

Тя разчупи едно от стъблата и от него потече червеникава мъзга. Мисти намаза с нея бузите си, с което подчерта розовината на кожата си. Очарован от резултата, той докосна нежно лицето ѝ.

— Да, мистър, това растение е примамило не един мъж в не един женски скют — заяви тя.

— Значи ти продаваш не само лекарства, но и козметика? — Рейвън с удоволствие отвърна на закачката ѝ.

— Разбира се — отговори тя, коленичи и отново започна да събира растения. — Билките, които разкрасяват жената, струват скъпо. Момичетата от планината мажат лицата си с отвара, приготвена от листата на лавровото дърво, а косата си мият с отвара, приготвена от кората на череша. — Тя спря да говори и го погледна. — И знаеш ли какво още правят?

Той се облегна удобно на широкото стебло.

— Едва устоявам на изкушението да попитам.

— Момичетата от планината толкова много се тревожат дали ще си намерят съпруг, че понякога дори изяждат сърцето на пилето.

Рейвън се засмя, наистина изненадан.

— Ядат пилешки сърца.

— Да. Ако изяде пилешко сърце, момичето става красиво като картина дори преди това да е изглеждало така, сякаш са го ръфали вълци. — На лицето ѝ се изписа озадачение. — Е, поне през повечето време. Алвайни Хъфсетър поглъща пилешки сърца от години, но все още е покрита с лунички и прилича на гъше яйце.

Той пак се засмя.

— Коя, по дяволите, е Алвайни Хъфсетър?

— Обикновено момиче, макар семейството ѝ да се държи високомерно с останалите. Мислят се за нещо повече от другите планинци. Баща ѝ има три мулета, а двуколката им е двуместна. Предполагам, че са най-богатите в цялата околност.

Рейвън потисна усмивката си.

— С три мулета и двуместна каруца? Да, разбирам.

— Да, обаче богатството още не е привлякло съпруг за Алвайни. Тя е болна на тема женитба много повече от останалите момичета. — Тя се изправи и изчисти длани в панталоните си. — Хората казват, че

ако кибритената клечка изгори докрай, без да се счупи, момичето ще се омъжи, преди да е изтекла година. — Очите ѝ блестяха весело. — Алвайни изгори две кутии кибрит, но майка ѝ я спря и ѝ забрани да го прави повече.

Развеселен и усмихнат, Рейвън се изправи и намести раницата на гърба си. Скоро навлязоха дълбоко в есенната гора и вдъхнаха мириса на гниещи листа. Роло се радваше на хладното време и тичаше пред тях. Рейвън хвана Мисти за ръката и тя се засмя щастливо.

— Алвайни си пригответи любовен амулет и го носи около врата си, за да е по-привлекателна за мъжете — продължи да бърби Мисти, — но още не си е хванала съпруг.

Той сведе поглед към нея.

— Може би не го е носила достатъчно дълго.

Тя ококори очи.

— Носи го вече две години! Стариците казват, че ако полите на момичето се закачат за някой бодлив храст, то скоро ще си намери съпруг. Алвайни тича из храсталаците с надеждата, че магията ще проработи. — Гласът ѝ трепереше от едва сдържан смях. — Господи, предполагам, че би тичала и гола из гъстака, ако така можеше да се сдобие със съпруг!

Устните на Рейвън се извиха нагоре, като си представи как бодлите дерат кожата на голото момиче.

— Знам, че тя няма да се омъжи — каза надменно Мисти. — Един път я видях да взема последното останало парче царевична пита. Повечето от хората тук знаят, че това означава, че момичето ще остане стара мома.

— А какво ще стане, ако мъж вземе последното парче царевична пита?

— Ще целуне готвачката, разбира се.

Рейвън повдигна вежди.

— Някак си имам чувството, че тези стари суеверия не се отнасят и за мъжете — каза той и смехът отново се надигна в гърлото му.

По-хладен и по-влажен вятър задуха из гората и донесе прекрасен, мускусен аромат. Небето над тях беше безоблачно, но сиво. Не се чуваше нищо, освен пукането на сухите съчки под краката им и редките обаждания на мушитрънчето. Намериха нещо като заслон и се

приютиха под един вековен дъб. Извадиха храната от раницата — сандвичи с шунка и бисквити — и се нахраниха. Мисти беше сложила и бутилка ябълково вино, а за десерт беше приготвила сладки във формата на полумесец, в които имаше диви праскови. Когато не остана нищо, тя извади от джоба си малко пакетче и го предложи на Рейвън.

— Искаш ли клечка за зъби?

Той прие една, защото вече беше разбрал, че планинците смятат този жест за особена проява на учтивост.

— Имам много — каза Мисти. — Купих ги от доктора в долината Ръсел. Правят се от дърво, ударено от гръм, затова помагат зъбите ти да са здрави.

Рейвън беше намерил за много ценни някои от лекарствата на Мисти, но други го караха да избухва в смях. А това изказване го накара направо да се вкамени от изумление.

— Дърво, ударено от гръм? Сигурен съм, че не вярваш в магията на дърво, ударено от гръм.

— И защо не? — попита тя, като прие особено самодоволен вид. — Джеб Мелууз е най-добрият доктор в околността. Той...

Рейвън протегна ръка, за да спре думите ѝ.

— Чакай малко — сръза я гневно. — Какъв доктор е той?

Тя се размърда смутена.

— Лечител като мен. Само че докторите като него разчитат на магията, за да излекуват пациента.

Рейвън издиша бавно и за пореден път се увери, че планинците са доста изостанал народ. През последните няколко дни той беше научил Мисти как да лекува и превързва рани, и тя го беше впечатлила силно с бързия си ум и интелигентността си. Но ето, че когато беше започнал да вярва в нейния напредък, той разбра, че не се е докоснал до онази част от нея, която беше още дете и вярваше в магии. Дали въобще щеше да успее?

— Точно в това е проблемът — каза той. Търпението му беше на изчерпване. — Медицината се основава на научни познания, не на магии и амулети. Нима не разбираш?

По лицето на Мисти се изписа изненада.

— Мога да разбера онова, което дава резултат. Хората, които използват тези клечки, имат здрави зъби и никога не се налага да загубят някой от тях.

Рейвън се засмя.

— Да, но не разбираш ли, че това е така, защото клечките им помагат да поддържат зъбите си чисти? — попита я той малко по-спокойно. — А това няма нищо общо с глупостите за ударени от гръм дървета.

Очите на Мисти му подсказаха, че я е наранил.

— А какво лошо има в това хората да си мислят, че те са нещо специално?

Той взе ръката ѝ. Беше разбрал, че я е обидил.

— Лошото е в това, че вярването може да им попречи да потърсят лечение, което наистина да им помогне.

Лицето ѝ помръкна.

— Нима ти вярваш само на това, което можеш да видиш, да чуеш и да докоснеш?

— Да. До голяма степен — отговори той замислено. — И искам да науча и теб да гледаш така на медицината. Трябва да наблюдаваш и да мислиш, да се довериш на интелекта си.

Тя му се усмихна лукаво.

— А не мога ли да се доверявам на сърцето си?

Въпросът ѝ го свари неподготвен. Известно време той не намери думи, с които да ѝ отговори.

— Не мисля, че сърцето има нещо общо с медицината — каза най-после.

Усмивка озари лицето ѝ.

— А пък аз мисля, че то има много общо с всичко в живота. Може би хората от Сейнт Луис не се доверяват на сърцата си, но планинците знаят, че сърцето е най-добрият водач. Аз вярвам, че сърцето често е по-умно от главата.

Рейвън я загледа мълчаливо. Знаеше, че не би могъл да я накара да промени мнението си по този въпрос. И особено днес. Взря се в очите ѝ. Всеки ден изпитваше желание да ѝ каже кой е всъщност, но дълбоко в себе си усещаше, че времето за това още не е дошло. Нещата между тях вървяха гладко, после се сдърпваха за нещо толкова обикновено като клечки за зъби например. А нещо толкова важно като неговата самоличност трябваше да почака, докато отношенията им станеха по-здрави.

Вятърът вдигаше вихрушка от сухи листа около тях. Мисти хвърли поглед към небето, което през целия следобед беше надвиснало и сиво. Сега по него плаваха мрачни облаци.

— Хайде, Докторе от Големия град — каза тя. Явно доброто ѝ настроение се беше върнало. — Имам много работа, която трябва да свърша, а и като гледам небето, виждам, че след няколко часа ще завали силен сняг.

Като прибраха всичко в раницата, те тръгнаха обратно през гората. Блясъкът от багри на есенните листа си беше отишъл, всичко беше сиво и мрачно, само на места, по дъбовете, имаше още яркочервени листа. Зеленееха се единствено боровите дървета. Спираха тук-там, защото Мисти продължаваше да събира билки, а Рейвън гледаше към скалите, полужакрити от облаците. Понякога мъглата се разместваше и той виждаше отвори в скалите. Не се стърпя и запита Мисти за тях.

— Това са стари индиански пещери. Там са, откакто се помним — каза тя и също погледна към планините. — Никой вече не ходи там. Защо се интересуваш от тях?

— Когато бях малък, дядо ми разказваше интересни истории за пещерите. Той твърдеше, че индианците го нападали няколко пъти, но той винаги излизал победител от битката. — Споменът накара Рейвън да се усмихне. — Твърдеше още, че те го удостоили с награда за смелостта му. Дори били готови да го приемат за вожд.

Мисти наклони глава назад и се засмя.

— Дядо ти май е обичал да се хвали, а и да си измисля истории.

След час тя престана да събира билки. Над планината се беше спунал здрач и очертанията ѝ бяха станали примамливо сини. Под тях течеше бърз поток, над който беше паднало широко дърво, което хората използваша вместо мост. Водата се пенеше около скалите, а на около три метра от тях образуваше малки водопадчета.

Рейвън едва не падна във водата, докато гледаше как Мисти се повдига на пръсти, за да откъсне клонче от едно надвиснало дърво.

— Какво си намислила сега? — попита той и се приближи до нея.

Тя го изгледа безочливо.

— Ще използвам клончето, за да балансирам, докато вървя по дървото.

— Хммм... Звучи интересно — каза той. — Не се случва много често да прекосяваш леденостуден и бърз поток по хлъзгаво и тясно дърво, нали? Дали да не минем пак по онова мостче, по което минахме и сутринта?

— О, трябва да се върнем мили назад, за да стигнем до него. Ще се стъмни, преди да сме се прибрали у дома. — Тя се усмихна. — Хайде просто да изтичаме по това дърво. Правила съм го стотици пъти.

Рейвън не повярва на онова, което чу. Остана загледан в леденостудената вода.

— Стотици пъти, казваш?

— Да. Много е просто. Ето — каза тя, като отчупи друго клонче и му го подаде, — сложи го между зъбите си. Ще ти помогне да запазиш равновесие.

Рейвън изгледа клончето и се засмя.

— Но това не е логично. Няма никакъв смисъл. То...

— Това няма значение — прекъсна го тя, вече тръгнала към потока с Роло по петите. Хвърли му поглед през рамо и му намигна. — Помни, че тук, в планините, във въздуха има магия. А и това е един от случаите, когато трябва да се довериш на сърцето си, а не на главата си.

Всъщност Мисти беше прекосявала потока по това дърво само два пъти и сега, като погледна надолу към водата, ѝ се зави свят. Но тя извика на помощ цялата си смелост, пхна клончето между зъбите си, разпери ръце и стъпи на дървото. Пое си дълбоко дъх и тръгна напред. Усети пръските от водопадите да падат върху лицето ѝ, чуваше как Роло уверено пристъпва зад нея. Като стигна на другия край, тя скочи на земята и си отдъхна. А после се засмя възторжено и се завъртя няколко пъти.

— Сега е твой ред! — извика високо, за да надвие шума от бързо течащия поток. — Хайде, идвай!

Загледа как Рейвън пхна клончето в устата си и тръгна. Справяше се добре, докато не стигна до средата на дървото, където започна да стъпва ту назад, ту напред. С нарастваща тревога тя сведе поглед към бълбукащата вода, а после погледна Рейвън, който още се

опитваше да запази равновесие. Сърцето ѝ подскочи, защото той политна... Но той простря встрани едната си ръка и успя да продължи напред. Като стигна близо до края на дървото, той скочи на брега, хвърли клончето на земята и започна да изкачва полегатия бряг Мисти се втурна към него. С блеснали очи, той свали раницата от гърба си.

— Клончето много ми помогна, няма що! — заяде се с нея, но я прегърна.

Мисти погледна в блесналите му очи и двамата се засмяха облекчено. Тя отново изпита нежни чувства към него.

— Това малко клонче вероятно е спасило живота ти — каза тя и пак се засмя. — Добре, че го взе. — В повишено настроение, тя хвърли поглед през рамо и направи движение, като че ли искаше да побегне към гората.

— Не така бързо, малка хитрушо — каза той, много лесно я улови и отново я взе в прегръдките си — Ако искаш да обявиш война, приемам предизвикателството. — Усмихна ѝ се накриво. — Само почакай да те хвана!

Известно време си играха на гоненица. През цялото време Мисти пицеше и се смееше неудържимо, а после, без да знае как стана, той я хвана и я притисна силно към тялото си. Топлината му проникна през дрехите ѝ, а мъжката му миризма възбуди страстта ѝ. Очите им се срещнаха. В погледа му имаше нежност и загриженост.

— Студено ли ти е?

— Не — отговори шепнешком тя.

И тогава той разбра, че тя тръпне от желание, а не от студ.

Тя също усети, че той се опитва да потисне надигащото се и у него желание. И в този миг тя разбра, че този мъж, когото едва познаваше, ѝ беше необходим като храната и водата, като планините, без които тя не можеше да живее. Рейвън погали бузата ѝ и усети как цялото ѝ тяло потръпна от възторг. Той нададе дрезгав стон и сведе устни към лицето ѝ. Целуна челото ѝ, клепачите ѝ, вдлъбнатинката между ключиците ѝ, като през цялото време милваше тялото ѝ с жажда и настоятелност, които спираха дъха ѝ.

— Мисти... Моя красива, красива Мисти... — шепнеше той. В гласа му имаше чувства, които караха кръвта ѝ да кипи. Той я целуна страстно и тя престана да мисли за каквото и да било. В този миг не съществуваха нищо друго на света, освен чувствата, които ги

свързваха. Чу собствения си стон на удоволствие, който се изгуби в шума от водопада.

Отначало бавно и плахо, а после по-силно, у нея започна да се надига страх. Страх, който помрачаваше еуфорията ѝ. Тя не се страхуваше физически от Рейвън. Страхуваше се от собствените си чувства и от онова, което щеше да последва от емоционалното им обвързване. Винаги беше притежавала способността да контролира своя малък свят, винаги се беше справяла с проблемите. Но никога не беше изпадала в положение като това, толкова изпълнено с емоционален риск. Вътрешният ѝ глас я предупреждаваше, че трябва да се владее, че не бива да му позволява да разбере колко много е увлечена по него. Този мъж принадлежеше на града и сигурно щеше да се върне там. Тя ще се опита да го задържи в планините, но ако не успее, ще бъде самотна и тъжна до края на дните си. Ами Езра, запита се тя с тревога. Той ще се върне след няколко седмици. Беше сигурна, че няма да одобри непознатия, ще каже, че жителите на равнината „са различни от нас“.

Изведнъж се почувства уязвима, после възвърна съзнанието и самоконтрола си, изплъзна се от прегръдката му и погледна в очите му. Той беше силно изненадан. Беше започнало да вали сняг. Тя виждаше снежинките по гарвановочерната коса на Рейвън и усещаше студа върху раменете си.

— По-добре да се връщаме в колибата — каза тя. Гласът ѝ прозвуча глухо. Направи крачка назад. — Вятърът се усилва, ще докара още сняг. Скоро ще вали много силно.

Изпълненият с копнеж поглед на Рейвън срещна нейния.

— Да, предполагам, че си права — каза той тихо, примирено.

С очевидно съжаление вдигна раницата, постави длан на гърба ѝ и двамата се отдалечиха от потока. Вървяха мълчаливо през огромната гора. Роло ги следваше, кожухчето му блестеше от снега, който се топеше, щом го докоснеше. Мисти беше тъжна. Непрекъснато си повтаряше, че трябваше да прекъсне прегръдката, но това не я правеше по-сигурна и по-весела. Намериха пътеката, по която минаваха дърварите и която водеше към селото. След трийсет минути Мисти видя колибата, вече покрита със сняг. Като излязоха от гората, тя чу силно изпукване — като да се отчупваше голям клон — и видя нещо, което накара сърцето ѝ да подскочи. На земята пред тях имаше букет

от нежни замръзнали цветя, които проблясваха с ледена красота в загасващата светлина на деня. Изпълнена с възторг, тя коленичи и взе едно от тях в ръка.

— Не съм виждала такива цветя, откакто бях дете — каза тихо. С въпросителна усмивка, Рейвън хвана дланта ѝ и погледна цветето. — Това е цвете от лед — прошепна тя. — Понякога, когато цветето умре, в корена му още има влага. И когато той замръзне, ледът излиза от корена и образува тези ледени цветове. — Тя му се усмихна. — Наистина имаме късмет, че ги намерихме, защото те могат да изпълняват всички желания.

— А какво би си пожелала ти, ако можеше да имаш всичко на този свят? — попита я Рейвън с топлина и възхищение в очите.

В гласа му имаше нежност, която се вля и в нейната душа. Въпреки опасността, която произтичаше от това, нейното желание беше да запази любовта си. И дълбоко в душата си знаеше, че притежава необходимата сила да поеме риска, свързан с тази любов. В този миг разбра, че не би могла повече да брани сърцето си, защото го беше загубила, беше го подарила на този мъж. Затвори очи и изказа мислено желанието си, което беше по-силно от нея, по-силно от всичко на света. С разпалеността и убедеността на дете, си пожела този красив непознат да остане в планините и да я обича, да я обича чак до смъртта ѝ. Желанието ѝ беше толкова силно, че се превърна в молитва — не в молитва, която човек изрича, седнал на пейката в църквата, а молитва, която излиза дълбоко от сърцето и поема своя път към звездите. После остави леденото цвете там, където го беше намерила, и се изправи, изпълнена с нова надежда. Рейвън също се изправи и хвана брадичката ѝ с топлата си длан.

— Какво си пожела? — попита я нежно. — Няма ли да ми кажеш?

Тя се усмихна щастливо, предизвикателно.

— Може би някой друг път — отговори му леко, свободно. — Ако ти кажа сега, желанието ми няма да се сбъдне.

Изпълнена с възторг и оживление, които не беше изпитвала, откакто беше дете, тя се обърна и тръгна бързо към колибата. Несвикнала още със снега, тя често се подхлъзваше, Роло все така я следваше.

— Ще те надбягам, Мистър Доктор от Големия град, ще стигна първа у дома! — извика му тя през рамо. Видя как Рейвън се усмихна и хукна след нея.

В този миг тя беше много, много щастлива и чувстваше благословената сила на живота. Беше влюбена, тръпнеше от радостни чувства и предчувствия. И така трябваше да бъде. Харесваше ѝ това диво, необуздало чувство, което сякаш ѝ даваше криле да полети. То сигурно е любов, помисли си тя, но е толкова опасно. Много по-опасно от това да откраднеш мед от пчелите или да минеш по хлъзгаво дърво над бързо течащ поток. Но нали беше намерила ледено цвете, а неговата сила беше наистина вълшебна!

Мисти често се беше питала как ли ще реагира Рейвън, ако я види облечена в рокля, и следващата неделя реши да узнае. Като въздъхна дълбоко и доволно, тя отметна коса назад и се обърна към него само за да види, че той я наблюдава. Току-що беше влязъл в колибата с куп съчки в ръце. Косата му беше паднала над челото, а квадратната му брадичка тъмнееше от наболата брада. Лицето му издаваше изненада и възхищение.

— Е, това е нещо, което не очаквах, че ще видя — каза той тихо, но многозначително.

— Това е само рокля от много евтин плат — каза тя, но комплиментът му стопли сърцето ѝ. — Спестявах повече от година, за да си купя достатъчно за една рокля.

Рейвън остави съчките в дървената кутия, където бяха дървата, хвана я за ръката и я накара да се завърти няколко пъти. Той беше облечен в празничните дрехи на брат ѝ. Ризата му беше отворена и откриваше мускулестите му гърди, покрити с черни къдрави косъмчета. Тя го погледна несигурно.

— Толкова си красива! Може би трябва да си взема пистолет и в църквата, за да те пазя!

Тя се засмя и стисна ръката му.

— Разбира се, че няма да го направиш. В църквата не се носят пистолети. Службите в неделя сутринта винаги протичат гладко и спокойно. Хората от цялата долина ще бъдат там, защото нямат търпение да те видят.

На лицето му се изписа загриженост. Той помилва косите ѝ там, където те докосваха рамото.

— И в това е проблемът, нали? — Макар и много леко, той отново докосна рамото ѝ, погледна въпросително в очите ѝ и въздъхна тежко. — Мисти... Знаем, че намеренията ти са добри, но не можеш да принудиш хората от долината да ме приемат.

Тя разбра, че на него просто му липсва нейната вяра в планинците, че той не познава тяхната безгранична доброта, че не изпитва нейната увереност, че те няма да я предадат. Но той нямаше как да знае това, защото беше външен човек. Постави длан на широките му гърди.

— Нима не разбираш — заговори възбудено, — че когато те видят и те чуят как говориш, те ще разберат, че си джентълмен, че си прекрасен човек, че си образован, лекар, а не негодник като Слоупи Никой няма да повярва на неговите приказки. — Тя погледна в очите му, които бяха изпълнени със съмнение. — Моля те, няма ли да дойдеш? — настоя тя. — За мен това ще означава много.

Той обгърна талията ѝ с ръце. На лицето му все още беше изписано колебание.

— Сигурна ли си, че точно това искаш?

Тя се отпусна в ръцете му и се усмихна.

— Дали от цял чувал с брашно може да се направи една голяма бисквита?

Рейвън се засмя. Погледът му стана по-отстъпчив и тя разбра, че е съгласен с плановете ѝ. Очевидно беше, че го прави, за да ѝ достави удоволствие, но тя беше сигурна, че щом хората от долината го видят, ще го харесат. И само мисълта за това беше достатъчна радостта отново да я изпълни.

Сложи си една стара шапка, която беше принадлежала на майка ѝ, и завърза панделките под брадичката си. Наметна се с един дебел плетен шал, пъкна дланта си в неговата и двамата излязоха през вратата на колибата. Тя си позволи да плъзне поглед по великолепното му тяло и по красивото му лице. Странно, помисли си, защо само като го погледне и започва да тръпне.

— Слоупи може би е успял да убеди мъжете, че си негодник — каза тя с усмивка, — но жените със сигурност ще те харесат. А Алвайни Хъфсетър ще позеленеет от яд!

ГЛАВА 5

Рейвън помогна на Мисти да слезе от каруцата, а после погледна към църквата на отец Джубал, построена от дървени трупи, разположена в кичеста долчинка и заобиколена от висока папрат и вековни дъбове. Беше ноември, но снегът, паднал преди няколко дни, се беше стопил и по пътеката само тук-там бяха останали заледени петна. Приблжиха се до църквата, около която имаше много каруци, мулета и дори няколко заспали кучета. От тълпата до тях достигнаха шепот и възклицания, както и няколко вика: „*Мили Боже!*“ Мисти вдигна високо глава, панделките на шапката ѝ се развяха свободно.

— И помни, Лъки вече е казала на дядо си, че ще дойдем. Той ни очаква и ще накара всички да те приемат.

Рейвън се съмняваше, че това ще е толкова лесно, но като видя надеждата, изписана на лицето ѝ, не каза нищо. След миг Лъки излезе от църквата, изтича по стъпалата и стисна нетърпеливо ръката на приятелката си. Слабичкото ѝ тяло се криеше под рокля на цветчета, а червената ѝ коса беше прибрана под бонето.

— Гледах през прозореца, за да видя, когато пристигнете — прошепна тя, а очите ѝ блестяха възбудено. — Влезте вътре. Службата вече започна.

Дъските, с които беше покрит подът, заскърцаха под краката им и пеенето на химна почти се преустанови. Всички се обърнаха и втренчиха погледи в Рейвън. Гледаха го така, като че ли беше самият Луцифер. Някои дори изтърваха сборниците си с църковни химни — толкова бяха изненадани от появата му. А Рейвън изгледа от главата до петите отец Джубал, който стоеше на грубо скования амвон и ръководеше пеенето. Гъстите тъмни вежди и дългата бяла коса му придаваха достолепен вид. Слабото му тяло изглеждаше още по-слабо в черните одежди, излъскани от носене. Бремето на преживените от него осемдесет и три години тежеше на раменете му и те бяха приведени, но очите му все още горяха от живот. Пеенето съвсем секна и с твърд глас старият проповедник заяви:

— Тази сутрин няма повече да пеем, братя. Ще преминем направо на службата. — Изкашля се сухо и зачака енориашите си да се обърнат към него и да му посветят вниманието си. — Днес сред нас има още един човек — продължи смело той. — Искам да го поздравите с „добре дошъл“ сред нас.

Лъки, която стоеше до Мисти, посочи с поглед към една от домашно направените дървени пейки, където имаше три свободни места. Когато седнаха, всички ги изгледаха, а после се преместиха с три редици напред, като ги оставиха да си седят там сам-самички. Изненадан, Рейвън видя, че една от жените беше забравила отзад момченцето си, което беше само на годинка-две. Детето седеше на пода и си играеше с малко дървено конче, което се побираше в дланта му. Детето имаше мека кестенява коса, тъмни очи и ангелско изражение. Рейвън се наведе към Мисти и прошепна в ухото ѝ.

— Кое е това дете?

— Томи. Най-малкият син на Слоупи Брустър. Ей там вляво е седнала съпругата му.

Рейвън погледна в указаната посока и забеляза слаба и суха жена, която се опитваше да успокои група шумни деца. До полите ѝ се притискаха две съвсем малки, а техните по-големи братя и сестри се мушкаха едни други с лакти и се кикотеха. Нищо чудно, че беше забравила най-малкото, помисли си Рейвън. Обърна се към Мисти и видя, че на лицето ѝ е изписана изненада.

— Май си изненадана, че виждаш тук жената.

— Да, наистина. Слоупи я държи под ботуша си повече от десет години. Не я пуска в града и рядко ѝ позволява да посещава църквата.

Рейвън отново погледна момченцето и си помисли, че не е за вярване това, че Слоупи може да има такова дете. Момчето му се усмихна сладко, а после продължи да си играе. Докато отец Джубал прелистваше страниците на Библията и четеше откъси от Светото писание, Рейвън изучаваше с поглед тълпата, отбелязвайки колко бедни и недохранени са те. Повечето от мъжете бяха нескопосно подстригани, а слабите им тела бяха облечени в костюми не по мярка, повечето от които безнадеждно остарели. Някои от дърварите бяха дошли с всекидневното си облекло — груби еленови панталони и мокасини. Майките, тихи и плахи, облечени в тънки памучни рокли, държаха за ръцете слабички дечица, които бяха загърнали в плетените

си шалове, за да ги предпазят от студения въздух, който проникваше в слабо отопленото помещение. Семейството, седнало на първата пейка, беше облечено в евтини, но поръчани по пощата дрехи и по ревнивите погледи, хвърляни от дъщерята, той се досети, че това са Хъфсетърови.

В този момент съпругата на Слоупи забеляза, че най-малкото ѝ дете липсва и ужасена тръгна към Томи, който си играеше в краката на Рейвън. Със стиснати устни, тя изправи момченцето на крака. То изтърва играчката и тя падна на пода. Рейвън я вдигна и му я подаде. Очите му срещнаха тези на жената и той видя в тях страх и подозрителност. Детето взе кончето, майката го притисна до себе си и се върна с него на мястото си при другите. Когато тя седна, един кисел и недоволен на вид младеж изгледа Рейвън така, като да беше особено обиден от неговото присъствие в църквата. С изненадваща бързина и сила, проповедникът стовари юмрука си върху амвона.

— А сега, братя — каза той с ясен и жизнен глас, който не отговаряше на слабото му и старо тяло, — има нещо, за което трябва да поговорим. Изглежда, тук има хора, които не ги е грижа за спасението на душите им и не могат да предложат дори гостоприемство на един непознат!

Младежът се изправи и посочи с пръст към Рейвън.

— А ние пък нямаме нужда от негодници или правителствени доносници, които да ни вкарат в бяла! — извика той разгорещено, с блеснали очи. — Те не са добре дошли тук!

Срещата с жителите на долината тръгваше в очакваната от Рейвън посока, затова той се изправи с намерението да си тръгне, но Мисти го хвана за ръкава.

— Почакай — каза му шепнешком, макар в очите ѝ да се забелязваше тревога.

Отец Джубал изгледа дърваря с присвити очи. После кимна по посока на Рейвън и каза с тон, който не търпеше възражение.

— Вярвам, че този човек е лекар. — Засмя се и намести очилата си. — И ще ни помогне, ако имаме нужда!

Над тълпата се понесе шепот, после един груб и недодялан на вид мъж се изправи и загледа Рейвън с наклонена на една страна глава.

— Слоупи ни каза, че си уцелил гвоздей от шест метра — каза той, като триеше замислено хълтналата си буза. — Не съм чувал за

доктор, който може да направи това. Само човек, който се упражнява с оръжие, може да го направи. — Той изгледа Рейвън съвсем спокойно. — И така, кой всъщност си ти?

Пейките изскърцаха и още мъже се изправиха на крака.

— Нека видим колко си сръчен с юмруците, държавно доносниче — предизвика го як мъжага, сръга приятелите си с лакът и се засмя. — Аз и Зеб с удоволствие ще те изпитаме.

Отец Джубал свали очилата си и затропа с крак по подиума.

— Братя, намираме се в дома Господен, а не в кръчмата! Седнете по местата си!

Един поглед към загриженото лице на стареца беше достатъчен Рейвън да разбере, че е време да си тръгне, преди положението да е станало неудържимо и църковната служба да бъде провалена напълно. Той се изправи бавно и изгледа мъжете, които го предизвикваха.

— Друг път и на друго място, господа.

Преди да излезе от църквата, той видя тъжните очи на Мисти. След няколко секунди чу тихите ѝ стъпки да го следват и двамата излязоха заедно навън. Той вдъхна дълбоко хладния въздух и без да погледне назад, тръгна към тяхната каруца и муле. Как съжаляваше за решението си да достави удоволствие на Мисти, като я придружи в църквата! Протегна ръка към юздите, които беше завързал около едно дърво. С крайчеца на окото си видя, че тя все още стои на най-долното стъпало пред църквата, че на лицето ѝ е изписана изненада, а Лъки я държи за раменете. И ето, че хората се стекоха навън от сградата, следвани от отец Джубал, който все още държеше Библията в ръка. Рейвън развърза юздите и стисна челюсти, отворен от непоносимите грубияни, които го предизвикваха. Изглежда, беше невъзможно да се говори разумно с тях. Те се придържаха упорито и сляпо към начина си на живот, а той им диктуваше страх и недоверие към всички непознати.

В двора на църквата се надигна глъчка и няколко кучета започнаха възбудено да лаят. Мъжът, който гордо беше предизвикал Рейвън в църквата, се приближи до него и се изплю в краката му.

— Ти си страхливец! — присмя се той, силно зачервен. — Нямах смелост да се биеш!

Раздразнението и гневът, които Рейвън изпитваше, откакто беше дошъл в планините Озарк, се надигнаха в гърдите му. Искаше да се

освободи от тях. Пусна юздите. Беше му дошло до гуша от тези подозрителни планинци. Щом така искат, ще се бие с тях! Гневът му ставаше все по-силен, той съблече якето си и отиде в центъра на църковния двор, хвърли го на земята и започна да навива ръкавите си. Мъжът го последва усмихнат и също съблече палтото си. Много хора се събраха около тях, а кучетата останаха извън кръга, но продължаваха да лаят. Мъжете очакваха с нетърпение боя. Тревога за Мисти обхвана Рейвън и той се огледа. Видя пребледнялото ѝ лице в тълпата, а после трополенето на каруца привлече вниманието му и той погледна към пътя. Видя дебел и неугледен мъж да държи юздите на цивилните коне и с отвращение разпозна Слоупи Брустър. Не би могъл да пристигне в по-неподходящ момент. Устата на планинеца увисна, лицето му придоби каменно изражение. Той хвърли предизвикателен поглед към Мисти. Презрението, с което Слоупи я погледна, накара стомаха на Мисти да се свие от лошо предчувствие. Той не посещаваше службите. Идваше да вземе съпругата си, която изпълняваше религиозните си задължения. Мисти си каза, че би трябвало да очаква пристигането му, защото, като повечето планинци, той беше силно ревнив и дори не позволяваше на жена си да разговаря с други мъже. С широка усмивка, Слоупи завърза конете за едно дърво, доближи се до Рейвън и го изгледа подигравателно.

— Я, кого виждам тук! — каза той и се усмихна още по-широко, с което разкри, че от едната страна му липсват два зъба. — Нима тоз негодник е дошъл на неделната служба! — Побутна назад износената си шапка. — Но, кат' го гледъм, май е закъснял, а!

Някои от мъжете се засмяха с него. Слоупи кимна на другия мъж и каза:

— Не обичам да се бъркам в разправиите на другите, но ако имаш нужда от помощ, зъ дъ натупъш тоз равнинец, тук съм.

Мъжът се усмихна и в опит да се докара, замахна тромаво към Рейвън, за когото беше лесно да избегне удара, като просто отстъпи встрани. Крайниците на Мисти трепереха от нервна възбуда. Не откъсваше поглед от мускулестите ръце и широките рамене на Рейвън, които издуваха домашно шитата риза. На пръв поглед, той изглеждаше спокоен, но напрегнатите мускули и блясъкът в очите му ѝ подсказваха, че едва се сдържа да не просне нахалния планинец на земята.

Отец Джубал, който с острия си поглед наблюдаваше какво става, слезе по стъпалата. Вървеше бавно и сковано, но знаеше какво прави. Проби си път през шумната тълпа. Протегна напред ръка, в която още държеше Библията, и извика:

— Няма да позволя! Няма да позволя да се биете пред храма Господен в неделя сутринта! — Погледна изпод вежди мъжа, който беше предизвикал Рейвън, и каза: — Как смееш да предизвикваш невинен човек!

Слоупи се приближи бавно и застана до планинеца.

— Не се оставяй този жител на равнината да те заблуди, проповеднико — каза той, като протегна напред дебелата си ръка. — Откъде знаеш, че е такъв, за какъвто се представя?

Отец Джубал посочи Библията.

— Тази книга ми казва да приемам човека, да му имам вяра дотогава, докато той не покаже, че греша. — Гледаше Слоупи, а очите му бляскаха възмутено. — Можеш ли да докажеш, че Рейвън не е лекар?

Планинецът издиша шумно.

— Не, но...

— Е, тогава качвайте се на каруците, борба няма да има!

Слоупи огледа тълпата с мрачен поглед. Свещеникът имаше власт над хората си. Мисти видя как самоувереността на Слоупи се топи, как той бавно отстъпва назад, очевидно признавайки, че не е подбрал правилно мястото, на което да започне свадата. Когато дърварят се върна в своята каруца, отец Джубал изгледа ядосано енориашите си.

— Извършихте грях! Предизвикахте невинен човек по време на неделната служба! — Той поклати глава и бялата му коса проблесна, уловила слънчевата светлина. — Тази сутрин всички се държахте като глупави деца. — Той посочи с палец към гората. — Вървете си у дома. И когато се приберете в колибите си, помолете Бог да ви прости.

Жените и децата тръгнаха към каруците, а мъжете наведоха глави и се закашляха, за да прикрият смущението си. Слоупи махна с ръка на съпругата си и децата си да побързат и те послушно се качиха в каруцата, като го гледаха уплашено. Той кимна на Рейвън и каза:

— Ще се срещнем пак, негоднико. Не можеш вечно да се криеш зад гърба на свещеника. Ще те издебна в гората някой ден —

предупреди го той, а на челото му пулсираше дебела вена. — Тогава ще видим кой се бие най-добре.

Рейвън отпусна рамене и прокара длан през гъстата си черна коса. Стиснатите му челюсти и бляскащи очи подсказаха на Мисти, че само уважението към свещеника го спира да се разправи със Слоупи още сега. Планинецът се изсмя презрително, хвърли последен поглед към Рейвън, дръпна юздите и подкара каруцата към гората Рейвън вдигна якето си от земята и с широки и уверени крачки отиде до мулето на Мисти и хвана юздите в ръце Мисти отново почувства успокоителното докосване на Лъки. Погледна в очите ѝ, които изразяваха съчувствие, и забърза към Рейвън. Той се беше оказал прав. Нейните хора, хората, сред които беше израсла и които беше познавала през целия си живот, я бяха разочаровали. И то горчиво.

Мисти видя, че той седна на мястото на кочияша, и кръв нахлу в бузите ѝ. Беше възмутена от, начина, по който се бяха отнесли с него. Болеше я заради него. А в същото време си задаваше трудни и страшни въпроси. Как Рейвън ще остане да живее при нея в планините, ако хората не го приемат. И какво щеше да стане сега, след като планинците пак го бяха предизвикали? Дали тази обида няма да го принуди да си замине и да я остави, след като е ограбил всичките ѝ надежди? Едва се сдържаше да не заплаче. Всичко беше тръгнало не така, както трябва. Изтича към каруцата. Знаеше, че трябва да намери начин да направи така, че погледът му отново да стане ясен и засмян. След като се приберат, ще трябва да успокои Рейвън и да измисли как да накара хората от долината да го приемат. И не бива, не бива да плаче.

Пет дни по-късно Рейвън, смръщил вежди, гледаше Джаспър, който седеше срещу него на масата.

— Използвате отвара от дебрянка, за да лекувате ревматизъм? — попита той, сигурен, че смущението на мъжа срещу него не е по-силно от неговото.

— Да — отговори планинецът и пъхна палци под презрамките на гащеризона си. — Не мога да си представя защо не помогна и този път, както винаги.

След случилото се в църквата Рейвън предполагаше, че хората от долината ще избягват и Мисти, и него, но, изглежда, нуждата им от

лечение беше по-силна от предразсъдъците им. Те продължаваха да идват в колибата, за да търсят помощ срещу болките си. Очакваше, че ще има и други проблеми, затова никога не оставяше Мисти сама. Мисти, отново обула еленовите си панталони, застана до мъжа и нежно разтри подутите стави на ръцете му.

— Прясна ли беше билката, Джаспър.

— Да, разбира се — отговори планинецът. — Набрах я при пълнолуние, както си ме учила. Накиснах я във вода и я оставих няколко дни на слънчева светлина. — Той сбърчи чело. — Но този път това не помогна. Ръцете ужасно ме болят. — Той я погледна умолително. — Ще можеш ли да ми помогнеш?

Тя обърна глава към Рейвън.

— Разбира се. Аз вероятно съм единствената, която може да го направи — отговори тя, поставила ръце на хълбоци.

Рейвън се усмихна, защото не му убягна скритото значение на думите ѝ. Беше разбрал, че приятелите на Мисти са я обидили силно, забелязваше нейната необичайна кротост, но днес следобед, докато помагаше на болните, се бяха върнали и силата на духа ѝ, и доброто ѝ настроение. Старият планинец се засмя и стисна ръката ѝ.

— Никой не може да лекува като теб, момиче.

— Е, за това трябва да съм благодарна на баба си — каза тя, но лицето ѝ изрази удоволствие от комплимента.

Тя отиде до торбата с лекарствата и започна да ги разбърква. Рейвън я наблюдаваше. Щеше да ѝ предложи днес да отидат до индианските пещери, но ето, че вместо това ѝ помагаше да приема пациентите си. Както винаги, между тях се зараждаха оживени спорове. Със съчувствие в очите, Мисти погледна стария планинец.

— Вземал си това лекарство толкова много пъти, че то вече не ти действа — каза важно тя. — Този път ще имаш нужда от нещо по-силно. — Тя въздъхна, а после стисна устни. — Как бих искала да имам мравешки яйца!

Рейвън се изправи и премигна.

— Мравешки яйца?

— Да — потвърди тя замислена. Очевидно доволна от себе си, извади от торбата бутилка, в която имаше кафява течност. — Но тъй като нямам, това лекарство ще ги замести. Действието му е също толкова добро.

Планинецът се облегна назад и попита:

— На кого си го изпробвала?

— На теб — отговори тя, а очите ѝ играеха. — Първата отвара, която сварих, беше малко мътна, но реших, че е от праханта. Отстраних го втория път, оставих отварата на лунна светлина и мисля, че вече е добра.

Рейвън избухна в смях.

— Тази смес ще излекува ревматизъм?

Тя го изгледа така, като че ли беше непослушно дете.

— Разбира се.

Той се усмихна и подпря брадичката на кокалчетата на пръстите си, доволен, че тя отново е оживена и весела.

— О, благодаря, че ми каза — продължи да бе заяжда той. — Не го знаех.

— Е, откъде би могъл да знаеш, ако доктор — професионалист като мен не ти го каже? — попита го надменно тя. После се обърна към Джаспър и остави бутилката в сухата му набръчкана длан. — Вземай по една доза сутрин и вечер — каза му мило. — Ще облекчи болката ти.

Едновременно изненадан и развеселен от онова, което наблюдаваше, Рейвън изгледа първо единия, после другия.

— Наистина ли очакваш това да помогне? — попита той, живо заинтересуван.

Старият планинец, очевидно разколебан от съмненията на Рейвън, протегна врат, за да го види по-добре, и каза:

— Ти сигурна ли си, че този човек е лекар? — и посочи с пръст към Рейвън.

Рейвън се усмихна кисело, защото един човек, който беше приел отварите на Мисти, подлагаше на съмнение неговата лекарска квалификация.

— Посещавал съм медицинския колеж — отговори той спокойно. В същото време мислеше за жените от висшето общество на Сейнт Луис, чиито пръсти бяха обсипани с пръстени, но които също страдаха от артрит. — Но бих предписал малко по-различно лекарство за вашия случай.

Мисти отметна назад косата си.

— И какво е то, мистър Доктор от Големия град? — Очите ѝ проблясваха. Тя скръсти ръце под гърдите си и го загледа предизвикателно.

Без да сваля поглед от лицето ѝ, той закричи из колибата, опитвайки се да потисне нарастващото си раздражение.

— Като повечето лекари и аз ще ви посъветвам да предприемете пътуване до място с по-топъл и по-сух климат и да дадете почивка на ръцете си — каза Рейвън, готов всеки момент да избухне.

Джаспър се засмя дълбоко, гърлено.

— Но това въобще няма смисъл. Лятото, което мина, беше достатъчно горещо и сухо. И как да дам почивка на ръцете си, когато трябва да ги използвам? — Той поклати озадачено глава. — Аз да не съм градски жител, та да напусна дома си, когато река? Пилетата ми ще умрат без мен. — Той изсумтя недоволно и се обърна към Мисти. — Ти какво ще кажеш, момиче?

— Ще кажа, че това ново лекарство, приготвено от мен, ще те накара да се почувстваш много по-добре — отговори тя и го потупа по рамото.

— Мисля, че вече се чувствам по-добре — каза той напълно убедено.

Тя погледна многозначително Рейвън.

— Разбира се, че е така. Нали знаеш, че разполагаш с добър доктор, който работи по твоя въпрос.

Съсхреният старец стана да си върви и хвърли кос поглед към Рейвън, давайки да се разбере, че той смята Мисти за по-добър лекар от него.

— Хубаво, че си попаднал тук. Ще се научиш как да лекуваш по-добре хората — каза той и плъзна изпълнен със съмнение поглед по тялото му.

Джаспър излезе от колибата и се спря при слабичкия младеж с дълги крайници, който седеше на предните стъпала и чакаше реда си. А Рейвън, който се питаше дали старецът ще може да слезе по стъпалата без помощ, тръгна след него, за да му помогне, но се спря до отворената врата и видя как старецът тупна младежа по рамото, засмя се и каза:

— Градският доктор ми каза да отида на по-топло и по-сухо място. И да си почивам! Е, това вече надминава всичко!

Отегчен и ядосан от несекващата върволица трудни пациенти, Рейвън се подпря на рамката на вратата, кръстоса ръце на гърди и започна да наблюдава стареца, който куцукаше към гората. Днес не можеше да се концентрира върху медицината. Цял следобед мислеше за това, как ли е настъпила смъртта на дядо му Езекийл. Дълбоко в сърцето си усещаше, че може да намери някаква следа към миналото му в индианските пещери. Почувствал погледа на Мисти, той се обърна към нея. А тя сведе очи и започна да стрива билките в хаванче. Техният аромат изпълни колибата. Той тръгна към нея, а тя вдигна очи и му се усмихна.

— Какво те тревожи днес? — попита го нежно. — Докачлив си като мечка, която си е наранила крака.

Настъпи миг тишина, после Рейвън въздъхна и изправи рамене.

— Искам да разгледам пещерите, които видяхме онзи ден.

— Езекийл — каза тя и на лицето му се изписа изненада. — Ето какво е било цял ден в ума ти. Разбрах, че мислиш за нещо, което ти причинява болка. — През отворената врата тя виждаше момчето, което все така седеше на верандата ѝ. Погледна Рейвън с нежност. — Отиди там тогава. Аз ще приема момчето.

Умът му беше толкова зает с мисли за Езекийл, че Рейвън механично си облече якето и тръгна към вратата на колибата. Но после се върна при Мисти и постави пръст под брадичката ѝ.

— Приятели ли сме, доктор Малоун? — попита я с дрезгав глас.

Тя се изчерви. Ясните ѝ зелени очи го гледаха с обич.

— Приятели сме, доктор Рейвън.

След час Рейвън стигна до тъмния отвор на първата пещера. Тя беше голяма колкото стая. Усещаше се мирис на влага. Над главата му висяха дълги сталактити. Разполагаше само със светлината, която проникваше през отвора. Прокара пръсти по студените стени и напипа рисунки, оставени от индианците. На места от високия таван капеше вода, а стъпките му отекваха кухо.

Следобедът се изниза неусетно. Рейвън разгледа по-голямата част от пещерите. Някои бяха дупки в скалистото било на планината, други бяха големи колкото първата пещера, а трети — огромни. Едно парче дърво, оцветено с боя, привлече погледа му. Намираше се пред една от огромните пещери, закрыта от папрат. Наведе се, за да разгледа

по-добре, и откри, че това е дървен кръст, поставен на нечий гроб. Обзе го тежко чувство. Сърцето му се сви, когато успя да прочете:

ТУК ЛЕЖИ ЕЗЕКИЙЛ ТАЙЛЪР, РОДЕН В ТЕЗИ ПЛАНИНИ НА 3 ДЕКЕМВРИ 1801,
ПОЧИНА НА 14 МАРТ 1880.

Дълбока мъка обзе Рейвън. В краката му лежах останките на човека, който беше означавал толкова много за него. Беше се питал кога е умрял дядо му и ето, че вече имаше отговора. Опита се потисне тъгата, но чувството за празнота и самота остана. Би искал да облекчи последните часове на дядо си, да стои до гроба му, докато го запълнят с пръст... Но вече не можеше да стори това. Поне беше научил къде почива дядо му, и беше спокоен, че вечното му жилище е в тишината и зеленината на обичаната от него планина. Рейвън се усмихна бавно, докато наблюдаваше кръста. Тайлър беше бащиното име на дядо му и Рейвън предположи, че старата лисица е скрил фамилията си, за да не се подновява враждата с Малоунови. Беше успял, защото хората, които го бяха познавали на младини, бяха умрели, или защото не бяха успели да го познаят.

Но къде ли беше живял Езекийл и каква ли болест му беше отнела живота? Рейвън продължаваше да мисли за дядо си, имаше още толкова много въпроси, на които би искал да получи отговор. Кой го беше погребал и беше сложил този кръст на гроба му, кой беше изпратил писмото до Сейнт Луис? И какво се беше случило с богатството, което дядо му беше взел със себе си в планините?

Дълго време Рейвън остана загледан в гроба изпълнен със спомени, които му причиняваха силна мъка. Изшумоляване в гъсталаците го върна към реалността. Огледа се, не видя нищо и когато тихият шум заглъхна, си каза, че най-вероятно е бил някой плашлив елен. Отново потъна в мисли. Този път беше прекъснат от познат глас, който го викаше някъде от далечината. Обля го топла вълна. Изправи се и видя Мисти да върви по наклона към него.

Мисти заслони очите си с длан и впери поглед в тъмните отвори на пещерите. Видя Рейвън застанал пред една от тях, разкрачил широко крака и вдигнал ръка, за да привлече вниманието ѝ. Махна му

с ръка и продължи да се изкачва, чувствайки остриите камъчета под краката си.

Беше прегледала набързо момчето и беше решила да отиде при Рейвън. Хладният бриз я беше освежил. Докато вървеше, мислеше за инцидента, станал миналата неделя в църквата. Не очакваше нещо по-добро от Слоупи, но отношението на хората, които смяташе за свои приятели, разклати вярата ѝ в човечността. Двамата с Рейвън бяха поговорили за случилото се веднага след това и той беше изхвърлил проблема от ума си после, като прояви достатъчно такт да не направи забележката, че я е предупредил. Понякога, както днес, тя спореше разгорещено с него за действието на някое лекарство, но дълбоко в сърцето си знаеше, че той е добър лекар. Но тя искаше той да остане при нея в планините, а за тази цел хората трябваше да го приемат. А колкото и да се опитваше, Мисти не можеше да измисли как да постигне това. Дори сега мисълта, че хората от долината може да отритнат Рейвън и да го принудят да си замине, я караше да трепери от страх.

Когато стигна билото, сърцето ѝ биеше тежко от умора. Рейвън ѝ посочи гроба, който беше почти напълно закрит от папратта. Тя тръгна към него, а боровите иглички скърцаха под краката ѝ.

— Намерих го — каза тихо той и посочи с поглед кръста.

„Защо никога досега не съм го виждала“ — запита се Мисти, силно изненадана. Не беше идвала при пещерите от години. Изчерви се от смущение, че тя, която познаваше толкова добре горите, беше пропуснала нещо толкова важно. Премигна и прочете написаното на кръста. Струваше ѝ се, че нещо липсва.

— Там пише Езекийл Тайлър — каза на глас. — Чудя се защо хората, които са го погребали, не са написали Езекийл Хепълуайт. Такава е била фамилията му, нали? — Започна да изучава с поглед изражението на Рейвън и ѝ се стори, че той крие нещо от нея. Беше виждала този негов потаен поглед и преди, когато говореха за рода му. Тази негова потайност силно я натъжаваше.

— Тайлър беше второто му име — обясни Рейвън, като внимаваше да не издаде нещо с поглед. — Кой знае защо, фамилията му не е отбелязана на кръста. Може просто да са забравили да го изпишат. А може и той да е пожелал така. Езекийл не се чувстваше длъжен да постъпва така, както е прието.

Тонът му даваше да се разбере, че въпросът е приключен. Странна празнота я обгърна, но инстинктивно усещаше, че не бива да го упреква в потайност тук, до гроба на дядо му. Погали нежно мускулестото му рамо, изразявайки искрено съчувствие за загубата му. Очите му винаги така живо блестяха, когато говореше за дядо си.

— Съжалявам, че си е отишъл — каза му нежно. Рейвън коленичи, за да отмести няколко паднали камъка, а тя добави: — От онова, което си ми разказвал за него, мисля, че щях да го обичам, ако беше жив.

Той обърна глава към нея и слаба усмивка докосна устните му.

— Да — отговори ѝ замислено, — вие двамата щяхте да се разбирате чудесно.

Когато намести камъните, се изправи и загледа нежното лице на Мисти. Съжаляваше, че трябва да я лъже. Но как, по дяволите, да ѝ каже, че Езекийл нарочно е скрил фамилията си, за да избегне подновяването на враждата с нейното семейство? Обгърна талията ѝ с ръка и двамата се отдалечиха от пещерите. Докато слизаха по стръмното било, Рейвън продължаваше да мисли за дядо си, който единствен го беше дарил с щастие през детските му години, иначе така силно помрачавани от манията на Джон за ред и последователност във всичко. А когато стигнаха в подножието, изведнъж го обзеха мир и спокойствие. Защото най-последно беше намерил мястото, където дядо му почиваше във вечен мир.

Денят преваляше и от планината се спускаше мъгла, която носеше със себе си и студа на нощта. Двамата вървяха по пътеката на дърварите в смрачаващата се гора и Мисти весело бърбеше за незначителни неща. Рейвън се усмихваше, защото нейното оптимистично виждане на живота повдигаше и неговия дух. Като стигнаха до една малка клисура, той се обърна, за да види колко от слънцето е още над хоризонта, и докато оглеждаше близките хълмове, почувства силна изненада. Там, обгърната от мъглата, стоеше някаква фигура. Силуетът ѝ се очертаваше ясно на хоризонта. Шапката ѝ беше с широка и увиснала периферия, носеше карабина. После фигурата изчезна зад високите борове, но няколко мига отново се появи. Лицето ѝ оставаше в сянка. Рейвън я наблюдава внимателно известно време просто за да се увери, че очите не го лъжат. А после нежно докосна ръката на Мисти и посочи към забуления в мъгла хоризонт.

— Погледни това — каза шепнешком, но гласът му издаваше силна тревога. — Някой ни следи.

Тя се огледа и каза:

— Може би е Слоупи. — Очите ѝ се бяха разширили от страх. — По-добре да се връщаме у дома!

Рейвън напрягаше очи в загасващата светлина на деня, за да види по-добре фигурата.

— Не. Не мисля, че е Слоупи. Този е по-дребен и с по-крехко телосложение. Но може да е някой от неговите приятели.

Фигурата продължаваше да ги следва. Спираше, когато спираха, и тръгваше, когато тръгваха. На излизане от клисурата те ускори крачка. Рейвън се обърна назад и видя как слънцето се скрива зад хоризонта. Коя беше тази загадъчна фигура, изпъкваща ясно и заплашително на пурпурното небе? Безпокойството на Рейвън започваше да нараства. И какво ли искаше този човек от тях.

ГЛАВА 6

Бледата луна се беше появила на небето. Мисти и Рейвън вървяха бързо по дърварската пътека. Искаха да се приберат у дома, преди мракът да се е сгъстил. Рейвън се опитваше да скрие безпокойството заради силуета, който бяха видели, но един поглед към напрегнатото изражение на Мисти му подсказа, че и тя се тревожи.

Изминаха още стотина метра и Рейвън чу шум, който накара кожата му да настръхне — тропот на конски копита. Преди да успеят да се скрият в гъстака отстрани на пътеката, зад завоя се показаха конници. Тъмните им силуети се откриха зловещо на мрачното небе. Той разпозна едрото тяло на Слоупи. Заобикаляха го петима-шестима мъже, всички до един разбойници. По дяволите, бяха го издебнали сам и невъоръжен. Видя дулата на карабините и инстинктивно взе Мисти в ръцете си, за да я предпази.

— Спокойно — каза ѝ и помилва треперещите ѝ рамене. — Аз ще се погрижа за тях.

За миг всички застинаха, приготвяйки се за действие. Чуваше се само дишането на конете и тихите въздишки на вятъра. После Слоупи се наведе напред, над шията на коня, и посочи Рейвън с пръст.

— Ти! — извика той ясно и високо. — Изглежда, че в днешно време човек не може да иде в града да се позабавлява, без да попадне на някой държавен доносник. — Той слезе от коня, а останалите последваха примера му.

Рейвън изгледа един по един мъжете със свит стомах. Мислеше, че те всички някога са били порядъчни граждани, но трудната работа, лошият късмет и неблагоприятното време са ги накарали да изгубят гордостта си и да изпаднат до това състояние. Сега не им беше останало нищо, освен да си разказват измислени истории, да ходят на лов и да се напиват и да защитават територията си от външни хора, в случая — от него. Лицата им не излъчваха топлина, а само безразличие и едва прикрита омраза.

Слоупи кимна с глава първо към Мисти, а после към високия мъж с дългата брада, който беше с него. Той и още един моментално сграбчиха Мисти за ръцете. Рейвън се завъртя и удари високия по челюстта, но другият заби приклада на карабината си в стомаха му и го накара да отстъпи. В същото време високият обгърна Мисти с ръце и започна да я влачи, докато тя го риташе и блъскаше с лакти. У Рейвън се надигна силен гняв и той се спусна към нея, но нападателите му насочиха към него карабините си.

— Още една крачка и ще те простреляме в стомаха, негоднико! — извика Слоупи. — А Джейк ще се позабавлява с момичето, ха-ха!

— Моля те... остани на мястото си! — извика Мисти. — Ще те убият!

Рейвън изгледа високия мъж, който беше най-близо до него, с насочена карабина, и разбра, че тя е права. Ако направеше още една крачка, мъжете, които държаха Мисти, можеха да счупят ръцете ѝ. А и като го убиеха, негодниците щяха да имат с какво да се хвалят. Още двама излязоха напред с насочени карабини и Рейвън беше обграден от всички страни. С грозна усмивка, Слоупи се приближи към него и Рейвън видя, че яката на ризата му е много мръсна.

— Тук, в гората, няма свещеник, който да се бърка в работата ни — каза Слоупи, широко разкрачил нозе. — Ще те убия, негоднико. Мястото ти е под земята и ще идеш там!

Мисти риташе и се бореше, за да се освободи от ръцете на нападателите си.

— Вие сте малоумници! Вече ви казах, че той не е държавен агент. Той е лекар!

Слоупи я изгледа гневно.

— Млъквай! — извика той. — Мислиш, че ще ти повярвам? Може да е успял да заблуди теб, но нас няма да може. — Обърна се отново към Рейвън. — Страх ли те е, гражданинче — присмя му се той и извади няколко куршума от джоба си. Зареди карабината и добави: — Защото трябва да се страхуваш вече.

Приятелите му също се засмяха презрително. Известно време се чуваше само шепотът на вятъра в листата на дърветата, а напрежението беше непоносимо. Слоупи стреля в краката на Рейвън и изцапа ботушите му. Последва дрезгав смях. Рейвън си пое дълбоко дъх, за да се успокои. С периферното си зрение виждаше силуета на

конника, когото беше видял най-напред. Предположи, че той е един от другарите на Слоупи в лова, и, естествено, е на негова страна. Не биха могли да избягат, защото той им препречваше пътя. Но не можеше да стои бездеен и да чака. Беше обзет от гняв и не можеше да не се противопостави на планинците.

— По-добре се прицели втория път, защото трети няма да има — предупреди той Слоупи с усмивка.

— Чу ли какво каза той, Слоупи? — каза един от мъжете и се засмя нервно.

Слоупи замахна с големия си юмрук.

— Ня'а дъ има нужда от трети изстрел, негоднико, щот шъ тъ поваля мъртъв с голи ръце.

Изведнъж проехтя изстрел и пръстта пред краката на Слоупи се вдигна във въздуха. Рейвън премигна и се зачуди какво ли се е случило. А после разбра, че непознатият се е оказал приятел. Изненаданите негодници се огледаха объркано наоколо.

— Откъде, по дяволите, дойде това? — извика онзи, който беше най-близо до Мисти.

Неговият приятел бутна шапката си назад и посочи към билото на планината.

— Ей оттам. Онзи също има карабина.

— Убийте го! — изрева Слоупи.

— Не може. Той се скри зад дърветата.

Онзи, който беше на тяхна страна, обсипа негодниците с куршуми, карайки ги да подскачат нервно, за да запазят краката си. Не можеше да се спори с непрекъснатата стрелба, затова онзи, който държеше Мисти, отстъпи назад.

— Господи, карабината му е двуцевна, ще избие всички ни! — извика той, преди да се метне на коня си. Другите нададоха изненадани викове и също си плюха на петите. Когато Слоупи видя, че е останал сам, побягна след останалите. В този миг мъжът изстреля куршум толкова близо до него, че го накара да подскочи. Всички се метнаха на конете. Рейвън изтича след Слоупи, хвана го за крака и се опита да го смъкне от седлото, но не успя. Всички подкараха конете. Мисти взе няколко буци пръст и ги замери с тях, като викаше:

— Вие сте тъпи говеда! Нямате мозък колкото на едно пиле!

А Рейвън, на когото още му беше трудно да повярва на късмета им, отиде при нея. Обгърна я с ръце и потърси с поглед непознатия. Видя го и за пореден път се запита кой ли е той. Мъглата се разпръсна за миг и те видяха мъжа по-отблизо, но в следващия миг той изчезна в гората като призрак. Мисти полуотвори устни от изненада.

— Да ме вземат дяволите! Мисля, че знам кой е този човек!

Рейвън седеше до огнището и гледаше Мисти, която отмерваше с лъжичка кафето, което да постави в малката тенджерка. Току-що се бяха върнали в колибата и тя все още трепереше от студ и от възбуда.

— Треперя като лист — каза тя и сложи тенджерката на огъня. После разтри дланите си една в друга, за да ги стопли. Рейвън я погледна, докато се навеждаше, за да прибави дърва в огъня. — Мислиш ли, че Слоупи ще дойде тук, в колибата? — попита го тя с тревожно блеснали очи. — Ако го направи, ще го накараме да си плати!

Рейвън се изправи и хвърли последната цепеница в огъня. После отиде до масата и взе карабината на Мисти, която лежеше там сред разпръснатите амуниции.

— Само да дойде, така ще го подреда! — каза той гневно. — Но мисля, че няма да дойдат тази вечер. — И той я погали нежно по лицето. Усмихна ѝ се. — Мисля, че сега са в града и се наливат с уиски, за да победят нервността си.

Мисти се засмя.

— Видя ли ги как препускаха по пътя? — Напрежението беше изчезнало от лицето ѝ и очите ѝ вече светеха весело. — Избягаха като страхливи плъхове, каквито всъщност са, когато старият отшелник ги засипа с куршуми.

Беше разказала съвсем малко на Рейвън за техния спасител по пътя към дома. Той я заведе до масата.

— Можеш ли да ми разкажеш нещо повече за него? — попита я той, когато двамата заеха местата си един срещу друг.

— Да, разбира се. Дойде в планините преди няколко години. Живее съвсем сам. Никой не знае истинското му име и хората с право се страхуват от него.

— Къде живее?

Тя въздъхна и се отпусна назад.

— Никой не знае — продължи. — Мисля, че аз го срещам най-често от всички в долината, защото ходя най-често в гората. За да събирам билки, нали знаеш. — Тя понижи глас, като че ли споделяше с него някаква тайна. — Един път попаднах на него, като спеше под един дъб. Тогава успях добре да го разгледам. А една вечер той дойде в колибата и ме помоли да му дам билки. Дадох му и малко хляб и месо. — Тя се усмихна леко и сви рамене. А после втренчи поглед в огъня, отдала се на спомените. — Той ми плати за билките и благодари за храната. И си отиде. — В колибата се разнесе ароматът на кафе. Мисти стана, наля черната течност в две нацърбени чаши, подаде едната на Рейвън, а другата взе в ръка и започна да обикаля колибата и да отпива от чашата си. — Предполагам, че хората не го обичат, защото страни от тях. Но не виждам той да представлява заплаха за някого.

Рейвън разтърка брадата си.

— Все още не разбирам как успя да го познаеш в мрака и мъглата.

Тя го погледна изненадано.

— Беше лесно. Той единствен по тези места носи червено шалче дори и през зимата. Видях го.

— А той има ли име?

Тя остави чашата си на масата.

— Били Червеното шалче — така го наричат хората от долината. Мисля, че извадихме късмет дето той беше по петите ни тази вечер.

Рейвън смръщи вежди.

— Да — каза замислено, — но е странно да ни следва през цялото време само за да ни защити от Слоупи.

— Предполагам, че е искал да те види отблизо, защото си жител на равнината — каза тя. — А после се е отказал заради престрелката.

Погледът ѝ накара кръвта на Рейвън да потече бясно в жилите му, а напрежението в слабините му му напомни колко отдавна не беше задоволявал сексуалните си желания. Докато отпиваше от кафето, той се наслаждаваше на извивката на хълбоците ѝ, на пълните ѝ гърди, но онова, което най-силно разпалваше страстта му, беше нежното ѝ лице с влажните устни и къдриците, които обгръщаха румените ѝ бузи. Той остави чашата на масата, отиде при нея и нежно я взе в прегръдките си.

— Ти си много красива, знаеш ли — каза ѝ нежно и отметна косите ѝ назад. — Лицето ти, усмивката ти, всичко, което правиш или казваш. Никога не съм срещал човек като теб. — Взе малката ѝ нежна длан в своята и започна да я гали леко с палеца си, изненадан от силата на желанието, породено от този прост жест. — Виж какво правиш с мен — каза той и постави дланта ѝ на широките си гърди, за да може тя да усети тежкото биене на сърцето му.

Тя се изчерви, а зелените ѝ очи се замъглиха от страст. Случилото се тази вечер го беше накарало, да осъзнае колко много означава тя за него. Ръцете му, като че ли придобили собствена воля, се придвижиха към гърба ѝ и започнаха да разтриват напрегнатите мускули на раменете и врата ѝ.

— Ммм... много е приятно — прошепна тя с въздишка.

— Наистина ли? — попита я той с дрезгав глас и я притисна поплътно към себе си. Устните му погалиха вдлъбнатинката между ключиците ѝ и дълбоко в него лумна огън. А когато устните му докоснаха нейните, желанието стана почти непоносимо. Въпреки че всеки ден изгаряше от копнеж по нея, той не се осмеляваше да мисли, че може да я люби. А ето, че вече не може да сдържа страстта си. Вече не.

— Мисти — прошепна той, като обсипа лицето ѝ с леки, жадни целувки, — не трябваше да става така. Аз...

— Шшш — прошепна тя и постави пръст на устните му. Очите ѝ блестяха дяволито, тя обвини раменете му с ръце. — Приятно ми е да ме целуваш...

Рейвън се усмихна и я притисна по-силно до себе си, зарови ръце в косите ѝ и ги обсипа с целувки. Знаеше, че връзката между тях е изпълнена с рискове, но чувства, които изпитваше, бяха дълбоки и силни, не можеше да им се противопостави. Нададе дрезгав стон и реши да остави благоразумието настрана. Покри устата ѝ със своята.

Когато целувката му стана по-настоятелна, Мисти почувства топлината на ръцете му да прониква през дрехите ѝ и тежкото биене на сърцето му до своето. Изпита силно желание и се притисна плътно до него. И тя не можеше да се съпротивлява на чувствата. Но след няколко секунди се изплъзна от ръцете му и погледна в потъмнелите му от страст очи.

— Дали негодниците нямат нещо общо с тези целувки? — попита го шепнешком.

Той се засмя, а тя зарови пръсти в дългата му коса и отново съедини устните си с неговите. А той развърза панталоните ѝ с нежните си пръсти и ги плъзна надолу по хълбоците. После ги обхвана и започна леко да ги масажира.

Когато панталоните ѝ паднаха на пода, Мисти се изчерви силно. Тя ги изрита настрани, заля я гореща вълна, сърцето ѝ преливаше от чувства, които не познаваше. Вътрешният ѝ глас я предупреждаваше да се пази, но той ставаше все по-слаб и по-слаб, докато накрая въобще не се чуваше. Единственото, за което мислеше Мисти, беше, че има нужда от Рейвън така, както лавровото дърво има нужда от слънце и дъжд. Да, каза си тя, беше готова да рискува и бъдещето, и щастието си, защото точно за този миг беше копняла толкова много.

Той помилва нежно голите ѝ хълбоци и тя почувства дълбока наслада. За свое изумление откри, че се бори с копчетата на ризата му, а пръстите ѝ треперят от желание. Разтвори устни, за да пусне вътре жадния му език. Тръпнеше, а той започна да движи ръката си, която оставяше огнена диря по кожата ѝ. Докосна влажната плът между краката ѝ, а после започна настоятелно да гали пъпката на удоволствието. Тя трепереше, струваше ѝ се, че ще умре от страст.

Много нежно, Рейвън я взе на ръце и я занесе пред огнището. Светлината на пламъците караше очите му да изглеждат още по-сластни. Той я остави на рогозката, без да сваля поглед от лицето ѝ. Измъкна ризата ѝ през главата и я захвърли настрани, легна до нея и погали гърдите ѝ, а после засмука зърната ѝ. Обсипа цялото ѝ тяло с целувки, запалвайки нов огън в нея.

Той съблече ризата си, изу ботушите си, а тя плъзна свободно поглед по тялото му, наслаждавайки се. Усещаше ръцете и устните му навсякъде по тялото си. Най-после той се наведе и жадно я целуна. Струваше ѝ се, че ще започне да крещи — толкова силна беше нуждата ѝ от неговото тяло. Тогава тя видя гордата му мъжественост и силно се изчерви. Струваше ѝ се, че той е прекалено голям и решителен. Тя отново изпита съмнения, запита се дали е достойна за този красив и образован мъж. И дали беше редно да се отдаде на мъж, когото едва познава. И дали той щеше още да се интересува от нея, когато страстта му се поохлади. Но отново реши да не обръща внимание на тези

трудни въпроси и за да отхвърли реалността, се отдаде изцяло на страстта.

Той лежеше така, че да може да я притиска до тялото си. Започна с нея изкусна любовна игра. Твърдият му член докосна бедрото ѝ и утробата ѝ потръпна сладостно, вече влажна и готова. Той целуна клепачите ѝ, бузите ѝ, после устните му се спуснаха към ухото ѝ и палавият му и опитен език започна да гали неговата вътрешност. Мисти тръпнеше и се притискаше до широките му гърди. Той отново я целуна жадно, собственически. А тя инстинктивно спусна длани по гърба му, прокара пръсти по стройните му хълбоци, чувствайки тяхната сила и напрегнатост.

Преди тя да разбере какво става, ръката ѝ инстинктивно докосна члена му и тя почувства как той потръпна под пръстите ѝ. Обзе я същинска еуфория, когато той покри дланта ѝ със своята и ѝ показа как да му достави удоволствие. Той нададе стон и откъсна устните си от нейните.

— Сигурно си ме омагьосала — прошепна дрезгаво. — Толкова силно те желая!

Рейвън отметна косите ѝ назад и плъзна поглед по нея, опитвайки се да запомни, да погълне красотата ѝ. Устните ѝ трепереха, тя беше уязвима, но замъгленият ѝ от страст поглед му казваше, че тя го желае също толкова силно, колкото и той — нея. Дълбоко в себе си той знаеше, че това ще ги доведе най-вероятно до нещастие, но реши да не обръща внимание на лошите мисли. Слабините го боляха от копнеж по нея, как би могъл да разсъждава в такъв момент?!

Тя лежеше толкова тихо, че той можеше да чуе как кръвта тече във вените ѝ и дори да долови мислите ѝ. Тя продължаваше да гали нежно члена му, той стенеше от удоволствие. Пъхна ръката си в гънките плът между краката ѝ и започна възбуждащи движения. Тя затвори очи и вече едва си поемаше дъх, толкова силно беше удоволствието ѝ. Той отново я целуна, пъхна език в устата ѝ, притисна я към себе си. Зърната я боляха, искаха той да ги докосне, у нея се надигаше нещо, което отчаяно търсеше освобождение. Повдигна бедра и ги притисна към неговите, усещайки болезнено допира на кожата му, мъжкия мирис на тялото му.

— Мисти, сладка Мисти — каза той тихо, като стон, и тя разбра, че това е въпрос. Сърцето ѝ лудо заби. Тя му отговори, като постави

длан на гърба му и го притисна надолу, към себе си. Той отново я целуна, хвана между пръстите си зърното ѝ, после плъзна длан между бедрата ѝ и я милва дотогава, докато на нея ѝ се стори, че ще избухне и ще се разкъса на парчета от удоволствие. Той се надигна на лакти, за да не ѝ тежи, и се намести между бедрата ѝ. Сърцето ѝ заби още полудо, тя изпита някакъв неясен страх. Почувства кадифено мекия връх на неговия член в плътта си. Разтвори по-широко крака, но той не влезе. Играеше си на входа, първо по-бавно, после по-бързо, а на нея ѝ се струваше, че ще полудее.

— Готова ли си за мен, мила? — попита я той.

— Да... Люби ме. — И тя се изви към него. Виеше ѝ се свят от удоволствие. Усещаше как мускулите му играят под пръстите ѝ, притискаше го надолу, към себе си. Струваше ѝ се, че не може да чака и секунда повече.

— Мисти! — Името ѝ приличаше на стон. Тя ахна изненадано, когато той силно и властно влезе в нейната женственост. Членът му я галеше дълбоко, бавно, с обич. Тя стисна с всички сили раменете му и отхвърли и последните си страхове. Отдаде се на вълните удоволствие, които я заливаха. Всеки негов тласък ѝ носеше все по-голямо удовлетворение. Тя се нагаждаше към бързината на движенията му и въздишаше сладостно. У нея започна да пулсира непознат екстаз, който най-накрая я отведе в рая.

Когато разбра, че тя е готова за края, той се отдаде на собственото си удоволствие. Оргазмът им беше толкова продължителен, че когато се върнаха в реалността, им се струваше странно, че чуват само пукането на дървата в огъня. Стаята беше странно тиха без техните стонове на удоволствие. Рейвън я целува дотогава, докато сърцата им не започнаха да бият нормално, после легна до нея и я притисна към себе си.

Мисти лежеше задоволена и отпусната. Обзе я усещане за мир и покой. Обгърнатата от ръцете му, тя чувстваше, че не само телата, а и душите им са се слели. Знаеше, че нуждата на телата им беше довела до това, но знаеше също така, че чистата им любов беше превърнала акта в нещо не само красиво, но и вълшебно.

Рейвън докосна разкошната ѝ коса, бялата ѝ кожа. Разтърсиха го чувства, които не би могъл да изрази с думи, колкото и да се опитва.

Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха равномерно, клепачите ѝ трепкаха сънено. Изпитваше огромна, необятна нежност към нея.

В полумрака тялото ѝ изглеждаше почти ефимерно. Видът му отново го изпълни с желание и той разбра, че когато тръгне за Сейнт Луис, ще я вземе със себе си. Тя имаше огромно значение за него. Нямаше представа, как ще я накара да напусне планините Озарк. Знаеше, че преди това ще трябва да ѝ каже истинското си име. И това трябваше да стане скоро.

ГЛАВА 7

Денят на Рейвън започна зле — стъпи накриво, докато ставаше от леглото, изгуби ножа си, видя, че солта е свършила, а бравата на тоалетната се е развалила и вратата зее широко отворена, пропускайки вътре вятъра. Облече се и седна в средата на колибата, за да изпие чаша кафе, но мисълта, че трябва да каже на Мисти истинското си име не му даваше покой. Докато се опитваше да събере кураж, не сваляше поглед от нея. А тя беше коленичила до огнището, неизменно в еленовите си панталони, и печеше тънки резенчета шунка. Решен най-сетне да отхвърли този проблем, той остави чашката си на масата и отиде до нея, взе тигана от ръката ѝ и го сложи на решетката на огнището. Тя го погледна с широко отворени очи, а той нежно я накара да се изправи и я притисна до себе си.

Все още затоплена от съня, тя въздъхна и обгърна врата му с ръце, леко усмихната.

— Не вярвам някога да си губиш времето, така ли е? — каза шеговито тя, без да сваля очи от него. Изненадата ѝ беше очевидна.

Рейвън се стегна, решен да изпълни неприятната задача.

— Има нещо, което трябва да ти кажа — каза той и погали розовата ѝ буза с пръст.

— Ммммм... Така ли? — отговори тя с дрезгав глас, с очи, вперени над рамото му — към масата. — Е, да седнем тогава.

Прекуси стаята и дръпна единия от столовете, изненадана, че той все още стои прав до огнището.

— Чичо ми, Джеси Малоун, направи този стол — каза тя, за да подготви Рейвън за дългия разказ, който предполагаше, че ще последва. — Баба непрекъснато говореше за него — добави тя и седна. Лицето ѝ придоби замислено изражение. — Чичо можеше да направи каквото си пожелае от дърво. Правеше най-добрите люлеещи се столове за веранда в цялата долина. — Изведнъж на гладкото ѝ чело се появиха бръчки. — Наистина е срамота, че той умря по този начин.

Рейвън отиде до масата с чувството, че сега ще чуе точно онова, което очаква.

— Какво му се е случило? — попита той, защото искаше първо да я чуе и едва тогава да започне признанието си.

— Девънпортови го убили, преди да напуснат планините — отговори тя и настроението ѝ се промени от носталгия към гняв. Погледна го мрачно. — Да, тези плъхове го убили! — Рейвън се отпусна на стола, много разочарован от посоката, в която разговорът беше тръгнал. — Но те не се задоволили само с него! — продължи тя. — Същата година убили прачичо Ефраим Малоун. Застреляли го в гръб, докато той бил на лов. Убили и Елмър Малоун — добави тя, като тонът ѝ се повишаваше с всяко име. — Застреляли коня му, а той бил много далеч от колибата си и измръзнал до смърт. Не успял да се прибере.

Рейвън си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Беше разбрал, че и този път няма да успее да ѝ каже истинското си име. Тя удари с юмрук по масата, толкова силно, че захарницата подскочи.

— Понякога си мисля, че Езра може и да е прав в омразата си. — Рейвън направи усилие и се усмихна леко, но му се искаше да си е в Сейнт Луис или където и да е по света, само не в тази колиба. — В думите му има истина.

— И какво казва Езра?

Тя смръщи вежди.

— Казва, че е добър само онзи Девънпорт, който е мъртъв! — Мисти се изправи, зелените ѝ очи блестяха опасно. Започна да се разхожда из колибата и да сипе хули против Девънпортови.

Постепенно толкова се разгорещи, че Рейвън се запита дали ще може да я успокои. Изведнъж обзет от гняв, той скочи от стола и отиде при нея. Обгърна я с ръце и я целуна диво, с което най-последно заглуши думите ѝ. Той задълбочи целувката, а тя затвори очи и се отпусна в ръцете му, притихнала. Нададе тих стон и обгърна врата му с ръце. Той почувства как зърната ѝ се втвърдяват, чу ритъма на сърцето ѝ. Продължи да я целува дотогава, докато в мускулите ѝ не остана и капка напрежение. Тя полуотвори очи и отлепи устни от неговите. Погледна го страстно изпод полуспуснатите си клепачи.

— Почти бях забравила — каза тя бавно, сладно, — че искаш да ми кажеш нещо. Какво е то?

Рейвън си каза, че по-скоро би ходил бос през тръни или би преплувал Мисисипи със завързани ръце, отколкото да разкрие самоличността си на жената, която държи в прегръдките си.

— Е, какво е то? — настоя тя. — Предполагам, че ако пропуснем закуската, ще успеем да се любим четири или пет пъти, преди да е станало обяд. И то само ако не говорим цялата сутрин.

Рейвън се закашля смутено и се огледа из колибата, чудейки се какво да каже.

— Е? — потрети тя и повдигна вежди. — Тих си като мишка, свряла се в дупката си.

Рейвън отново се изкашля, защото още не беше намислил какво да каже.

— Ами... — И изведнъж погледът му попадна на бъчвичка с царевично зърно. Той кимна по посока на нея и каза: — Зърното има гъгрица. Видях това вчера.

Мисти премигна, силно изненадана.

— Това ли искаше да ми кажеш?! Че зърното има гъгрица?!

— Точно така — отговори той малко нервно. — Ще трябва да го изхвърлим всичкото. Съмнявам се, че става за нещо.

Тя го притисна към себе си с усмивка.

— Ще мислим за това по-късно. Точно сега има по-вълнуващи неща, които можем да правим.

Рейвън разбра правилно намека. Сведе глава и отново я целуна, доволен, че толкова лесно се измъкна от трудното положение. Но какво ли щеше да се случи следващия път, когато реши да повдигне въпроса за своите прадеди, питаше се той с нарастваща тревога. Когато я излъга първия път, за да защити и себе си, и нея от разни усложнения, не знаеше как ще се развият събитията. Но знаеше, че не може вечно да отлага проблема. Чувстваше се като осъден на обесване, на когото вече затягат примката.

Този следобед Рейвън реши да се възползва от намерението на Мисти да отиде на гости на Лъки и да се отдаде на една дълга гореща баня и на собствените си мисли. Беше сложил няколко кофи вода на решетката на огнището и сега, гол, наливаше топлата вода в най-голямото корито, което успя да намери. Хвърли калъп домашно приготвен сапун в коритото, после стъпи в пенестата вода и се отпусна

блажено. Отметна глава назад с едно дълго „ааах“ и започна да натрива със сапун гърдите си.

И отново се замисли за неразрешимия проблем — как да каже на Мисти, че името му е Девънпорт. Осъзна, че никога не ѝ е казал, че я обича. Някак си думите не бяха излезли от устата му. С чувство за вина си помисли, че Мисти го беше сметнала достоен за подаръка, който му беше направила — своята девственост. Той беше сигурен, че тя го обича. А той се интересуваше живо от нея, но не беше сигурен каква е истинската любов. Разбираше страстта, разбираше желанието, но не умееше да изразява с думи любовта, видяна като романтично чувство. Смътно съзнаваше, че това сигурно има нещо общо с миналото му, но точно в този миг не можеше напълно да осъзнае обърканите си чувства.

Изведнъж отвън долетяха смях и гласове. Той разбра, че Мисти се връща и Лъки е с нея, и се изправи толкова рязко, че почти преобърна коритото. От него капеше вода, той се оглеждаше диво наоколо, сипейки проклетия. Най-после видя хавлията — в другия край на стаята. Вратата заплашително се заклати. Рейвън нямаше друг изход, освен отново да се потопи във водата. И ето, че двете засмени момичета нахълтаха в стаята, като пуснаха и малко студен въздух вътре.

— Какво има? — попита го царствено Мисти, като го гледаше широко усмихната. — Струваш ми се малко раздразнен.

Тя го свари неподготвен и той се чувстваше така, сякаш са му отрязали езика.

— Малко раздразнен? — повтори глуповато.

Мисти погледна Лъки.

— Затвори вратата. Мисля, че може да му стане студено.

Рейвън отново пусна сапуна във водата. Мислеше си, че за първи път в живота е свидетел на разговор между трима души, единият, от които е гол.

— Студено, а? Не виждате ли, че се къпя?

— Е, продължавай да се къпеш — посъветва го Мисти с дяволити пламъчета в очите. — Ние няма да те безпокоим.

Лъки затвори вратата и двете отидоха до скрина в другия край на стаята и коленичиха пред него. С радостен поглед, Мисти отвори скрина.

— Мисти! — извика Рейвън.

Тя обърна глава към него.

— Искаш да ти измия гърба или нещо подобно?

— Не — отговори той, като чувстваше как вените на слепоочията му пулсират. — Искам и двете да излезете, за да мога да се облека!

Мисти извади от скрина дълга бяла рокля и започна нежно да я гали с длан.

— Но ние няма да те гледаме — каза му тя, като фокусира вниманието си върху старата рокля. — Продължавай да се къпеш.

— Нима не сте чували думата уединение? — изкрещя той, като се питаше какъв ли е протоколът на планинците в такива случаи. — Знаете ли какво означава тази дума?

— Разбира се, че знам какво означава — каза тя. — Но вече съм видяла всичко, което имаш. — Тя обърна роклята, за да види дали всичките копчета са на мястото си. — Видях те снощи, докато се любехме на рогозката, не помниш ли?

— Добре, но Лъки не ме е виждала!

Лъки се обърна към него. Гледаше го сладко, замислено.

— Разбира се, че те е виждала. Видя те в нощта, когато те намерихме. Така че няма за какво да се тревожиш. — Въздъхна и го загледа така, като да беше някакво бавноразвиващо се дете.

Лъки покри устата си с ръка и се изкикоти.

— Няма от какво да се срамувате, мистър Рейвън — каза тя. — В нито едно отношение. — И се изчерви силно.

Рейвън изпусна шумно въздуха си.

— Какво правите вие двете тук, между другото? — попита той. Вената на слепоочието му все още пулсираше.

Мисти хвърли роклята на капака на скрина и тръгна към него.

— Търсим сватбена рокля за мен — обясни му мило. — Тази беше на мама и сигурно ще ми е малко голяма, но... Не бих казала, че ние, планинците, понякога не впрягаме каруцата преди коня, както правят и жителите на равнината, но когато това се случи, се опитваме да оправим нещата все пак.

Сърцето на Рейвън подскочи и се заблъска в гърдите му. Господи, момичето говореше за женитба — за тяхната женитба! Животът му, приличен на сън, изведнъж доби страшна реалност. Не че имаше нещо против да прекара остатъка от дните си с Мисти, но ако се оженеше за

нея, какво щеше да стане, когато ѝ кажеше, че е Девънпорт? Щеше да настъпи истинска катастрофа! А най-лошото беше, че нямаше кого да обвини за създаването на това положение, освен себе си!

Искаше му се да се изправи и да изкрещи, че не могат да се оженят, защото роднините им биха възразили, защото тя е Малоун, а той — Девънпорт, но като се имаше предвид какво се беше случило снощи, а и това, че беше гол, прецени, че не би могъл да спори точно сега. Тя сложи ръце на хълбоци, закрачи из колибата и каза:

— Ще трябва да позволим на Алвайни да пее на сватбата ни. Тъй като тя няма ухажори, това е единственото ѝ развлечение, нали разбираш?

Като видя, че Лъки също се приближава към коритото, той каза на Мисти:

— Подай ми хавлията.

Улови я сръчно, когато тя му я хвърли, и покри с нея срамните си части. И отново възвърна самоуважението си. Доволна усмивка се разля по лицето на Мисти.

— Ще се оженим според планинските обичаи. Отец Джубал ще завърже един наистина много здрав възел. — Тя коленичи до коритото. Лъки направи същото, без ни най-малко да се смущава, че разговаря с мъж, който се къпе. — Отец Джубал наистина умее да извършва сватбени церемонии!

Точно в този момент Роло се събуди и реши, че и той може да се изкъпе. Цопна с едната си лапа във водата, а Рейвън изстена и го отблъсна. Момичетата се засмяха. На Рейвън му се струваше, че може би сънува. Погледна лицето на Мисти, а то сияеше от щастие.

— Знаеш ли, струва ми се, че сватбата беше предопределена. Няколко дни преди да те открием, чух присмехулник да се обажда посред нощ, а това е сигурен знак, че човекът ще се задоми.

Лъки я погледна и кимна в знак на съгласие.

— А помниш ли онази пеперуда, която кацна на главата ти онова лято? И това е знак за предстояща женитба.

Мисти щракна с пръсти.

— Точно така. Как съм могла да го забравя? — Тя сложи длан на голото рамо на Рейвън. — Надявам се, че нямаш нищо против, че си говорим така. Не искаме да бъдеш съвсем невежа, когато започнат да ти задават въпроси.

— Кой ще ми задава въпроси?

— Ами хората, които ще дойдат на сватбата.

Изведнъж Лъки се изправи, свали календара от стената и отново коленичи до коритото.

— Погледнете тук.

— Господи — извика Мисти, — ще има пълнолуние в края на седмицата! Ужасен късмет е да се ожениш по пълнолуние.

Момичетата продължиха да си бърбят по този начин, а Рейвън потъна в собствените си мисли. Как, по дяволите, се беше стигнало до това! Той и Присила щяха да се оженият в най-голямата катедрала на Сейнт Луис. А после щяха да приемат гостите си в хотел „Сейнт Реджис“ където цяла армия слуги щяха да разнасят шампанско и хайвер, пържоли и омари. Оркестър от четирийсет души щеше да свири валсове на Щраус, а елегантните гости щяха да танцуват до зори. А ето, че плановете за женитбата му се правеха, докато той седеше гол в коритото в колиба насред планините Озарк.

Мисти бърбри още десетина минути, после се изправи и въздъхна тежко.

— Е, мисля, че вече за всичко се погрижихме. — И погледна загрижено Рейвън. — Имаш ли някакви въпроси?

— Кога?

— В събота следобед — отговори тя, извади бележка от джоба си и му я подаде. — Ето. Виж дали ще можеш да ми намериш тези билки днес. Тъй като сватбата приближава, няма да имам време да се погрижа за всичко. — Силно изненадан, Рейвън втренчи поглед в листчето, поизправи се малко, но навреме се усети и отново седна във водата. Мисти праметна роклята през ръката си и каза: — Ние отиваме у Лъки, за да поработим над шева. Можеш да се къпеш колкото си искаш. — Спря се на вратата, където я чакаше приятелката ѝ, и му се усмихна лъчезарно. — Хайде, стига си стоял там и си кривил очи. Излез, водата сигурно вече е студена. Тъй като си лекар, знаеш, че това не е полезно.

Момичетата излязоха, а Рейвън остави хавлията да падне във водата. Никак не вярваше на онова, което видя и чу. После, изпълнен с гняв, отиде до огнището и отново прочете бележката. Обърна се към Роло и промълви:

— Откъде, по дяволите, ще взема яйца на гущер и жило от скорпион посред зима? — От тялото му все още капеше вода. Усети се,

че говори на енота, плесна се с ръка по челото и нададе стон.

Не знаеше нито как да се справи с поставената задача, нито как да излезе от създалото се положение. Щеше да се ожени за планинско момиче и да се сдобие с девер, чието име будеше страх у жителите на долината. Смачка листчето на топка и го хвърли на пода. Издиша шумно, но това не му помогна. Господи, помисли си, понякога е по-добре сутрин да ставаш от леглото!

Следобедната светлина заливаше каруцата. Мисти седеше на капрата и си мислеше, че ще закъснее за собствената си сватба заради проклетото енотче, което не искаше да остане само в колибата. Според обичая, Рейвън беше тръгнал по-рано и двамата с отец Джубал щяха да я чакат в църквата. Роло скочи в каруцата до Лъки, която, облечена в зелена вълнена рокля, държеше юздите в ръце. Мисти бързо пъкна животинчето под шала, който си беше наметнала, и хвърли поглед към луничавото лице на приятелката си.

— Не се тревожи — каза тя, като видя тревогата в очите на Лъки. — Ще го накарам да остане в каруцата. Той няма да пречи.

— Господи, никога не съм чувала за енот, който да е ходил на сватба! — възкликна Лъки и подкара каруцата. Все още мърморейки недоволно под нос, тя излезе на дърварската пътека. По клоните на дърветата се белееше току-що паднал сняг.

Чуваше се само скърцането на хамутите и шумът от колелата, а Мисти мислеше за Езра, който би трябвало да даде ръката ѝ в този ясен и студен ден. Без съмнение, той щеше да бъде ядосан и объркан, когато се върне и разбере, че тя се е омъжила за човек, когото той не познава, и при това толкова различен от него самия. Предполагаше, че и бъдещият ѝ свекър няма да е доволен от развитието на нещата. Но реши да остави тревогите на бъдещето. Днес имаше значение само това, че щеше да се омъжи за Рейвън.

И ето, че църквата се появи пред очите им и сърцето на Мисти подскочи. Беше я виждала стотици пъти, но, кой знае защо, днес тя ѝ изглеждаше някак си страшна. Спряха и Мисти видя дълга редица каруци, мулета и коне. Като знаеше какви бяха чувствата на планинците към Рейвън, беше изненадана. Очевидно смятаха сватбата ѝ за голямо забавление или бяха дошли от чисто любопитство. Мисти се обърна към Роло и му заговори строго:

— Ще стоиш тук и няма да мърдаш нито на сантиметър, докато не се върна! — Поклати глава и му се закани с пръст. — Чу ли?

Хвана полите си, повдигна ги и скочи на земята. Енотчето покри муцунката си с лапички и премигна. В това време Лъки завърза мулето, повдигна задния край на роклята на Мисти и двете забързаха по пътеката към входа на църквата.

Когато Лъки отвори вратите, ги заля топлината от печката, поставена до входа. Събралите се вътре хора зашумяха възбудено. Мисти влезе вътре и чу вратите да се затварят след нея. Огледа присъстващите, които бяха облекли най-хубавите си празнични дрехи. А пред олтара, с Библия в ръка, стоеше отец Джубал, облечен от главата до петите в черно. И когато Рейвън стана от първата пейка и срещна погледа ѝ, у нея се надигна силна нежност. Облечен в тъмния костюм на Езра, който подчертаваше широките му рамене и стройна фигура, с бялата колосана риза, която подчертаваше тена на лицето му, той беше прекрасен. Взе ръката ѝ и двамата се изправиха пред свещеника. Мисти гледаше Рейвън и отново се почувства привлечена от красотата му така, както беше в първия ден, когато го видя да лежи под дъба. Но какво ли се криеше зад великолепните му тъмни очи? Долавяше, че той има някаква тайна, но не можеше да се досети каква е. Дали не съжеляваше, че се жени за нея? В този миг видя Алвайни Хъфсетър, която седеше на първата редица заедно с родителите си. Тя имаше ново боне, толкова скъпо, че другите момичета не биха могли и да мечтаят за него. Очите ѝ гледаха надменно, но Мисти долавяше, че Алвайни ѝ завижда, ядосва се, че не е успяла тя да хване Рейвън, и изпита гордост.

Преди още Мисти да разбере какво става, Лъки свали шала от главата ѝ и гласът на отец Джубал се извиси.

— Всички да станат на крака, моля!

Сърцето ѝ биеше лудо. Мисти разбираше, че прекрачва от един свят в друг, че когато напусне олтара, ще бъде съпруга на Рейвън.

ГЛАВА 8

Когато шумът утихна и Алвайни запя „О, обеща ми“, Мисти гледаше със сияещ поглед лицето на Рейвън и нежността, която видя в очите му, ѝ даде нова смелост. Но изведнъж ѝ прилоша, защото чу, че по пътеката зад тях идва Роло. Децата се закикотиха тихичко, с блеснали очи. Е, не можеха да направят нищо, освен да се надяват, че еночето ще се държи добре. Най-после Алвайни спря да пее и в църквата се възцари благословен покой. Мисти обърна лице към свещеника. Рейвън беше до нея, толкова близо, че можеше да усети аромата на сапун, който лъхаше от него, да почувства топлината на тялото му, да усети физическата връзка, която съществуваше между тях. Той стисна силно ръката ѝ, а пламъкът в очите му повдигна духа ѝ. Тя хвърли поглед през рамо и видя, че Роло е заспал на първата пейка, отпусна се и дори забрави за неговото присъствие. Отец Джубал намести очилата си и махна с крехката си ръка.

— Всички можете да седнете.

Присъстващите отново заеха местата си, а старият свещеник прочисти гърлото си и заговори:

— Бракът е свещена институция — каза той, без да бърза.

Рейвън се взря дълбоко в изумруденозелените очи на Мисти и се запита как можа да се увлече толкова силно по нея. Беше удивен, че нещата са стигнали дотук. Ето, че щеше да произнесе сватбената клетва, макар да беше напуснал Сейнт Луис с единствената цел да я избегне! Как беше позволил на чувствата и въображението да го подведат? Дълбоко в сърцето си знаеше отговора — лъжата беше виновна, тя ставаше все по-голяма и по-голяма и го беше хванала в капан. Връщане назад вече нямаше. Обхвана с поглед тялото на Мисти и сърцето му заби малко по-бързо. Никакъв грим нямаше по лицето ѝ, но бузите ѝ руменееха от вълнение, а очите ѝ блестяха от щастие. Косата ѝ падаше свободно, тя беше прелестна. Роклята подчертаваше извивките на тялото ѝ и нейната женственост, подсилваше естествената ѝ красота. Обзе го силна тъга, когато видя под роклята да

се подават ботуши. Закле се, че някой ден ще ѝ купи най-модерните обувки и всичко, което тя пожелае.

Свещеникът продължаваше да говори и ето, че каза:

— Кой ще даде булката на младоженеца?

Рейвън, който не очакваше въпроса, погледна Мисти и се изненада, като я чу да отговаря:

— Аз сама се давам.

Над тълпата се понесе шепот, но Рейвън, който познаваше силния ѝ дух, сметна, че отговорът е напълно задоволителен. Отец Джубал каза на Мисти да повтаря след него сватбената клетва и като го гледаше със светнали очи, тя каза:

— Ще бъда там, където си и ти. Твоите хора ще бъдат и мои хора. И моите хора ще станат твои.

Сърцето му се стегна, защото знаеше, че семействата им враждуват от дълго време. Как му се искаше да върне времето назад с няколко месеца, но не можеше. Знаеше, че Джон Девънпорт ще почервенее от гняв още в мига, когато чуе какво се е случило в тази проста селска църквица. Казаха се още думи и после отец Джубал погледна многозначително Рейвън над очилата си и каза:

— Обещавах ли да я обичаш, уважавах и да споделяш живота на Мисти в болест и здраве, докато смъртта ви раздели?

Рейвън усещаше мрачните погледи на присъстващите, които не спираха да го гледат, откакто беше влязъл в църквата.

— Обещавам — каза той високо и ясно и видя щастливата усмивка на Мисти. Той знаеше, че планинците много рядко носят брачни халки, но съжали, че не можеше да постави халка на нейния пръст сега. Закле се, че по-късно ще ѝ купи най-красивата, която намери.

Тогава, за голяма изненада на всички, Мисти прекъсна отец Джубал и попита дали тя не може да добави свои думи към сватбената клетва. Зимната слънчева светлина проникваше през високите прозорци и вдигнатото ѝ нагоре лице изглеждаше почти бяло, когато тя каза:

— Рейвън, намерих те на пътя, оставен там, за да умреш, и като Добрия самарянин, аз се грижих за теб и те лекувах. — Дългите ѝ тъмни мигли запърхаха. — И цял живот ще те обичам и ще се грижа за теб по същия начин, докато в Голямата бяла река вече не остане вода,

докато тези огромни планини не потънат в земята, докато кокошките не престанат да снасят яйца, докато майките не престанат да пеят песнички на децата си, а бащите — да се гордеят с тях. — Рейвън почувства как ръката ѝ трепери в неговата, когато тя добави: — Ще следвам твърдо любовта си — така, както слънцето следва своя път. И ако между нас застане някое момиче, ще я бележа със знак, който никога няма да се заличи, защото аз ще бъда с теб винаги, дори да трябва заради това да сваля звездите от небето.

Гърлото на Рейвън се сви, защото той не беше свикнал да говори от сърце. Но този път го направи. Думите му бяха простички, но искрени.

— И аз ще бъда с теб дотогава, докато съм жив — обеща той с дълбокия си кадифен глас.

Миг по-късно отец Джубал присви очи и огледа събралата се тълпа.

— Ще започне ли някой от вас да стреля, ако съединя завинаги тези двамата? — Объркани, всички мълчаха. Някои от мъжете наведоха глави и размърдаха неспокойно крака. — А ще започне ли някой да стреля, ако не го направя? — попита ги старецът, предизвиквайки ги отново. Сега из църквата се понесе тих смях. Старият свещеник погледна булката и младоженеца със светнали очи. — Добре тогава. Вие сте мъж и жена! — Той намигна на Рейвън и го потупа по гърба. — Хайде, целуни я, момко. Тя е твоя.

Рейвън се усмихна и притисна Мисти към себе си. Целуна я толкова страстно и продължително, че крайниците ѝ омекнаха и тя остана без дъх. Всички заръкопляскаха, а мъжете дори затропаха с крака. Когато най-последно престана да я целува, продължи да я притиска към себе си, загледан в лицето ѝ, на което беше изписана изненада. Изведнъж в църквата се чу писък и като вдигна поглед, Рейвън видя, че Роло се е покачил на пейката на семейство Хъфсетър и се опитва да захапе изкуствените ягоди по шапката на Алвайни, а после, отвратен, да ги запраща на пода. Мисти, ококорила очи, гледаше как момичето, станало пурпурночервено, скача на крака и вперило поглед в баща си, вика:

— Татко, това енотче откъсна ягодите от новата ми шапка!

Роло като че ли разбра, че е център на внимание, скочи на земята и затича към олтара. Старият Хъфсетър се изправи преbledнял.

— Някой да хване този палавник! — извика той като посочи с пръст бягащото животинче.

Децата се смееха и дори се покачиха върху пейките, за да гледат енотчето, което сега хукна към печката. Едно дванайсетгодишно момче се спусна да го хване, но само го подплаши и Роло се скри зад печката. Момчето коленичи и понечи да го хване, но Роло беше по-бърз. Алвайни застана зад момчето и започна да вика:

— Хвани го... хвани го... Той съсипа шапката ми!

Мисти изтича до печката и протегна ръка, а Роло скочи върху нея и се сгуши, търсейки закрила. Рейвън хвана другата ѝ ръка и с облекчение видя, че Лъки е отворила двойните врати. Тримата побягнаха навън, а Алвайни крещеше:

— Мисти Малоун, това твое енотче съсипа шапката ми! Ще направя нещо по въпроса, ще видиш!

В този момент се чу ужасен трясък. Рейвън погледна назад и видя, че тромавото момиче е успяло да събори тръбите на печката. Двамата с Алвайни бяха покрити със сажди от главата до петите. От Алвайни се виждаха само две светли петна около ококорените ѝ от изненада очи. Отец Джубал, заклет привърженик на мира, се спусна, за да оправи положението, но тръбите се разпаднаха на части в ръцете му и настана още по-голям хаос.

Мисти и Рейвън затичаха с всички сили към каруцата, гълтайки жадно студения въздух. Рейвън ѝ помогна да се качи, а после забърза към другата страна, където Лъки вече го чакаше, готова да му подаде юздите. Седнал един път на капрата, той изсвири остро и мулето затича в тръс. Децата първи излязоха от църквата и започнаха бой със снежни топки в двора ѝ. А после една черна фигура, която изпъкваше ясно на белия сняг, изтича навън и размаха юмрук. И последното, което чуха от сватбената церемония, беше гласът на Алвайни:

— Ще се добера до теб и твоето енотче, Мисти Малоун! Кълна се!

Макар да не беше суеверен, Рейвън си помисли, че бракът им няма да е особено безметежен, щом още от църквата започна с безредици. Знаеше, че ще има повече проблеми сега, когато беше длъжен да се грижи за планинското момиче и неговото енотче. Колко ли беди му предстояха? Нещо в него му подсказваше, че не са малко.

Точно в полунощ Рейвън угаси керосиновата лампа и колибата потъна в мрак. После отиде до прозореца и дръпна колосаните завеси.

— Чуваш ли? — обърна се той към Мисти. — Не мога да повярвам, че продължават така вече три часа. — Празнуващите вдигаха такъв шум, че можеха да събудят и мъртвец. Погледна Мисти, която лежеше на леглото, подпряна на лакът. — Как мислиш, още колко ще продължава това? — попита той, явно раздразнен, и вдигна поглед към тавана, когато се чу нов удар по покрива на съседната колиба.

Тя се усмихна и зави голите си рамене с одеялото.

— Не много — каза му нежно. — Повечето от планинците са възпитани и знаят, че не бива да вдигат много шум след полунощ. Скоро всичко ще утихне.

Рейвън се върна до леглото, като си мислеше, че все още не разбира тези странни планинци. Можеше да разбере отец Джубал и Лъки, които им бяха донесли прекрасна сватбена вечеря и я бяха споделили с тях. Но като се имаше предвид неговата непопулярност, беше изненадан да види толкова много хора на сватбата си, а още повече се изненада, като видя две дузини дървари да пристигат с каруците си, решени да вдигнат толкова шум, че да накарат плъховете да се разбягат. Но след като Мисти му обясни, че сватбите са развлечение, което никой не бива да пропуска, логиката на жителите на Озарк започна малко по малко да му се изяснява.

— А всички ли новобрачни биват удостоявани с толкова много шум? — попита я сухо той, като седна в края на леглото и започна да събува ботушите си.

— Ами да — обясни Мисти. — Не вдигат шум специално заради нас. — Тонът ѝ даваше да се разбере, че го смята за малко глупав.

— О, значи се трудят така за всички? — каза той, издърпа ризата през главата си и я захвърли настрана.

Мисти се засмя и погали нежно голото му рамо.

— Обичаят е стар колкото и самите планинци, а това, че ти си градски жител, ги забавлява много.

Рейвън събу панталоните си, запрати ги след ризата и забеляза, че, както беше казала тя, шумът започва да утихва. Заслуша се в гласовете, които все още се чуваха, и реши, че думите „лека нощ, друже“ са най-хубавите в английския език, макар и произнесени с

провлечения говор, характерен за Апалачите. И ето, че погледът му беше привлечен от голите рамене и гърди на Мисти. Той взе ръката ѝ и почувства как желанието се надига в него. Когато погледна прекрасното ѝ лице и потъна в очите ѝ, шумът отвън вече не се чуваше. Беше останала само тишината на нощта и шушукането на боровете.

— Слава Богу, че някои от тях са имали часовници в джобовете си и са казали на другите колко е часът — въздъхна той и погали с палец дланта ѝ. — Защото ще е срамота да прекараме нашата първа брачна нощ в слушане на чуждите крясъци.

Мисти се усмихна, развеселена от думите му.

— Да — съгласи се тя. — Имам чувството, че много ти се иска да ме целунеш.

Той я взе в прегръдките си и тя видя усмивка на устните му.

— За нищо друго не съм мислил през последните три часа — каза той, а топлите му длани милваха гърба ѝ с безкрайна нежност.

Погледът му, замъглен от страст, накара утробата ѝ да тръпне сладостно, в очакване, и тя си каза, че е най-щастливата жена на света. Той обсипа лицето ѝ с целувки, а тя изпита чувство на вина, задето го е хванала в капан, принудила го е да се ожени за нея — може би не нарочно, защото и тя като него беше робиня на страстта в онази нощ, но после, когато правилно си беше направила сметките и, без съмнение, беше организирала сватбата за нула време. Макар че бяха женени, тя не беше много сигурна в любовта му и се питаше дали не се е оженил за нея поради силно развито чувство за дълг или, още по-лошо, от жал.

— Понякога — каза тя стиха въздишка, изпитвайки силни съмнения, — ми се иска просто да затворя очи и да се откъсна от всичко в света.

Той се отдръпна назад и я погледна и тя видя на лицето му да се изписват най-различни чувства.

— Има нещо хубаво в идеята ти — отговори ѝ тихо и добави със смях: — А ако успееш за малко да загубиш и слуха си, можеш дори да не чуваш досадните веселби на другите, но тогава, разбира се, ще се затвориш и за приятните неща в живота. Като например пращането на дървата в огъня и онова пурпурно розово, което се появява на небето точно преди залез-слънце. — Той я погледна в очите, а на нея ѝ се

стори, че гледа в сърцето ѝ. — И неща като това — завърши той и жадната му уста покри нейната.

Тя обви раменете му с ръце — жест, с който му показваше, че е негова. Чуваше сякаш някъде отдалеч горенето на огъня и шумоленето на вятъра. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, тя се отдаде на страстта. Той задълбочи целувката и я притисна по-силно към себе си. Пъхна нежно език между устните ѝ и започна да го движи напред-назад, с което я накара да стене от удоволствие. Тя откъсна устните си от неговите и плъзна пръсти по напрегнатия му гръб.

— Люби ме, Рейвън — прошепна. — И вземи цялата моя любов, защото ти давам и нея, и сърцето си.

Той сведе глава и нея я заля желание. Устните им се срещнаха отново, тя въздъхна и се отпусна в прегръдките му. Той я целуна толкова страстно, че тя се разтрепери, и изненадана от смелостта си, се притисна в него и позволи на езика си да поиграе с неговия. Плъзна ръка надолу и стигна до възбудения му член. Неговата мигновена реакция ѝ достави силно удоволствие, тя нададе стон и се притисна в него, а чувствителните ѝ от възбудата зърна потъркаха гърдите му. Тежкото биене на сърцето му накара тялото ѝ да натези от желание.

Той обсипа шията ѝ с целувки, спусна се към гърдите ѝ, а тя заби нокти в раменете му. С бавни, възбуждащи движения, езикът му започна да описва кръгове около гърдите ѝ. Кръвта на Мисти бучеше в ушите ѝ. Тя вече не беше срамежливото момиче от пролетта, беше жена, която копнее за ласките му.

Сърцето на Рейвън също биеше учестено. Той целуна вдлъбнатинката между гърдите ѝ, а после погали копринената ѝ коса. Това беше планинското цвете, за което беше копнял дълги, мъчителни седмици още от пристигането си в планините Озарк. И сега то беше негово. А той продължаваше да изпитва същия копнеж. Нададе стон и тръпнещ от желание, целуна бузите и клепачите ѝ, преди отново да покрие устата ѝ със своята. Вътрешното чувство му подсказваше, че им предстоят още много изпитания, но тази нощ той отхвърли неприятните мисли и се посвети на сладките ѝ целувки и на мекотата на кожата ѝ. Тя отвърна смело на целувките му и разпали кръвта му. Не можеше вече да устоява на страстта, покри тялото ѝ със своето, като през цялото време ѝ шепнеше нежни слова. Започна да смуче зърната ѝ, а тя тръпнеше и извиваше тяло под неговото.

Страстта ѝ беше неудържима. Тя стисна хълбоците му и разтвори бедра. И когато най-последно твърдият му член се плъзна в нея, по тялото ѝ се разля сладко, сладко до болка, удоволствие. Тя се отпусна в предчувствие за екстаза, който щеше да дойде.

Той започна да се движи бавно и сигурно, докосвайки струни, скрити дълбоко в утробата ѝ. Тя посрещаше всеки негов тласък с тиха въздишка и следваше неговия ритъм. И точно когато ѝ се стори, че не може да издържа повече и ще започне да крещи от наслада, някъде дълбоко отвътре се надигна топла сладка вълна и тя изпита острото удовлетворение на пулсиращото освобождение. Рейвън се отпусна върху нея, тръпнещ, и двамата заедно стигнаха до рая, достъпен единствено за влюбените. Тя прошепна името му, а той я държа в прегръдките си дотогава, докато страстта им не утихна съвсем. Тя беше затоплена, сънена, доволна и спокойна, както никога досега. „Сега съм омъжена жена“ — помисли си, изпълнена с благоговение. Въпреки че нямаше халка на пръста си, се беше омъжила в истинска църква, в присъствието на истински свещеник и никой, никой не можеше вече да ѝ отнеме Рейвън!

През втората седмица на декември ужасна буря се развила в долината Ред Оук. Падна най-големият сняг за годината. Силният вятър караше ледените шушулки по дърветата да тракат, но вътре в уютната колиба на Мисти гореше весел огън, а Роло, свит на кълбо, спеше спокойно в кутията си до огнището. Стаята беше изпълнена с аромата на горящи борови дърва и с недотам приятната миризма на керосин. Лампата, поставена на масата, хвърляше мека жълта светлина. Мисти, която седеше на масата срещу Рейвън, гледаше веселото му лице с нарастващо раздражение. В тихите часове преди лягане той четеше една от нейните тетрадки, пълни с медицински рецепти. Устните му непрекъснато се извиваха нагоре, а понякога той не успяваше да сдържи презрителните си изсумтявания. Най-накрая, като не издържаше повече, той отметна глава назад и се разсмя с пълно гърло. Когато се посъзвзе, погледна Мисти и каза:

— Слушай това:

За изкълчено се взема кал от мръсно лястовиче гнездо и се смесва с оцет. Намазвате глезена и превързвате с чорап.

Мисти се пресегна и взе тетрадката от ръцете му.

— Знам какво пише там. Чела съм го милиони пъти.

— Никога досега не съм виждал толкова много суеверия и грешни схващания на едно място — каза Рейвън тихо, но неодобрително.

Ядосана от поведението му, което имаше за цел да ѝ покаже неговото превъзходство, Мисти започнала обяснява нещо, но после спря, забелязала играта на сенките по лицето му. Животът в планините му се отразяваше добре и той беше по-красив сега, ако това беше възможно. Гневът ѝ утихна и тя отново се опита да му обясни някои неща.

— Повечето от тези лекарства наистина помагат — каза предизвикателно. — А онези, които не помагат, поне освобождават съзнанието от проблема. — Погледът ѝ се плъзна по тялото му. — И, както ти казах и преди...

— Най-могъщото лекарство е силата на мисълта — завърши той вместо нея. Рейвън стана, заобиколи масата, Целуна Мисти по челото и каза много добронамерено: — Това ще трябва да ми докажеш, мила.

Тя скръсти ръце и въздъхна тежко.

— Всички жители на равнината ли са тесногръди като теб? — каза тя и духна кичура, който беше паднал на лицето ѝ.

Той я хвана за лакътя и ѝ помогна да стане, като ѝ се усмихваше нежно.

— Не — каза, като раздели ръцете ѝ и после ги склучи около врата си. — А всички планински момичета ли са красиви като теб? — Очите му светнаха дяволито, той се наведе и целуна жадно шията ѝ.

Тя се отдръпна, за да може да надникне в очите му.

— Нима мислиш, че можеш да промениш мнението ми за медицината, като ме целуваш по врата?

Той взе гърдите ѝ в ръцете си и прокара палци по зърната, които вече започваха да се втвърдяват.

— Не — отговори ѝ с дълбок, чувствен глас, който възбуди желание у нея. — Но исках да стопя съпротивата ти заради някои други неща. — Усмихна ѝ се дяволито. — Защо не се приготвяш за лягане?

Излъчването му беше така чувствено и самоуверено, че беше трудно да му устои дори когато му беше ядосана, какъвто беше случаят сега. Понякога наистина искаше той да е стар, грозен и прегърбен, за да може тя да отстоява мнението си, а и да му се сърди по-дълго време. Но после реши, че сега може да послуша сърцето си, а спора да продължи утре. Смръщи вежди, за да прикрие възбудата си, изплъзна се от ръцете му и се извини, че трябва да оправи леглото.

— Не си мисли, че сме приключили — предупреди го, придобила много делови вид. — Просто склучвам примирие за през нощта.

Като мина край прозореца, видя, че е забравила да спусне завесите. Като протегна ръка към тях, видя някой да излиза от гората. Когато лунните лъчи попаднаха върху него, тя отпусна ръце и ахна от изненада. Фигурата се спря, за да намести шала си, и Мисти разбра, че това е жена. От устата ѝ излизаше пара, тя падна на колене, но бързо се изправи и продължи да върви към колибата им. Когато се приближи, Мисти я позна и изпита тревога. Беше съпругата на Слоупи. Сигурно някаква голяма трагедия се беше случила, защото всяко нейно движение издаваше дълбоко отчаяние. Краката на Мисти се разтрепериха. Тя се обърна към Рейвън, който отново беше взел тетрадката и се беше зачел в нея.

— Съпругата на Слоупи идва насам! Сигурно ѝ се е случило нещо ужасно, виждам го по лицето ѝ.

Той се изправи и захвърли тетрадката.

— Съпругата на Слоупи? Защо, за Бога, би дошла тук?

— Не знам. Но тя идва и върви така, като че ли я гони самият дявол.

Загрижен, Рейвън отиде до нея и също погледна през прозореца. После, без да каже нито дума, облече якето си и излезе да помогне на жената. Мисти го гледаше през прозореца как се доближи до нея и обгърна кръста ѝ с ръка, за да ѝ помогне да върви в дълбокия сняг. Мисти се запита дали Слоупи не беше набил жена си, но дори да беше така, защо тя идваше у тях? Не. Нещо друго се беше случило — нещо ужасно.

Като чу стъпките им отвън, тя изтича и отвори вратата. Рейвън помогна на ридаещата жена да влезе. Тя се подпря на него и нададе вик, който будеше съжаление. Имаше вид на човек, който не може да направи и крачка повече. Лицето и ръцете ѝ бяха премръзнали и почервенели от студа. Мисти хвана ръката ѝ и я заведе до огъня.

— Какво има? Какво се е случило? — попита тя, когато жената се отпусна на стария стол и свали мокрия си шал.

Жената на Слоупи рида още известно време, а после, когато се посъвзе, вдигна поглед към тях и каза на един дъх:

— Томи го хвана зимната треска. Става му студено и кашля ужасно и го боли стомахът. Той е ужасно зле. — Тя стисна здраво ръкава на Мисти, на лицето ѝ беше изписано отчаяние. — Той гори от треската и не знам дали ще преживее нощта. Спасете сина ми — помоли ги тя с глас, който издаваше, че се задушаваше от мъка. — Слоупи каза, че не бива да идвам, че се правя на глупачка. — Гласът започна да ѝ изневерява. — Но не знаех къде да отида... какво да правя... — извика тя. Една вена на врата ѝ пулсираше бързо. — Ще спасите ли момчето ми? — попита ги с безкрайна мъка.

ГЛАВА 9

Слоупи тръшна силно вратата на колибата си.

— Защо сте дошли и двамата? — попита той с лице, разкривено от гняв. Изгледа първо Рейвън, а после и карабината, която той държеше в ръка. — Няма нищо, което да можеш да направиш, доноснико! — Посочи с пръст Мисти, чиито очи сълзяха от студения вятър. — И това момиче не може да направи нищо!

Дъхът му миришеше силно на уиски и Мисти разбра, че е изпил доста голямо количество. Мръсните му риза и панталони, покрити с петна от различни храни, я отвращаваха. Само загрижеността за детето я накараха да сдържи острия си език. Слоупи смръщи вежди по посока на съпругата си, която тъкмо сваляше мокрия шал от главата си.

— Казах на тази жена да не ви води тук! Но тя е твърдоглава, не чува! — Изпълненият му с омраза поглед се насочи отново към Мисти. — Излизай! Излизай веднага, преди да си навредила на момчето ми!

Мисти се чувстваше така, все едно сънува кошмар и не може да се събуди. Само преди час двамата с Рейвън се шегуваха в топлата колиба, а ето, че сериозната болест на малкото момче беше променила много бързо нещата. Жената на Слоупи сграбчи ръката му.

— Позволи на момичето да опита — заплака тя. — Ние не можем да направим нищо повече. Ще го загубим! — Тя отново заплака, покри лицето си с ръце и отиде в другия край на стаята, където останалите деца се бяха свили на хлътнолото желязно легло с бледи и уплашени лица. Тя седна до едно от момичетата си, прегърна го и неудържимо зариде.

Мисти, отвратена от миризмата, която се долавяше в колибата, съблече палтото си и го остави настрани. Коленичи до леглото, на което лежеше малкият Томи, и не обърна повече внимание на семейство Брустър, които продължаваха да се карат в другия ъгъл. Махна влажната кърпа от лицето на Томи и се вгледа в чертите му. Сложи длан на челото му и видя, че той наистина изгаря от огън. Испита дълбоко съжаление към момчето. Много ѝ се искаше да може

да му вдъхне кураж. Погледна Рейвън. В очите му се забелязваше тревога, устните му бяха здраво стиснати, а един мускул на челюстта му играеше. Все още с карабината в ръка, той застана до другия край на леглото и втренчи поглед в момчето, което дишаше бързо, но повърхностно. Мисти си каза, че изражението на Рейвън само потвърждава нейните най-големи страхове — момчето умираше. Тя трескаво мислеше за възможните лекарства. Погали сините устни на момчето, взе малката му ръка и забеляза, че върховете на пръстите му също са сини.

— Да, това е зимната треска. Най-лошият случай, който съм виждала. — Отвори торбата с билките и започна да рови в нея, да вади някои от шишетата и да ги оставя на рогозката до себе си. — Не знам дали ще мога да направя нещо за него — призна тя и погледна Рейвън право в очите. — Лекувала съм зимна треска преди, но човекът беше в съзнание и можеше да преглъща. Мога да приготвя билков чай, който да смъкне огъня му, но не мога да го вкарам в гърлото му. Той едва диша.

— Момчето е в безсъзнание — каза Рейвън. — И съм сигурен, че не би могъл нищо да преглътне — добави той и остави карабината настрана. Отиде до нея и коленичи на рогозката. — Можеш ли да дадеш лампата по-близо, за да го прегледам?

Без да каже дума, тя доближи керосиновата лампа до пребледнялото лице на момчето. Слоупи и съпругата му ги гледаха мрачно. Много нежно, Рейвън опипа врата на Томи от двете страни, отвори устата му и завъртя главата му наляво, а после надясно. Силно смръщил вежди, той се отдръпна и зави момчето до брадичката с одеялото. Мисти се взря в очите му.

— Какво мислиш? — попита го тихо.

Рейвън се изправи и прокара длан по гарвановочерната си коса, все още покрита със сняг.

— В планините Озарк може и да му викате зимна треска, но в Сейнт Луис му казваме дифтерит.

— Дифтерит?

— Да, той е силно заразен. И тъй като нито едно от другите деца не е болно, предполагам, че момчето се е заразilo някъде отвън. — Той погледна майката право в очите. — Оставал ли е при някого друго напоследък?

— Само при сестра ми. Оставих го при нея преди седмица. Но тя не е болна.

Рейвън се замисли.

— Тя сигурно е преносител. И дори вероятно не знае, че е заразена.

Жената застана до него и със страх загледа как синът ѝ се бори за глътка въздух.

— Ако сте доктор, както казвате — извика тя и изгледа Рейвън, — какво можете да направите за него?

Слоупи я избута по-надалеч от леглото.

— Той не е доктор. Казъх ти и преди. Мож дъ излъже само туй момиче тука.

Той отново започна да ругае жена си, че ги е довела в колибата, а сърцето на Мисти се сви.

— Мъчно ми е да виждам детето да лежи така — прошепна тя, като се изправи, — но като не мога да му дам билков чай... — Гласът ѝ секна, защото гърлото ѝ се сви.

Рейвън кимна, прегърна я и замилва нежно рамото ѝ. Момчето се бореше за въздух, но с всяка изминала секунда ставаше все по-ясно, че ще загуби битката.

— Защо му е толкова трудно да диша? — попита тя тревожно.

Рейвън въздъхна.

— В най-лошите случаи на дифтерит дихателната тръба започва да се подува. Така се е случило и сега. — Той вдигна безжизнената ръка на момчето. — Затова устните и пръстите му са сини. Той се бори за кислород.

— Не можем да го оставим да се задуши — каза тя отчаяно. — Трябва да направим нещо.

— Ако бяхме в болница... Ако имах оборудване, можеше да му направя трахеотомия — каза като че ли на себе си Рейвън. Огледа се из колибата. — Но тук...

Мисти, почувствала лъч надежда, погледна вгълбеното му лице.

— Как се прави това?

Той разтри тила си.

— Прави се малък разрез на дихателната тръба и се пъха малка тръбичка, така че пациентът да може да диша. Когато отокут спадне, тръбичката се маха и разрезът зараства.

Слоупи сграбчи ръката му.

— Искаш да кажеш, че ще режеш момчето ми?

Рейвън срещна обвинителния му поглед и почувства силно презрение към този мъж. После погледна лицето на Мисти, светнало от надежда и реши, че ще се опита да направи операцията. Знаеше, че шансовете да успее са съвсем малки, и здравият разум го предупреждаваше, че се готви да извърши глупост, но някъде дълбоко в съзнанието си чуваше думите „*трябва да направим нещо*“. Сърцето му казваше, че постъпва правилно. Погледна Слоупи и не успя да скрие презрението си.

— Да — отговори спокойно. — Точно това казвам. Той е в безсъзнание и няма да чувства болка.

Слоупи го гледаше с горящи очи.

— Нима си мислиш, че шъ ти позволя да му вкараш нож в гърлото! — Той се изплю презрително на пода. — А, тъй ли мислиш?

Рейвън го презираше, но го и съжаляваше за невежеството му.

— Ако не го направя, момчето ти ще умре — отговори той спокойно.

— Не ти вярвам! — извика Слоупи. — Туй съ само още лъжи! Няма да ти позволя да го пипнеш дори!

Изведнъж се чу тракването на метал. Всички вдигнаха погледи и видяха жената на Слоупи да държи карабината, оставена от Рейвън. По лицето ѝ се стичаха сълзи, устните ѝ трепереха.

— Ще дръпна спусъка, ако не оставиш доктора да излекува детето! — закле се тя, насочила карабината към Слоупи. — Вече загубих едно дете заради зимната треска и няма да загубя още едно! Дванайсет години те търпя и те мразя и се заклевам в гроба на детето си, който е горе на хълма, че ще те убия, ако попречиш на доктора да спаси Томи!

Рейвън срещна широко отворените очи на Мисти и я предупреди с поглед да не се меси, защото усещаше, че ще се случи нещо важно. Жената подпря карабината на рамо и се приближи още до съпруга си, очите ѝ хвърляха гневни искри.

— Може и да ме обесят, задето съм те убила, но ще си заслужава, ако така спася детето си — каза тя с треперещ глас.

Рейвън я гледаше и знаеше, че говори искрено. Беше един от онези случаи, когато, дълбоко в душата си, човек знае какво ще се

случи, и той знаеше, че жената е готова да рискува всичко заради момчето си. Беше мислил за съпругата на Слоупи като за слаба и безволева жена, но тя вече не беше такава и никога нямаше да бъде. Слоупи я гледаше и изненадата му отстъпваше място на гнева.

— Той не е доктор! — И той отново се изплю на пода. — Нима не мож го проумя с тъпата си глава!

— Вярвам, че е такъв, какъвто казва. Повече няма да те слушам! Отсега нататък — изсъска жената през стиснатите си зъби — ще правя така, както искам, както мисля, че е правилно. За всичко!

Слоупи стоеше вдървен, невярващ на очите и ушите си. В другата част на стаята децата, уплашени, защото никога не бяха виждали майка си да се държи така, се бяха сгушили едно в друго. Слоупи отвори устата си, но не се чу нито звук, оброни глава и като че ли се сви видимо. Седна на един стол и скръсти ръце в скута си. Рейвън изпита радост от факта, че той толкова лесно се предаде. Ясно беше, че духът на жената е по-силен от неговия. Жената наведе дулото на карабината надолу, но в очите ѝ имаше решителност, която показваше, че няма да се поколебае да използва оръжието, ако се налага. Тя коленичи до главата на Томи. Рейвън започна да я уважава заради силната ѝ майчина любов и заради новопридобитата смелост. Пребледняла силно, Мисти застана до него.

— От какво ще имаш нужда? — попита го тихо.

— Намери най-малкия и най-острия нож в къщата и го подръж над пламъците няколко секунди — каза той и погледна в очите ѝ, издаващи страх. — После сложи вода да заври и донеси чисти парчета плат. — Огледа се из колибата, за да намери нещо, което би могъл да използва като дихателна тръба. Видя едно перо за писане да лежи захвърлено на масата. — Отрежи гладко единия край на перото и го потопи в уиски.

Рейвън съблече якето си и подържа ръцете си над пламъците, за да ги стопли. Мисти се втурна да изпълни нарежданията му, а той нави ръкави и изми ръцете си с гореща вода и сапун.

Най-после всичко беше готово. Керосиновата лампа хвърляше слаба, бледа светлина върху лицето на детето. Сърцето на Рейвън биеше малко по-бързо, отколкото трябва. Той взе стерилизирания нож и се приближи до леглото. Майката коленичи от едната страна на момчето, а Мисти — от другата. Децата бяха заспали, Слоупи стоеше

на стола като вкаменен, с очи, вперени в огъня, а навън леденият вятър виеше и снегът валеше безспир.

Не се чуваше нищо, освен тежкото дишане на детето и риданията на майката. Със свито сърце, Рейвън си спомни как детето му се беше усмихнало в църквата. Ако той не помогнеше на Томи, кой тогава? Като молитва, той насочи надеждата и решителността си към момчето. Може би това беше просто силата на мисълта, но му се стори, че лицето на Томи се отпусна и той въздъхна едва чуто. Рейвън започна разреза.

Беше направено. Рейвън, застанал до прозореца на колибата, рисуваше кръгчета по скрежа от вътрешната страна. Гледаше зората, която изгряваше иззад тъмните борове на планините Озарк. Бурята беше преминала, долината блестеше в снежнобяло. Зад себе си чуваше пукането на огъня и усещаше присъствието на Мисти, която продължаваше да седи до момчето. Изтощената майка си беше легнала да поспи малко. Децата не се бяха събудили още. Слоупи, с непроницаемо лице, все още продължаваше да седи като мраморна статуя на стола.

Рейвън едва можеше да повярва, че е направил трахеотомия на малко момче само на светлината на керосинова лампа. Спомни си какво облекчение беше изпитал, когато чу момчето да си поема силно дъх. Но животът му все още беше в опасност. Дали детето щеше да живее? Съществуваше възможност помощта му да е дошла прекалено късно. То вече дишаше, температурата му беше спаднала, защото Мисти го беше разтривала през цялата нощ със сняг и някаква билкова отвара, но Томи още не беше излязъл от кризата.

— Рейвън, той се събужда.

Сърцето му подскочи, той се обърна и срещна погледа на Мисти. Отчаянието ѝ се беше стопило и лицето ѝ грееше. Тя беше изпълнена с надежда. Рейвън отиде до леглото и сложи ухо на гърдите на Томи.

— Дишането е стабилно — прошепна той и надеждата му се събуди. Пулсът на детето беше равномерен, а челото му — хладно. То се размърда и нададе тих стон, а Рейвън беше обзет от неизмеримо спокойствие. В този миг той разбра, че детето ще живее. Погледна към Мисти и забеляза тъмните кръгове под очите ѝ, разбърканата ѝ коса, умората, изписана на лицето ѝ. Сърцето го болеше за нея. Взе едно

одеяло от леглото и зави раменете ѝ, за да я предпази от студа, който все пак проникваше в колибата.

— Събуди майка му — каза той и нежно отметна назад кичурите коса, покриващи челото и очите ѝ. — Мисля, че Томи ще оздравее.

Той коленичи до леглото и взе малката детска ръка в своята. По бузата му се търкулна една сълза. Даде на момчето глътка вода и глътка билкова отвара. Майката извика тихо и се спусна към леглото, целуна бузата на сина си. После погледна Рейвън с нескрито изумление.

— Той ще спи няколко часа — каза ѝ Рейвън. — Точно от това има нужда сега.

С крайцеца на окото си видя Слоупи да става от стола. С наведена глава, той бавно се приближи до леглото. На челото и около устата му се виждаха дълбоки бръчки. Той гледаше Рейвън, погледът му беше странен.

— Аз... не знаех — прошепна дрезгаво. Наведе глава и отново отиде до огнището.

Едно по едно, децата започнаха да се събуждат. Рейвън погледна Мисти и тя разбра, че двамата могат да се върнат в своята колиба.

— Той наистина ли ще се оправи? Наистина ли ще живее? — попита тя.

— Да — отговори Рейвън тихо.

— Това обещание ли е?

— Не, това е гарантирано.

Рейвън стоеше по панталони и ботуши пред парчето огледало и се бръснеше. Мисти, облечена в домашна роба, беше коленичила до огнището и приготвяше закуската — бекон, бисквити и чай. Извивките на тялото ѝ се подчертаваха от заетата поза и го изкушаваха. В гърдите му се надигна топлота към нея. С всеки изминал ден тя означаваше все повече за него.

От онази нощ, когато в бурята те спасиха живота на Томи, беше минала една седмица. Рейвън се гледаше в огледалото, учуден, че не изглежда по-различно, след като се чувства по-различно. Това, че беше спасил живота на Томи Брустър, го беше накарало да почувства най-голямото задоволство в своя живот. В Сейнт Луис се налагаше да дава хапчета за измислените болести на жените от висшето общество, а тук

беше извършил нещо, което наистина си заслужаваше. Може би доброто му настроение имаше нещо общо с факта, че беше нужен на жителите на долината. Искаше му се обаче да разполага с повече лекарства и с по-добри условия, за да помага по-добре на планинците.

Чу шума от колела на каруца, наметна ризата си и отиде да отвори вратата. През падащите снежинки видя Лъки и отец Джубал, които водеха дълга редица от коне, мулета и каруци, в които седяха усмихнати хора, облечени от глава до пети в дебели дрехи, за да се предпазят от студа. Някои от конете имаха звънчета по вратовете и опашките си, което придаваше особена празничност на атмосферата. Прекалено изненадан, за да може да каже нещо, той гледаше как хората слизат от каруците с пакети в ръце. Джавкащи кучета и деца тичаха из снега, а вятърът разносяше смеха им. Кой ли бяха тези хора и какво ли искаха толкова рано сутринта? Сигурен беше, че не са болни.

— Мисти, ела тук! — извика ѝ той и бързо започна да напъхва ризата си в панталоните. — Погледни тези хора. Какво правят тук?

Тя отиде до вратата, усмихна се и плесна с ръце.

— Е, мисля, че вече са те приели, разбрали са, че си такъв, какъвто казваш, че си. Тук мълвата се носи с вятъра. Разбрали са за онова, което извърши онази нощ.

Трима слаби планинци тръгнаха към колибата с мехове в ръце. Зачервените им носове говореха за това, че вече са изпили достатъчно количество алкохол и няма опасност да измръзнат.

— Все още не разбирам — каза той. — На гости ли са дошли?

Мисти избухна в смях и стисна ръката му.

— Не, дошли са, за да ти донесат дарове. Някои ти носят масло, други захар, въобще онова, което са имали подръка. Това е техен начин да покажат, че те харесват, че вече те приемат за един от тях.

— Но едва се е съмнало!

Тя ококори очи.

— Това няма значение. Хората тук стават рано. Забавата може да трае и цял ден. — Още една каруца се появи на пътеката пред колибата и по лицето на Мисти се появи широка усмивка. — О, погледни, дошли са също и чичо Фъзи и леля Изи, чак от долината Ръсел! — Тя посочи към един дребен мъж и доста едра дама, които тъкмо слизаха от каруцата. Те носеха музикалните си инструменти, пъхнати в калъфки за възглавници. — Ще имаме и музика за танци.

Рейвън нямаше време за повече забележки, тъй като Лъки и отец Джубал въведоха посетителите в колибата. Мъжете се спираха на прага и стискаха ръката на Рейвън. Изненадан, той видя сред тях стария Джаспър и онзи мъж, който го беше предизвикал в църковния двор. Помисли си, че тук, в планината, беше научил повече за човешката природа, отколкото въобще смяташе за възможно. Изглежда, докато човек не се докажеше, не струваше нищо тук, но ако успееше да докаже добрите си качества, към него се отнасяха като към крал.

Мисти и Рейвън още не бяха донесли коледно дръвче в дома си, но бяха украсили прозорците и стените на колибата с борови клонки и имел. Посетителите съблякоха палтата си, хвърлиха шапките си на леглото, а пакетите оставиха на масата. Стомахът на Рейвън се сви, усещайки радостна възбуда при вида на шунката, бурканчетата мед, мармалад и домашно консервирани зеленчуци, пайове и торти. Имаше и няколко меха с вино. Когато всички си намериха място, независимо дали бяха седнали или прави, отец Джубал прочисти гърлото си. Хората притихнаха, затова Рейвън реши, че той ще каже нещо важно. Сбръчканото лице на стария свещеник излъчваше видимо задоволство. Той не сваляше погледа си от Рейвън.

— Хората говорят за това, как си спасил най-малкото чедо на Брустъррови. — Той изгледа насъбралите се мъже и някои от тях наведоха засрамено очи. — Някои вече разбраха, че са грешили, като са те смятали за държавен доносник. Разбраха, че не са се отнесли както трябва с теб след пристигането ти. — Той приглади назад бялата си коса и намести очилата си. — Някои от момчетата дойдоха при мен и ме помолиха да ти донесем дарове. Аз се съгласих и... ето ни!

Рейвън, неспособен да промълви и дума, прегърна Мисти през раменете, притисна я до себе си и сведе поглед към сияещото ѝ лице. На нейните устни играеше палава усмивка.

— Е, и вие докажахте, че не сте подли нещастници — каза тя с намигване.

Рейвън се засмя, вдигна я във въздуха и я завъртя няколко пъти. После я целуна, докато гостите им пляскаха и тропаха с крака. Беше защитил няколко научни степени като лекар, но, кой знае защо, това скромно празненство означаваше за него повече от всичките му дипломи. Тук, в планините Озарк, милионите на баща му не

означаваха нищо. Беше заслужил уважението и обичта на тези хора с лекарските си умения.

— Къде е цигулката ти, чичо Фъзи? — извика един от мъжете. — Хайде, посвири ни малко!

Човекът извади бързо цигулката от калъфката и преди още Рейвън да осъзнае какво става, мебелите бяха разместени, за да се направи място за танцуващите. Миг по-късно цигулката на чичо Фъзи и банджото на леля Изи засвириха и двойките започнаха да танцуват. Пръстите му се движеха бързо и сръчно по струните, а малкото му коремче се тресеше в такт с музиката. Той изсвири „Дяволски сън“, после „Радостта на войника“, след това — „Пътникът от Арканзас“. Един висок планинец показва изкуството да се танцува върху горящи въглени. Горната половина на тялото му оставаше почти неподвижна, но краката му се движеха със скоростта на светкавица.

Свириха и пяха до дванайсет часа, когато Мисти и другите жени сервираха обяда. Отец Джубал каза молитвата и всички седнаха, където намериха, за да се насладят на шунката и зеленчуците. За десерт имаха изобилие от пайове, донесени от грижливите гости. След угощението отново засвири музика и някои от двойките подновиха танците, докато останалите ги аплодираха силно. След това един от тях излезе отпред и започна да задава гатанки, на които всички се опитваха да намерят отговора. Децата играеха с Роло или пък излизаха навън, за да се позабавляват на снега. Веселбата продължи още няколко часа, а после гостите започнаха да се разотиват, за да могат тези, които живеят по-надалеч, да се приберат преди падането на мрака. Сега всички приемаха Рейвън като лекар и се отнасяха към него с уважение. Някои от тях се спираха на прага, за да искат съвета му за някоя болестка, други вдигаха ризите си, за да му покажат къде ги боли, или пък отваряха уста, за да види зъбите им. Един младеж прегърна бременната си жена и каза:

— Преди да е изтекла пролетта, ще ни се роди първото момче. Ако нямаш нищо против, ще го кръстим Рейвън. Мисля, че това име ще стане много популярно в долината Ред Оук сега.

Рейвън кимна мълчаливо и стисна ръката на младежа.

Преди да се разотидат, Мисти записа имената на всички, които имат нужда от лечение, и им определи срещи с доктор Рейвън, както го

наричаха сега планинците. Една дребничка възрастна жена се спря на прага и му каза:

— Нито за секунда не се усъмних, че си лекар. Само като те погледнах в очите, разбрах, че си добър човек.

Когато си отидоха всички, с изключение на Лъки и отец Джубал, Мисти свари кафе. Седнаха около масата, за да се отпуснат и да поразмишляват над изминалия следобед. Отец Джубал се облегна назад и каза:

— Искаше ми се Езра да е тук, за да ни посвири на китара. Знаем колко много щеше да му хареса празненството.

Едва беше спрял да говори и Лъки скочи на крака. Спусна се към якето си и бръкна в джоба му.

— Господи, съвсем забравих! — възкликна. — Вчера, като отидох в града да взема нашата поща, мъжът в станцията ме помоли да ви донеса това.

Мисти също се изправи и Рейвън забеляза, че ръцете ѝ треперят слабо, докато вземаше смачкания плик.

— От Езра е! — извика тя, а изненадата ѝ бавно премина в тревожност. — Почеркът му е толкова едър, че веднага го разпознавам. — Тя скъса плика от едната страна и извади страниците. Погледът ѝ бързо се спусна по редовете. — Пише, че тази година ще свършат малко по-рано. — Със зачервени бузи, тя продължи да чете наум, а после вдигна очи към тях с треперлива усмивка на устни. — Ще си дойде някъде около Коледа — завърши тя, а гърдите ѝ се повдигаха бързо от радостната възбуда.

Отец Джубал се засмя, а чашката му с кафе затрака по чинийката.

— Е, това наистина е хубава новина. От известно време насам се тревожех за момчето.

Мисти погледна Рейвън с широко отворени очи.

— Не е ли прекрасно това? Езра ще си дойде по-рано у дома — каза тя с весел тон, който само отчасти прикриваше нервността ѝ. — Искам тази Коледа да бъде най-веселата за всички. Ще трябва следващата седмица да отидем до резервата Юрика, за да купим нещо специално. Имам голяма торба с дъбравник, който можем да изтъргуваме в магазина на мистър Танър. — Рейвън забеляза напрегнатото ѝ изражение, но когато коленичи до стола му, тя успя да

го прикрие с лъчезарна усмивка. — Най-последно ще се срещнеш с брат ми — каза тя и погали ръката му. — Той не харесва жителите на равнината, но знам, че ще хареса теб.

Рейвън погледна в очите ѝ и видя там тревога. Разбра, че нетърпението ѝ да види брат си е помрачено от мисли за това, какво ще си помисли той за тяхната женитба. Очевидно, когато едрият мъжага Езра Малоун влезе в колибата, те ще си поговорят хубавичко за „непознатия, за когото тя се е омъжила, докато него го е нямало“. А съществуваше и въпросът за старата семейна вражда. Като си дойдеше Езра, той можеше да вземе Мисти и да се върне при цивилизацията. Но преди това ще трябва да каже и на двамата — и на брата, и на сестрата — кой е всъщност. Можеше само да се надява, че ще успее да им поднесе новината по начин, който да намали шока от изненадата. Рейвън се чувстваше като хванато в капан животно. Остави чашката с кафето с чувството, че на спокойните дни е сложен край. Странно, помисли си, как няколко думи, написани на хартия, могат да променят настроението на човека. Струваше му се, че всички го гледат някак странно, и се опита да се усмихне, но просто не можеше, не можеше.

ГЛАВА 10

Рейвън намести чувала с дъбравника на раменете си и огледа живописното селце Юрика Спрингс, чиито извити улици предизвикваха чувството му за ред и логика. Колиби от дървени трупи, мъждукащи лампи на фона на мрачното сиво небе, тук-там дори няколко платнища. Селцето приличаше на гранично селище, което е вдигнато само за една нощ. Облечено в бяло, селцето приличаше на селище в Тиролските планини — без нито една равна улица. Намести още веднъж тежкия чувал на гърба си.

Рейвън и Мисти вървяха по улица „Спринг“, която беше далеч от мястото, където бяха оставили каруцата и мулето си. Минаха покрай един салон, откъдето се чуваше музика, изпълнявана на пиано. Точно тогава оттам излязоха няколко планинци, усмихнаха се широко и стиснаха ръката на Рейвън. Гордост стопли сърцето на Мисти. Сега Рейвън беше най-известният човек в долината Ред Оук и близката околност. Никой не беше по-обичан от лекаря, който беше спасил живота на Томи Брустър в най-лошата нощ на годината. Дори хора, които не страдаха от никаква болест, се отбиваха да го видят само за да могат да се похвалят с това на приятелите си. Той не само беше вече един от тях, той беше герой.

Мъжете продължиха по пътя си, а Мисти и Рейвън най-послед пристигнаха в магазина на мистър Танър. Магазинът беше близо до гарата, откъдето тъкмо потегляше един парен локомотив.

— Спомням си времето, когато работници полагаха тук релсите — каза тя замислено. — Чуковете им ечаха като че ли из цялата долина. Това беше най-голямото събитие в този малък градец.

— Хайде да погледаме влака — предложи Рейвън, загледан в лицето ѝ, повдигнато към него. Въпреки споровете, които имаше с баща си, той с гордост гледаше надписа на машината:

Проницателността и острият търговски нюх на Езекийл бяха поставили началото на железопътната компания и дори само този факт беше достатъчен той да изпита задоволство. Сградата на гарата имаше два етаж, като на първия от тях имаше отоплена чакалня за пътниците. Като се вгледа по-отблизо, той видя, че има помещение за багаж и за приемане на колетни пратки и писма. Обхванат от носталгия, се заслуша в тракането на колелата на влака, който изчезна в снежната пелена. Изведнъж го осени мисълта, че тези релси свързват Юрика Спрингс и Сейнт Луис, където много хора се тревожеха за него и очакваха завръщането му. В чакалнята той видя карта на Съединените щати и разписание на влаковете. Посочи огромната черна точка, която представляваше Сейнт Луис на картата.

— Погледни тук — каза той на Мисти. — Тук е домът ми. А по този път пътувах, докато стигна до планините Озарк. — И той проследи с пръсти червените линии на картата.

Тя се наведе и втренчи поглед.

— Тази малка точка е Сейнт Луис? Мислех, че е по-голям.

Рейвън се поизправи и се засмя.

— Е, разбира се, че е по-голям. Той е вратата към Запада, перлата на Мисисипи. — Въпреки новото си положение в долината, той изпита силна носталгия по дома, по града, който преди нямаше търпение да напусне и в който сега копнееше да се върне. — Не искаш ли някой ден да отидеш там, в Сейнт Луис? — Тонът на Рейвън беше умолителен. Той не сваляше поглед от лицето ѝ, което издаваше известни съмнения. — Сейнт Луис има всичко. Пристанище на реката, красиви къщи и големи магазини, театри, катедрали и дори симфоничен оркестър, както и един от най-добрите вестници в Щатите.

Мисти постави длан върху неговата.

— А има ли там планини и бързи поточета и дървета, толкова високи, та да не се виждат върховете им?

Той се засмя.

— Не, но...

— Там пълно ли е с еноти, сърни и птички, които да изливат сърцата си в песни?

— Не, но...

— Въздухът там чист ли е и блести ли като кристалчета, студена ли е водата? — попита тя и премигна, за да отърси клепките си от снега.

Той въздъхна раздражено.

— Не, разбира се, че не, но...

— Е, щом там няма всички тези неща — отбеляза тя високомерно, като разтри ръцете си, облечени в ръкавици, — не искам да отида. — Вдигна високо брадичка и тръгна към магазина на мистър Танър, с което показа, че въпросът е приключен.

Само с няколко бързи и широки крачки, той я настигна.

— Не знаеш какво говориш. Няма друго място като Сейнт Луис!

— Можеш да го повтаряш колкото си искаш. Пет пари не давам.

Той я хвана и я завъртя с лице към себе си.

— Откъде знаеш, че няма да ти хареса, след като дори не си го виждала? — попита я с нарастващо раздражение. — Отговори ми, мис Всезнайке!

— И в ада не съм била, но знам, че там няма да ми хареса. И няма да си купя билет за влака само за да проверя дали наистина ще е така. — Тя се отдръпна, очите ѝ хвърляха мълнии. — Не се тревожи, знам какво е в Сейнт Луис!

— Не, не знаеш! — извика той, гледайки я как върви пред него. — Никога не си напускала планините!

— Леля Изи ми разказа за Сейнт Луис — отвърна тя през рамо.

Той я настигна.

— А леля ти Изи живяла ли е там?

— Не, но аз знам, че онова място е лошо. Няма да се преместя да живея в Содом и Гомор.

Той избухна в смях.

— Содом и Гомор?

— Да. Леля Изи има братовчедка на име Айда Бел.

— О, разбирам — отговори той, като не вярваше на ушите си. — Айда Бел живее там?

Той хвана ръката ѝ и двамата спряха пред витрината на магазина, изпълнена с реклами.

— Не — отговори Мисти с тон, който даваше да се разбере, че започва да се ядосва. — Айда Бел има племенница, която е омъжена за

Рип от Беривил. Рип е приятел на Люк Галахър от Спрингфийлд. Веднъж Люк говорил с един човек, който пък има втори братовчед, който пък веднъж говорил с един продавач на дърва. Продавачът на дърва пък говорил с един бизнесмен, който правел редовни пътувания до Сейнт Луис.

Бяха спрели до една бяла дървена пейка.

— Редовни пътувания? — повтори Рейвън, опитвайки се да разбере обърканата информация, с която току-що го бяха засипали.

Тя сложи ръце на хълбоци.

— Да. На всеки две-три години този беден човечец трябвало да си запушва ушите и да си затваря очите, за да влезе в този Содом и Гомор независимо дали го искал или не.

Рейвън се усмихна. Мисълта да се сравнява Сейнт Луис със Содом и Гомор му се виждаше много смешна. Мисти въздъхна, а после прехапа устни.

— Не искам да отида в Сейнт Луис. Аз съм момиче от планината и такова искам да си остана. Виждаш ли, бизнесменът е разказал всичко на продавача на дърва, той — на втория братовчед, той — на своя приятел, приятелят му — на Люк, Люк — на Рип, а Рип — на съпругата си, която пък разказала всичко на Айда Бел, Айда Бел го повторила на леля Изи, а леля Изи — на мен. Не можеш да обориш информация от първа ръка като тази. Не, не искам да отида в Сейнт Луис!

— Но това е смешно! — извика Рейвън. — Нямах ни най-малка представа, какъв е този град. Ти си предубедена...

Тя влезе в магазина и той остана сам с вятъра на тротоара.

— Имаме нужда от свеци за елхата и ориз, защото Езра много обича оризов пудинг — извика му тя, като му хвърли поглед през рамо. — О, трябва да вземем и ментови бонбони. Без тях Коледа не е Коледа.

Рейвън, който си мислеше, че ментовите бонбони са най-малкият от всичките му проблеми, също влезе в магазина и затвори вратата след себе си. Рафтовете от едната страна бяха пълни с бурканчета и кесии с продукти, а от другата — с лекарства. В задната част се виждаха бижута, ножове и очила за по петдесет цента. Мисти се огледа в празния магазин, а после направи крачка към задната част и извика:

— Мистър Танър? Тук ли сте? Аз и Рейвън ви носим малко дъбравник.

Ароматът на кафе се смесваше с този на тютюн, домашна шунка, кожени седла и ботуши. Рейвън остави чувала на тезгяха, където имаше няколко торби с ментови бонбони и ванилов шоколад. Пое си дълбоко дъх. Господи, колко много аромати, помисли си той. В Сейнт Луис нямаше нито един магазин, който да атакува сетивата по този начин. Въздъхна раздражено, защото беше разбрал, че ако се води по ума на Мисти, никога вече няма да види Сейнт Луис. Как да ѝ обясни, че като негова съпруга ще бъде принудена един ден да напусне любимите си планини и да отиде да живее в Содом и Гомор, място, което предварително беше решила, че мрази?

Чуха се гласове и слаб мъж с очила и бяла престилка излезе от склада.

— Значи вие сте лекарят от Сейнт Луис, за когото всички говорят — отбеляза той, усмихна се и около устата му се очертаха бръчици. — Какво мога да направя за вас, доктор Рейвън? Имам уиски, което облекчава болката, и библии, които пък успокояват духа. Продавам всичко, като се започне от пелени и се стигне до зъбни протези.

Рейвън развърза чувала и изсипа малко от билката върху тезгяха.

— Днес няма да имаме нужда от такива неща. Мисти каза, че често купувате нейните билки.

Мъжът взе няколко стръка, гледа ги внимателно известно време, после взе молива, затъкнат зад ухото му, и записа нещо на гърба на една хартиена кесия. Сложи няколко стръка върху кантара и каза:

— Да, билката е първокачествена, добре изсушена. — Погледна ги над очилата си. — Мога да ви дам двайсет цента за паунд — предложи им.

Лицето на Мисти грейна.

— Сделката ще стане, мистър Танър. Това е най-добрата цена, на която мога да се надявам — пошушна тя в ухото на Рейвън. Взе едно пакетче кафе и го сложи в торбата си. — По-добре да побързаме, преди той да е променил решението си.

Мистър Танър им каза:

— Вземете каквото желаете, докато аз претегля билката.

Те взеха бонбони, ориз, захар и всичко, от което щяха да имат нужда по Коледа, и сложиха покупките в книжни кесии. Като вдигна поглед, Рейвън видя Мисти да се възхищава на една рокля, която висеше от тавана, за да се вижда по-добре. Беше украсена с дантели, а

ред малки копчета се спускаха по цялата ѝ задна част. Лицето на Мисти грееше. Тя допря плата до бузите си, за да му се полюбува. После, като видя, че Рейвън я наблюдава, се изчерви и започна да прибира кесиите с брашно в торбата си. Докато уреждаха сметката си с мистър Танър, Рейвън видя чифт семпли златни халки, поставени върху парче кадифе, проблясващи под онази част от тезгяха, покрита със стъкло.

— Имали още нещо, което мога да ви покажа, мистър Рейвън? — попита го мистър Танър почтително.

Мисти го гледаше, а лицето ѝ грееше радостно.

— Да, ще купя онази рокля ей там и един чифт от тези брачни халки — каза той, без да сваля поглед от лицето ѝ.

Сърцето на Мисти подскочи в гърдите. Тя не познаваше човек, който да е достатъчно богат, за да си купи златни брачни халки. Не беше и сънувала, че тя самата може да притежава такава халка. А Рейвън беше готов да ѝ направи толкова скъп подарък! В очите ѝ заблестяха сълзи, а той я погледна с такава нежност, че я накара да се изчерви. Някъде като отдалеко тя чу гласове и разбра, че Рейвън и мистър Танър разговарят. Собственикът беше готов да открие кредит на Рейвън, защото вярваше, че като лекар той ще може да плати за покупките и по-късно. И ето, че Рейвън вече сваляше ръкавицата ѝ, за да ѝ сложи брачната халка! Но преди това той се наведе и целуна малката ѝ длан с толкова обич, че тя беше готова да се разплаче. Халката ѝ беше съвсем по мярка. Пръстенът блестеше пред очите ѝ, блясъкът му беше равен по сила на огъня, който гореше в сърцето ѝ. Рейвън я прегърна и притисна към гърдите си. Милваше гърба ѝ и тя забрави колко ядосана беше, когато двамата разговаряха за Сейнт Луис. За първи път имаше рокля, купена от магазин! Те бяха женени и макар още да не беше ѝ го казал, той сигурно я обичаше, щом ѝ купуваше златна халка. Рейвън ѝ се усмихна топло, с неизразима нежност.

— Това не е пръстенът, който бих избрал, ако зависеше от мен, но ще стане на първо време — каза ѝ.

Мисти обви врата му с ръце и го целуна пред очите на мистър Танър и Бил Уигинс, който току-що беше влязъл в магазина и извикал, че ще купи мехлем за мулето си.

А Мисти забрави за Сейнт Луис и за необходимостта някога да се срещне с богатия баща на Рейвън. Мислеше само за това, че е най-щастливата жена в долината Ред Оук и дори в целия щат Арканзас.

Навечерието на Коледа в долината Ред Оук беше доста студено, но огънят в колибата на Мисти хвърляше златни отблясъци, които докосваха предметите и им придаваха почти неземни очертания. Мисти стоеше пред напуканото огледало и пробваше роклята си за трети път днес Черните ѝ коси блестяха, кожата ѝ беше чиста и бяла, а щастие то караше зелените ѝ очи да блестят като смарагди. Ръкавите, обточени с дантели, и дългите поли на роклята я караха да изпитва възторг, непознат дотогава. Докато вчесваше косата си, светлината се отразяваше от златната ѝ халка, а сърцето ѝ преливаше от радост. Рейвън, който до този момент беше опаковал подаръци, отиде при нея и ръцете му обхванаха гърдите ѝ, а устните му се сведоха над бялата ѝ шия.

— Тази нощ си хубава като кралица — каза ѝ той нежно. — За какво мислиш?

— Мислех за това, че беше истинско чудо, дето те намерих на пътя — прошепна тя. — Какъв късмет имах, Господи!

Той я обърна към себе си и нежно погали косата ѝ.

— Повярвай... — каза ѝ тихо — наистина е било чудо, но късметът си беше изцяло мой.

Думите му докоснаха някаква дълбоко скрита струна в душата ѝ. Близостта и мирисът на тялото му накара кръвта ѝ да потече по-бързо. Той докосна нежно устните ѝ със своите и тя почувства толкова силен копнеж по него, че краката ѝ омекнаха. Стисна здраво раменете му, а той задълбочи целувката. Зърната ѝ се опряха почти болезнено в сатенената рокля. Беше страстно влюбена в него, изпитваше диво щастие, когато той беше до нея, чувстваше се самотна, когато го нямаше, но когато се сетеше за това, колко много неща още не знае за него, ѝ се свиваше сърцето. Беше се изплашила до смърт, когато в Юрика Спрингс той ѝ заговори за желанието си да посети Сейнт Луис.

Той обсипа с нежни целувки челото и бузите ѝ и я погледна с очи, потъмнели от страст. Между бедрата ѝ се разля сладка топлина, защото знаеше, че скоро ще изгасят лампата и ще си легнат. Но сега ѝ се искаше да намери някакво извинение, за да постоят още малко и да

се порадват по-дълго на разбирателството, което цареше между тях. С тяло, предчувстващо ласките му, тя го погледна изпод полуспуснатите си клепачи и прошепна:

— Хайде сега да отворим подаръка ти.

Той ѝ хвърли поглед, изпълнен със съмнения.

— Сигурна ли си?

Тя се изплъзна от ръцете му и отиде бързо до малкото коледно дръвче в ъгъла. Под него лежаха няколко подаръка, изработени вкъщи и завити в кафява хартия. Клоните на дръвчето бяха украсени с пуканки, червени боровинки и свещички.

— Разбира се, че съм сигурна — отговори тя, коленичи до дървото и започна да рови из подаръците.

За Лъки тя беше изработила гребен, над който се беше трудила дълги часове; за отец Джубал беше изработила възглавница, пълна с гъши пух, който беше събирала цяла година; а за Били Червеното шалче — в случай, че го видеше — имаше кутия с бонбони. Но в подаръка на Рейвън беше вложила най-много усилия. В редките моменти, когато оставаше сама, беше успяла да му оплете красив вълнен пуловер. Не можеше повече да крие радостните си предчувствия. Взе пакета и му го подаде, като се питаше какво ли ще си помисли такъв богат човек като него, щом види своя първи домашно изработен подарък.

— Ето — каза тя гордо. — Отвори го.

Погледът му беше нежен като ласка.

— Благодаря ти — прошепна той.

— Не е много — каза тя с усмивка. — Най-хубавият ти подарък ще дойде малко по-късно.

Тя се засмяха. Тя го поведе към стола до огнището. Въздухът беше изпълнен с аромата на много подправки, защото тя току-що беше привършила с приготовленията за празника. Всичко беше готово и очакваха Лъки и отец Джубал. Тази вечер всичко беше толкова топло и уютно! Искаше ѝ се да може да спре времето, да задържи този миг завинаги. Но докато гледаше как Рейвън отваря подаръка си, си помисли, че въпреки празниците, той сякаш нямаше настроение тези дни. Макар да казваше, че се радва на завръщането на Езра у дома, поведението му говореше друго. А имаше и нещо дълбоко в погледа му, което силно я тревожеше. Тя също се тревожеше, защото не беше

събрала смелост да пише на брат си за женитбата си, и се чувстваше виновна, че не го беше сторила. Беше си казала с въздишка, че това е новина, която е най-добре да се съобщи лице в лице.

Преди Рейвън да е успял да види пуловера, отвън долетя тропот от конски копита. Отпърво тя изпита страх, а после си каза, че това е глупаво. Сега Рейвън беше приет и от най-заклетите си врагове. Ездачът можеше да е само приятел. Разбира се, това сигурно е Езра! Тя почувства радост, но и нервна възбуда. Скочи да отвори вратата, но Рейвън поклати глава и сложи длан върху нейната, за да я спре. Той сам отиде да посрещне новодошлия.

Когато той излезе, Мисти изтича до прозореца и дръпна завесите. Светлината от лампата освети снега под прозореца. През падащия сняг тя видя фигурата на мъж да слиза от коня и сърцето ѝ се сви, защото фигурата беше прекалено дребна. Не можеше да е на Езра. Не, този мъж беше облечен в модерно зимно сако за яздене с кожена яка. Шапката и ботушите му също бяха скъпи. Рейвън стоеше неподвижен и гледаше непознатия с невярващи очи, но тя усещаше, че той го познава. Когато те поставиха длани на раменете си, тя разбра, че е била права. Изпита страх, защото този мъж не познаваше нейния свят. Тя усещаше, че той носи новини, които ще накарат Рейвън да напусне планините, че ще разбие нейното щастие. Тревогата на Мисти прерасна в силен страх, но тя притежаваше жизнена сила, която щеше да ѝ помогне и този път да посрещне приближаващата опасност. С ускорен пулс, тя наметна шала върху главата си и изтича вън от колибата. Въздухът беше студен и свеж. Тя отиде до Рейвън и хвана ръката му. При нейното приближаване непознатият млъкна. Рейвън обви кръста ѝ с ръка и я погледна с тревожни очи.

Непознатият беше висок почти колкото Рейвън и приличаше на него. Лицето му обаче издаваше по-слаб характер. Той я гледаше с нескрита изненада, но тя видя и топлота в тъжните му очи. И изведнъж разбра кой е той — братът на Рейвън. И инстинктивно усети, че сега ще се разкрият онези тайни, които Рейвън отказваше да сподели с нея. Той хвана лицето ѝ в дланите си и каза:

— Мисти... Уорън е изминал целия път от Сейнт Луис до тук, за да ме намери. — Сърцето ѝ се сви, защото най-лошите ѝ предчувствия се потвърдиха. Заболя я и заради болката, която видя в очите на

Рейвън. — Хайде да влезем в колибата. Няма да повярваш на онова, което имам да ти кажа.

Мисти вдигна поглед към мрачното лице на Рейвън. С глас, тих като шепота на вятъра, тя попита:

— Как ти е името?

Той коленичи в краката ѝ и взе ръката ѝ.

— Името ми е Адам Девънпорт. — Наведе чернокосата си глава, а после вдигна поглед към нея. — Излъгах те в онзи първи ден, когато ти ме попита как се казвам. — Стисна силно ръката ѝ. — Излъгах, за да те предпазя, любима, за да не те нараня. — В очите на Рейвън имаше само мъка. — Знаех, че това не е правилно и с всеки изминал ден все повече ме болеше, че не успявам да ти кажа истината. Беше ужасна грешка. Непрекъснато търсех сгоден момент да ти го кажа, но винаги нещо ми попречваше.

Мисти беше толкова изненадана, че не разбираше какво ѝ казва той. Но когато думите му най-после стигнаха до съзнанието ѝ, тя се отдръпна от него. Направи огромно усилие, за да се изправи на крака. Уорън беше отишъл да прибере коня в конюшната, да го нахрани и напои. Тя и Рейвън бяха сами. В колибата беше настанала мъртва тишина, беше студено. А само преди половин час тя беше изпълнена с топлина, щастие и смях.

На Мисти ѝ се струваше, че Рейвън е изтръгнал сърцето ѝ — толкова болно ѝ беше. Тя го беше дарила с цялата си любов, мечти и надежди, а той я беше излъгал. Тя го искаше толкова много, че беше решила, че бракът им може и да потръгне, но сега разбра, че той само я беше използвал — за удоволствие. Тя си спомни как бяха стояли пред гроба на дядо му, а той все избягваше да отговори на въпросите ѝ за неговото име. И се запита дали Езра не беше прав, дали пък всички онези ужасни неща, които чуваше за Девънпортови още в детството си, не бяха истина. Виеше ѝ се свят. Погледна Рейвън и видя неговата тъга, неговата мъка. Странно, но това само засили болката ѝ. Нима той си мислеше, че ще успее толкова лесно да изкупи вината си! Да каже няколко думи за извинение и с това да приключи въпроса! Тя беше глупачка! Чувстваше се така, сякаш животът ѝ беше разбит.

Рейвън гледаше Мисти. Видя как руменината изчезна от лицето ѝ, как тялото ѝ започнала трепери. Забеляза, че гърдите ѝ започнаха да

се повдигат по-често отпреди — като че ли се бореше за въздух. Испита съжаление — не, дълбоко разкаяние. Отиде при нея и я прегърна. Тя се опита да се изплъзне, но той я задържа. Все пак беше доста по-силен от нея. Отчаяно започна да търси думи, които да облекчат болката ѝ.

— Прости ми. Трябваше да ти кажа. Аз...

Тя се завъртя диво и успя да се отскубне от ръцете му. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Как можа да направиш това? — извика тя. Гледаше го, без да мигне, с укор. — Нима ме помисли за толкова тъпа, че да можеш да ми говориш каквито лъжи си пожелаеш? — добави тя възмутено, дълбоко обидена.

— Не, разбира се, че не. Знаех, че не постъпвам правилно, но продължавах да чакам. Чаках по-сгоден момент, за да ти кажа — отговори с глас, сякаш се задушаваше.

Тя стисна устни.

— Но не намери достатъчно сгоден момент, нали? — Тя кипеше от гняв. Вдигна високо брадичка и срещна погледа му. — Нима щеше да чакаш, докато се срещна с баща ти или пък просто щеше да си отидеш, когато леглото ми ти омръзнеше?

— Не, по дяволите! — извика той. Копнееше да я вземе в прегръдките си, да направи така, че болката ѝ да се стопи. Прокара ръка през косата си, направи усилие, за да сдържи собствените си чувства. — Уорън е дошъл да ми каже, че баща ни е на смъртно легло — каза най-последно и видя съчувствие да се изписва по лицето ѝ. — Джон страдаше от сърце, откакто се помня. А преди седмица е получил силен сърдечен удар.

Тя отиде до един от столовете и стисна облегалката му. Като че ли беше по-спокойна вече. Рейвън закри от единия край на колибата до другия, за да намали гнева, нервността и разочарованието си. Като си мислеше за бащата, когото никога не беше обичал, изпитваше много и все противоречиви чувства. И болка.

— Трябва да отида да го видя. Може би ще успея да направя нещо за него — обясни той и я погледна. Тя стоеше, свела рамене. — Ако не мога да му помогна, приличието и здравият разум изискват да се сдобря с него, преди той да си отиде от този свят. — Усети празнота в себе си, защото не изпитваше естествена обич към човека, дарил му

живот. Беше изпълнен само с чувство за дълг — дълг, който трябваше да изпълни. Той я погледна. — Искам да дойдеш с мен.

Молбата му я изненада и разтърси. Макар да изпитваше съчувствие към него, тя още му беше много ядосана.

— Искаш да дойда с теб в Сейнт Луис? — попита тя, като да не вярваше на ушите си, и бавно седна на леглото.

След всичко, което ѝ беше сторил, как можеше да я моли да отиде с него в града, който презираше? Изпитваше едновременно объркване, отчаяние и гняв, които ѝ причиняваха болка в областта на сърцето. Затвори очи и си помисли, че никога вече няма да изпита сърдечна топлина и пълно щастие.

Отвън се чува стъпки. Уорън отвори вратата и влезе, а заедно с него нахлу и струя студен въздух. Той веднага схвана положението и се огледа смутено.

— Аз... съжалявам — каза неуверено. — Не исках да...

— Забрави го — каза Рейвън. Посочи му стола до огнището. — Разкажи ми какво става у дома. Ела, седни до огнището и се стопли.

Рейвън погледна Мисти и лицето му ѝ каза, че той съжалява за това, че са ги прекъснали. Но тонът му ѝ подсказаха, че той обича помалкия си брат, който ѝ се струваше странно безпомощен. Въпреки гнева си, тя изпитваше възхищение от него за това му качество. Изпита облекчение, че Рейвън се беше съобразил и ѝ беше разкрил истинското си име в отсъствието на брат си. Преди да отиде в конюшната, той беше поседял малко при тях и му беше сервирала бисквити и горещо кафе. Бяха разговаряли и тя беше впечатлена от неговата интелигентност и любезност. Сега той изглеждаше много по-добре от онзи премръзнал непознат, какъвто беше в началото. Беше им разказал как хората в Юрика Спрингс го упътили към дома на Рейвън, известния и обичан от всички доктор.

Мисти знаеше достатъчно за човешката природа, за да разбере, че Уорън се гордее с по-големия си брат, но е огорчен, че вечно е в неговата сянка. Чувстваше топлина към него, защото виждаше съчувствие към нея в погледа му. Уорън съблече прекрасните си връхни дрехи и пуловера си, настани се до огнището и заговори, а Рейвън се изправи, за да го чува по-добре. На лицето му беше изписана силна мъка. Тя гледаше право пред себе си, едва разбираща думите им, опитвайки се да подреди собствените си объркани мисли. Мигове по-

късно чу тропот на конски копита, който идваше много отдалеч. Обзе я тревога. Езра, помисли си тя и погледна Рейвън и Уорън, които бяха така погълнати от разговора си, че не бяха чули почти недоловимия звук.

Паниката ѝ се засилваше. Тя отиде до прозореца, дръпна завесите и се вгледа в мрака. Не може да види нищо, защото снегът валеше много силно. Но като си спомни колко силен е брат ѝ и колко горещ темпераментът му, обзе я ужас. И ето, че секунда по-късно го видя. Позна кобилата му. Той скочи на земята и завърза юздите за близкото дърво, очевидно нетърпелив да я види, преди да заведе кобилата в конюшната. Стомахът ѝ се сви на топка, видя умората, изписана на лицето му. Видя как той взе от седлото един пакет — очевидно, коледен подарък за нея. Паниката ѝ беше толкова голяма, че краката едва я удържаха права. Тя се завъртя към Рейвън и брат му, за които сега много се тревожеше — не, за които изпитваше силен страх. Устата ѝ беше така пресъхнала, че едва можеше да говори.

— Езра е тук! — извика тя.

Едва успя да застане до Рейвън и огромният Езра Малоун влезе в колибата и заключи вратата след себе си.

ГЛАВА 11

Рейвън усещаше треперенето на Мисти. Притисна я силно към себе си и загледа новодошлия — своя девер. Езра наистина беше и висок, и много силен. Косата му стигаше до раменете, беше права и червеникавокафява. Долната част на лицето му беше закрыта от брада. Рейвън видя скъсаните му дрехи, но видя също така, че под тях се крие тяло, изтъкано само от мускули. Макар лицето му да нямаше нежността и мекотата на лицето на Мисти, те си приличаха. Този гигант беше посвоему красив.

Изведнъж силната изненада на Езра премина в неконтролируем гняв. Той хвърли коледния подарък на масата, палтото му се отвори и се подаде огромен нож. Изглежда остро Рейвън, захвърли шапката си на леглото и се приближи към него. Беше толкова близо, че Рейвън усещаше миризмата на тялото му и дори на кожените му ботуши. Погледът му се плъзна към Мисти. Той видя брачната халка на пръста ѝ, а после отново се обърна към Рейвън.

— Защо носиш халка на пръста си и откъде имаш тази нова рокля? — попита той. Погледна Уорън, който продължаваше да си седи тихо край огнището. — Никога не съм виждал нито един от тези двамата — каза той и вече не свали поглед от Рейвън. — Кой, по дяволите, са те и защо този тук те е прегърнал? — попита той и на лицето му се изписа подозрение.

Мисти се изправи гордо, но Рейвън чуваше как дъхът ѝ излиза на пресекулки.

— Това е Рейвън. — Гласът ѝ трепереше леко. — Ние сме женени от известно време. А мъжът до огнището е брат му.

Уорън се изправи тромаво, а после, преди да са се усетили, каза:

— Да... Аз съм Уорън Девънпорт.

Сърцето на Рейвън се сви, защото той се беше надявал, че постепенно ще стигнат и до това. А ето, че сега не можеше да се надява на нищо, освен бурята да се размине като по чудо.

Лицето на Езра остана непроницаемо секунда-две, а после силен гняв разкри чертите му.

— Девънпорт? — каза той бавно, на срички. — Тук, в планините, вече няма нито един Девънпорт. Ако имаше, щях да знам за него.

Рейвън застана пред Мисти.

— Моят дядо, Езекийл, се е родил тук, но аз и брат ми сме от Сейнт Луис. — Той замълча, за да даде време на Езра да осмисли получената информация, после продължи да говори спокойно, като се опитваше да заглади положението. — Дойдох тук преди няколко месеца, но бях нападнат и оставен да умра на пътя. Мисти ме намери и се погрижи за мен. — Той изправи рамене, решен да разкаже всичко. — Тогава реших, че може би ще е най-добре, ако се представя за някой друг. — Направи кратка пауза. — Заблудих я. — Погледна Уорън, чието лице му подсказа, че той започва да разбира. — Брат ми дойде да ми каже, че баща ни умира. — Видя гнева на Езра, но въпреки това довърши: — Искам да взема Мисти със себе си в Сейнт Луис.

Известно време планинецът остана абсолютно неподвижен, а после устата му се разкри от гняв.

— Ти си я излъгал? — Гласът му изгърмя силно като гръм, ръцете му се свиха в юмруци. — И сега искаш да я отведеш от планините? — Той удари с юмрук по отворената длан на другата си ръка. — Не, сър. Няма да стане! — Вдигнатата му нагоре брадичка предизвикваше Рейвън да му се противопостави.

Мисти знаеше, че когато се ядоса, брат ѝ не може да разсъждава разумно, затова се опита да охлади гнева му.

— Почакай, Езра! Трябва да поговорим! — извика тя. — Не е това, което си мислиш.

Очите на Езра изпускаха искри.

— Няма за какво да говорим. Позволила си в къщата ни да влезе чужденец, гражданин, и при това — Девънпорт. Нима си загубила разсъдъка си, докато ме е нямало?!

Той се опита да сграбчи Мисти за рамото, но Рейвън протегна ръка, за да му попречи. Планинецът стисна устни, после извика:

— Девънпорт, ти ще умреш! — замахна силно, с дива ярост, и удари Рейвън по главата.

В отговор, Рейвън го удари толкова силно по челюстта, че го просна на пода. Той обаче се изправи и тръгна заплашително към него

— планина от мускули. Удари го силно по челюстта, с което го накара да политне и да се подпре на масата преди той да е успял да възстанови равновесието си, Езра го удари в ребрата. Като видя, че брат му вече няма преимущество, Уорън се включи в борбата, но Езра извади ножа и замахна с него Мисти извика и се втурна между двамата, но брат ѝ успя да промуши Уорън в ръката. Поболяла се от страх, Мисти отстъпи и видя яркочервената кръв, която капеше през ръкава му. В това време Рейвън се изправи и избута Уорън на безопасно място. Езра замахна отново с ножа. Блясъкът на очите му казваше на Мисти, че е загубил контрол над себе си. Тя застана между двамата и сграбчи ръката на брат си със своите две ръце. В очите ѝ блестяха сълзи. Тя извика:

— Езра, остави ножа!

Той я погледна гневно, а после, когато пръстите ѝ се впиха в ръката му, на лицето му се изписа изненада. Все още държеше ножа, но видимо се отпусна. Остави ръката си да падне край тялото. Погледна разгорещено първо Уорън, а после и Рейвън.

— Излизайте! Хайде, излезте веднага! И двамата! — извика той. — В моята колиба не пускам нито един Девънпорт! — Насочи показалец към Рейвън. — И на никого няма да позволя да закара сестра ми в Сейнт Луис!

Мисти отстъпи назад и се загледа в брат си, който приличаше на разгневена мечка. Знаеше, че няма да забрави израза на лицето му, когато тя протегна ръка към него. И знаеше също така, че нещата между тях никога вече няма да са същите. И изпита силно отчаяние. Очите ѝ срещнаха тези на Рейвън и тя видя в тях надигащ се гняв. Той се беше навел и разглеждаше раната на ръката на брат си. Сигурно беше отвратен от всички Малоунови, включително и от нея. Но той не беше единственият, който имаше право да изпитва гняв. Всичките ѝ светли мечти бяха разрушени и радостта, която двамата изпитваха, когато бяха заедно, се превърна в пепел.

Той я беше излъгал и така беше разрушил любовта ѝ, както и връзката ѝ с брат ѝ, който винаги се беше грижил за нея с обич. Видя дивия блясък в очите на Уорън и просмукания му с кръв ръкав и разбра, че враждата, затихнала отдавна, отново се е разгоряла. Гърлото ѝ се свиваше от мъка. Чувствата ѝ бяха объркани още от мига, в който Рейвън ѝ беше признал истината. Бореше се с импулса да покрие лице

с длани и да избухне в ридания. Погледна спокойно Рейвън. В този миг го обичаше и мразеше едновременно.

— Да — каза тихо, с дрезгав глас, не можейки да повярва, че думите излизат от нейните уста, — направи така, както казва Езра. Събери си нещата и се махай.

Старият продавач на билети на гарата изгледа Рейвън над очилата си и попита:

— Какво обичате, сър?

— Два еднопосочни билета за Сейнт Луис.

Продавачът пъкна в процепа под стъклото два розови билета и рестото.

— Ето, сър — отговори той и премигна замислен. — Вземете багажа си от портиера. — Погледна над очилата големия часовник на стената. — Влакът тръгва в пет и половина. — Погледна отново Рейвън. — Имате трийсет минути, за да се погрижите за делата си тук, в планините Озарк.

Рейвън сложи билетите в джоба си. Трийсет минути, в които да се погрижи за делата си в планините Озарк, помисли си той и тръгна към Уорън, който седеше сред тълпата пътници, чакащи различни влакове. Трийсет минути, когато и цяла вечност нямаше да му стигне да сложи ред в живота и чувствата си.

Спомни си как бяха изминали трите дни, откакто той и Уорън бяха напуснали колибата на Мисти. Те бяха най-лошите в живота му. Не можеше да забрави шока, изписан на лицето й, когато й каза, че е Девънпорт, В гърдите му се надигаха различни чувства, когато си спомнеше гласа й, думите й: „*Направи така, както казва Езра. Събери си нещата и се махай.*“ Беше успял да преживее тези три дни, като обръщаше внимание само на настоящите, неотложни проблеми и правеше онова, което трябваше да бъде направено. Беше се погрижил за ръката на Уорън с помощта на нервния съдържател на пансиона в Юрика Спрингс, който му беше държал керосиновата лампа. Раната кървеше обилно, но не беше дълбока. Брат му щеше да се оправи, макар че щеше да му остане белег. Двамата бяха поспали малко и бяха прекарвали коледния ден в разговори. Рейвън беше разказал на брат си какво беше преживял в планините Озарк, включително това, че беше намерил гроба на Езекийл, но не беше разбрал какво се е случило с

богатството донесено тук от дядо им. На следващия ден Рейвън беше платил на мистър Танър брачната халка и новата рокля на Мисти и си беше купил прилични дрехи с парите, които Уорън беше донесъл. И ето, че беше готов, мислеше си той с болка в сърцето, да се върне при цивилизацията. Но как да се върне без Мисти, любимата, която беше променила живота му завинаги? Струваше му се, че ще остави част от себе си тук, в планините. Седна на твърдата дървена пейка до Уорън и свали ръкавиците си. Седяха мълчаливи около пет минути, а във въздуха се усещаше напрежение. Уорън каза:

— Съжалявам, но трябваше да кажа на татко къде си. Не исках. Когато ти замина, той толкова се ядоса, че щеше да получи удар. Но се размина. Когато миналата седмица получи инфаркт, докторът каза, че сигурно скоро ще умре. — Той въздъхна тежко. — И тогава му казах и той ми нареди да те заведа у дома.

Рейвън кимна, защото знаеше, че при създадите се обстоятелства Уорън не би могъл да устои на настоятелността на баща им.

— Разбирам — отговори той спокойно и огледа помещението на гарата.

Уорън наведе глава отчаяно, но после погледна Рейвън и каза:

— Господи, изглеждаш ужасно!

Рейвън го стрелна с поглед.

— Толкова много ли ми личи?

Уорън се усмихна тъжно и малко накриво.

— Да, всички, които са в това помещение, могат да го забележат, дори и децата — отговори той и го погледна въпросително. — Искаш ли да поговорим за това?

Рейвън се облегна назад и пейката изскърца.

— За какво бихме могли да говорим? — попита той, като си мислеше, че раните му са прекалено пресни, за да ги обсъжда с някого. — Аз забърках тази каша и сам съм си виновен за последствията.

Уорън огледа дрипавите планинци, събрани в чакалнята.

— Не съм толкова сигурен, че вината е само твоя. Тук хората не разсъждават като жителите на градовете.

Рейвън изпитваше тежест в гърдите.

— Съгласен съм. Тук животът е поне със сто години назад. — Представи си лицето на Мисти, спомни си какво му казваше тя за медицината. — Но научих много неща — добави той.

Лека усмивка заигра на устните на Уорън.

— Например?

— Парите не могат да те направят щастлив.

Лицето на брат му помръкна.

— Ти и аз знаем това от години — каза тихо той.

Рейвън чувстваше, че е понесъл голяма загуба. Остана неподвижен, мислеше за месеците, които беше прекарал в планините Озарк, и за новото виждане на живота, което беше придобил.

— Тези хора може и да тънат в невежество и суеверия, но поне знаят кои са.

Полуусмивката на Уорън се стопи и на лицето му се изписа тъга.

— Какво искаш да кажеш с това?

— През последните няколко месеца непрекъснато се чудех кой съм — обясни сухо Рейвън. — Бях Адам Девънпорт и приемах болни в кабинета си в понеделник, сряда и петък, а във вторник и четвъртък ходех в болницата „Сейнт Мери“, където правех операции. Всеки петък и събота ходех на балове и се опитвах да се отърва от младите госпожици, които ме преследваха. Тръгвах си рано, за да играя покер с моите приятели в бара на Осма улица. — Очите на Уорън издаваха колко много го интересуват думите на брат му. — Не беше най-добрият живот — продължи Рейвън, — но беше моят живот и знаех кой съм — лекар от Сейнт Луис, който има богата клиентела и е приет във висшето общество. После дойдох в планините Озарк и срещнах Мисти Малоун и тя ми даде ново име. Пуснах си брада и станах друг човек — Рейвън, доктор, който лекуваше болните от любов към хората.

Уорън го гледа мълчаливо няколко секунди, а после зададе въпрос, който попадна точно в целта:

— Обичаш я, нали?

Рейвън отново се запита каква ли беше истинската любов.

— Не съм сигурен. Знам само, че искам тя да е с мен.

— А вярваш ли, че тя би искала да те види, да поговори с теб?

Рейвън си помисли, че брат му е по-умен, отколкото го беше мислил. Той самият много често си беше задавал същия въпрос през последните дни, но това, че го чу от устата на брат си, го накара отново да се замисли.

— Не знам — отговори най-после. — Езра си е у дома и толкова много неща са различни за нас... Много въпроси останаха висящи...

— Той удари с ръкавиците си по бедрото. — И аз само влоших нещата. Уорън се облегна назад, очевидно нещо друго му беше дошло на ум.

— Тя застана между теб и Езра.

Рейвън, изпълнен с нова надежда, погледна големия часовник на стената и си каза, че Мисти все още е негова съпруга, че те си бяха разменили сватбени клетви, бяха си обещали да са един до друг каквото и да се случи. После си спомни думите ѝ, че често пъти сърцето е по-умно от главата. В този миг главата му казваше, че се държи като глупак, че трябва да се качи на влака и да забрави за тяхната предопределена от съдбата връзка, но нещо дълбоко в него му казваше, че трябва да послуша сърцето си, което му нашепваше да се върне в колибата и да се опита да поправи нещата. Рейвън се изправи и Уорън го погледна одобрително.

— Чакай ме следващата сряда на гарата в Сейнт Луис — каза Рейвън и му подаде единия от билетите.

Изведнъж се почувства сигурен какво трябва да направи. Трябваше да види Мисти. Трябваше да ѝ обясни, че беше допуснал ужасна грешка, но беше действал с добри намерения. Уорън също се изправи на крака и вдигна вежди.

— Не се бави много, чуваш ли? Татко те вика и на мен ще ми бъде много трудно да му обясня защо не си дошъл и какво ти се е случило тук, в планините. — Усмихна се тъжно. — А пък какво ще стане, като чуе, че някакво си планинско момиче те е омагьосало?! Че ти е дало ново име! Всичко това звучи като вълшебна приказка и се съмнявам, че той ще повярва.

Рейвън го погледна и започна да надява ръкавиците си.

— Дано тази приказка има добър край — отговори той и за първи път от няколко дни насам започна да се надява отново.

Рейвън препускаше към долината Ред Оук. Зимна мъгла се стелеше над земята, покрита с дебела снежна покривка. След задушния въздух на чакалнята той се радваше на свежестта на гората и на щипенето на студа по лицето си. Яздеше под надвисналите голи клони на дърветата, виждаше познати местности и ориентири, но още не беше видял други ездаци. Тъкмо се питаше дали ще срещне някого, когато видя оседлан кон край пътя. Първата му реакция беше реакция

на предпазливост, защото се намираше близо до мястото, където го бяха нападнали. Той накара коня да тръгне ходом. Вътрешният му глас го предупреждаваше да внимава. Но ето, че когато се приближи, той разпозна кобилата на Езра. Застана под един огромен дъб и огледа местността докдето погледът му стигаше. За своя изненада видя двама огромни мъжаги от двете страни на Езра. Спомни си думите на Мисти, че брат ѝ ходи в Юрика Спрингс всеки петък, и се сети, че сигурно до ушите на бандитите е стигнала мълвата, че той се е върнал с доста пари след работата си като секач на дървени трупи. Думите на мъжете не се чуваха, но ето, че един от тях извади пистолет и го насочи към жертвата им. Сигурно искаше парите му. Езра отстъпи назад. Очевидно не искаше да се раздели с парите, които толкова трудно беше спечелил, но когато другият бандит заби дулото на пушката в стомаха му, той бавно извади кесията от панталоните си и я подаде на мъжа, който стоеше с протегнатата ръка. Странно, но Рейвън беше останал хладен и пресметлив, като че ли всичко това се случваше не пред очите му, а насън. Тъй като нямаше оръжие, той имаше само една възможност. Когато мъжът взе кесията на Езра, Рейвън дръпна юздите и препусна в пълен галоп.

А после всичко се случи с невероятна бързина. Бандитите пребледняха, очите им гледаха ужасено. Вниманието им беше приковано от Рейвън, който ги връхлетя с главоломна бързина. Те стреляха няколко пъти, но в бързината не бяха успели да се прицелят добре. Рейвън се хвърли върху мъжа с пушката и оръжието падна на земята и се хлъзна няколко метра по-нататък. Само за секунда погледът на Рейвън срещна този на Езра и двамата се разбраха без думи. Планинецът осъзна, че той рискува живота си заради неговия. В последвалото раздвижване другият бандит изтърва кесията с парите, Езра я грабна и го удари силно в челюстта. Първият бандит се изправи и удари силно Рейвън под брадичката. В отговор Рейвън го удари толкова силно в устата, че предната част на дрехите се опръска с кръв. Рейвън знаеше, че борбата трябва да приключи бързо, затова, когато бандитът замахна към него, блокира удара му с лявата си ръка, а с дясната хвана брадичката му, завъртя го и го просна на земята. Той се опита да се изправи, но Рейвън го ритна в стомаха, мъжът се претърколи и се удари в един камък, който строши челюстта му. Лицето на бандита в долната част се изкриви странно на една страна.

Той не мръдна повече. Остана да лежи на земята, а гърдите му се повдигаха и спускаха бързо.

Рейвън се огледа и видя, че другият бандит е повалил Езра по гръб. Преди да успее да мигне, бандитът извади от джоба си дълъг нож и замахна към гърлото на Езра. Той едва успя да избегне удара, като се претърколи на една страна и сграбчи ръката на мъжа. Без да се замисли, Рейвън грабна захвърления пистолет, прицели се в гърдите на бандита и натисна спусъка. Изстрелът отекна над планината, а по лицето на мъжа се изписа изненада. После той изпусна ножа и се строполи на земята до Езра. Рейвън едва имаше време да осмисли какво стана, когато другият бандит се надигна и извади ножа си от ботуша. Той изръмжа като ранена мечка, наведе глава и се спусна напред с ръка, вдигната високо за удар. Отново инстинктивно, Рейвън дръпна за втори път спусъка, мъжът направи крачка назад и падна на земята.

Когато и последното ехо от изстрела заглъхна, той хвърли оръжието на земята. Известно време не чуваше нищо, освен тежкото биене на сърцето си. Във въздуха все още се усещаше миризмата на барут, но странна тишина и спокойствие се бяха спуснали над планината. Чуваше се само цвиленето на конете, които се намираха няколко метра по-нататък.

От джоба на единия бандит беше изпаднал златен ръчен часовник. Рейвън се приближи, вдигна го и видя, че е неговият. И разбра, че това са същите мъже, които бяха нападнали и него преди половин година. Наведе се, за да разгледа дрехите на мъжа, и чу стъпки по замръзналата земя. Вдигна поглед и видя Езра, застанал над него. На лицето му беше изписана изненада.

— Т-ти ги уби — заекна той, объркан. — Уби ги и двамата.

Рейвън не каза нищо. Отиде до другия бандит и на неговата ръка видя пръстена си. Прибра го в джоба си. Все още беше разтърсен от насилието и от бързината, с която се бяха развили действията. Испитваше и тъга, ако трябваше да бъде честен. Неговата работа беше да спасява човешкия живот, не да го погубва. Езра го последва като голямо дете и повтори:

— Уби ги и двамата. — С крайчеца на окото си погледна към другия мъж. — Стреля бързо като светкавица.

Рейвън вдигна поглед и видя, въпреки слабата светлина на деня, че огромният мъжага е развълнуван по странен начин от стрелбата. Гледа го известно време, после поднови работата си.

— Не можех да го избегна — каза дрезгаво. — Просто реагирах за части от секундата. Те си го търсеха.

Той се изправи и погледът му срещна този на Езра, който го гледаше измъчено, и Рейвън разбра, че в душата му се води битка. Планинецът стоеше като вкаменен. Рейвън се наведе, вдигна кесията с парите и му я подаде. Започна да се отдалечава, но Езра го настигна и го хвана за ръката. Тревогата му беше очевидна.

— Не — каза планинецът, а изражението му издаваше неувереност. — Имам да ти казвам нещо и е по-добре да го кажа сега. — В очите му блестяха сълзи. — Татко ме научи винаги да защитавам името Малоун, а за мен това означаваше да продължавам враждата до гроб. Но татко ме научи и на нещо друго — че когато някой спаси живота ти, ти си му длъжник до края на дните си.

Рейвън сложи длан върху рамото му.

— Езра... — поде той.

Огромният мъж протегна ръка, за да го накара да замълчи.

— Нека да довърша. Ти спаси живота ми и аз съм ти длъжник завинаги, но не само това ме накара да променя мнението си за теб. Мисти и аз си поговорихме. Тя ми разказа какво се е случило, как си спасил живота на малкото на Слоупи, каза, че преценяваш правилно планинците и ги обичаш. — Той оброни глава, после я вдигна, а очите му говореха, че съжалява. — Бях наистина разкъсан от гняв онази нощ, когато се върнах в колибата си, а тя беше пълна с Девънпортови. Май че полудях повече, отколкото се полага. Но поразмислих върху ситуацията и тъй като моята и твоята кръв ще се смесят, трябва да сложим край на враждата. — Сложи огромните си длани на хълбоците си и поклати глава. — Не мислех, че някога Девънпорт ще застане на страната на Малоун. И също така никога не съм мислил, че аз ще бъда този, който ще помоли на враждата да се сложи край. Но татко винаги казваше, че понякога по-силен е този, който успее да се въздържи да не се бие, а не другият, който налита на бой.

Рейвън изпита и топлота, и задоволство. Най-после Езра беше проумял колко безсмислена е враждата, и беше решил да сложи край на омразата. Без съмнение, още месеци и дори години той щеше да се

бори със своята съвест, преди напълно да освободи ума си, но поне беше намерил сили да започне процеса на опрощение. Докато вървяха към конете, усмивка докосна устните на Езра.

— Като имам предвид в коя посока беше тръгнал, сигурно отиваш да видиш Мисти. Защо не продължиш? А аз ще закарам тези двамата в Юрика Спрингс. Предполагам, че са търсени от закона и шерифът ще се зарадва, като ме види. — И лицето, и очите му излъчваха топлина, когато му протегна мазолестата си десница. — Съжалявам за брат ти. Няма ли да се ръкуваш с мен? — попита той и изправи рамене с достойнство.

Рейвън се усмихна и пое десницата му.

— Горд съм, че мога да стисна ръката ти.

Миг по-късно Езра подкара конете на бандитите, а той се метна на гърба на своя кон с една-едничка мисъл в главата — в какво ли настроение ще бъде Мисти, когато стигне до колибата.

Мисти намаза раните по лицето на Рейвън с билкова отвара, а после и с някакъв мехлем, като се стараеше да крие нежните си чувства към него.

— Сигурен ли си, че Езра е добре? Не е ли ударен лошо? — питаше го тя и паниката наново се надигаше в нея.

Рейвън я хвана за ръката и я накара да седне на стола до него.

— И той е насинен като мен, но няма сериозни наранявания. — Погледът му срещна нейния. — Закара трупове на бандитите в Юрика Спрингс, за да може шерифът да ги идентифицира. И на нас ще се наложи по-късно да отидем в града.

Мисти изгърва парцалчето, напоено с билкова отвара. Мислеше за Рейвън непрекъснато и когато той беше почукал на вратата ѝ преди десет минути и тя му беше отворила, като го беше видяла наранен и кървящ, с разкъсани дрехи, сърцето ѝ се беше свило. Когато той си беше тръгнал преди три дни, тя си беше помислила, че ще му даде да разбере, ако се върне. Щеше да го посрещне с дулото на карабината и да му каже, че освен Девънпорт, той е и лъжец, който се е възползвал от нея, и ще му захвърли брачната халка в лицето. Щеше още да му каже, че вече е на път да го забрави и не иска да го види никога вече. А после, с минаването на дните, започна да изпитва непоносима самота.

Не можеше да свали халката от пръста си, чувстваше колко много ѝ липсва той.

Но дори да искаше да го задържи навън, видът, в който се беше появил пред нея, я задължаваше да го пусне. Историята, която ѝ разказа, накара кръвта ѝ да се смръзне в жилите и за стотен път тя благодари на Бога, че нито той, нито Езра са пострадали сериозно. Тя покри лицето си с длани и се опита да се успокои, а той застана зад нея и започна нежно да разтрива раменете ѝ. Неговата мъжка миризма и силата на дланите му я стоплиха и успокоиха, намалиха напрежението. Тя протегна ръка и хвана дланта му. Как беше копняла за него тези няколко дни, как се беше надявала, че той ще се върне! Сега ѝ се струваше, че молбата ѝ той да си замине е била много глупава. Струваше ѝ се, че го беше изгонила заради неговата сигурност, за да го отдалечи от опасното присъствие на Езра, но беше произнесла думи, които не мислеше, че е способна да каже. А в мига, в който той излезе, тя изпита чувство за непоправима загуба.

Целия ден на Коледа тя и Езра бяха говорили за него. После брат ѝ се беше заел с работата си, а след това беше отишъл да посети най-близките си приятели. Като поговори с останалите планинци, мнението му за Рейвън се промени, но беше прекалено горд да отиде в града и да поговори с него.

Надеждата сега възкръсна у нея. Тя пусна ръката му и се обърна с лице към него. С огромно облекчение видя, че той е напрегнат. Забеляза няколко нови бръчици и разбра, че и той се е мъчил през последните няколко дни.

— И Езра наистина се ръкува с теб? — попита тя с треперещ глас. Все още не можеше да повярва на случилото се.

Той отметна назад един кичур от косата ѝ, паднал на лицето ѝ.

— Да, наистина го направи. И вярвам, че беше искрен, когато каза, че иска да сложим край на враждата.

Мисти изпита обич към брат си.

— Да, планинецът остава длъжник до гроб на онзи, който му спаси живота. — Тя се усмихна, без дори да го съзнава. Отиде до огнището, кръстоса ръце и загледа високите пламъци, като мислеше за това, как този обрат на съдбата беше накарал брат ѝ да придобие повече мъдрост.

Каква ли буря се беше разразила в душата му, когато беше разбрал, че спасителят му е Девънпорт и на него трябва да засвидетелства благодарността си. Може би вече беше разбрал, че да си мъж, означава не само да осигуряваш храната и да пазиш семейната чест, но да бъдеш способен и на великодушни чувства. Рейвън застана зад нея и нежно я взе в прегръдките си.

— Нещата между вас двамата добре ли тръгнаха? Искам да кажа...

Тя се завъртя и забеляза въпроса, таящ се в очите му.

— Предполагам, че между братата и сестрата съществува обич, която не може да бъде разрушена по никакъв начин. Него го заболя много, когато застанах между вас, но ден след ден и дори час след час настроението му се променяше. Той не каза нито дума за това. Трудно му е да говори за такива неща, но вярвам, че ми е простил. Виждам го в очите му. — Тя се усмихна и си спомни колко много пъти, когато бяха деца, беше предугаждала действията на Езра. — Познавам го толкова добре, че мога да чета мислите му. — Сведе поглед надолу. — 3-защо се върна? — заекна тя и се почувства глупаво, но трябваше да зададе този въпрос.

Той повдигна нежно лицето ѝ нагоре, към своето. Пламъкът в очите му я накара да потрепери.

— Нима можеш да остана далеко от теб? — попита я той. — Уорън и аз разговаряхме в чакалнята на гарата. Всъщност говорех аз, а той слушаше. — Очите им се срещнаха. Той погали нежно бузата ѝ. — Не можеш да замина, без преди това да те видя.

Тя отново изпадна в лошо настроение, защото той не ѝ каза, че я обича. Беше намерил сили да дойде да я види, преди да замине. Беше пренебрегнал гнева на Езра и беше дошъл, което, само по себе си, беше проява на смелост.

— Не мога да повярвам, че на враждата е сложен край — каза тя и си спомни, че когато бяха при дървото с меда, беше започнал да ѝ разказва история, която така и не беше довършил. — Между другото, какво се е случило с Ромео и Жулиета? Щастлив ли край е имала тяхната любов?

Рейвън смръщи вежди.

— Не, всъщност — не. Но краят на нашата история зависи от самите нас. Ние сме отговорни за живота си, не мистър Шекспир. И аз

ти гарантирам, че краят на нашата история ще бъде щастлив. — Погледът му беше така настоятелен, че тя почувства руменина да залива бузите ѝ. — И това ще стане, ако дойдеш в Сейнт Луис с мен — каза той.

Тя изпадна в еуфорично настроение, но същевременно изпита и силен, непознат дотогава, страх. Сейнт Луис, помисли си, неспособна да си представи толкова голям град, пълен с бизнес сгради и елегантни частни домове. Как да напусне Езра, Лъки, отец Джубал и всичките си останали приятели? Как да разговаря с хора, които са родени в господарски домове, когато тя е родена в дървена колиба?

— За колко време? — попита шепнешком, като се страхуваше от отговора, който може би щеше да чуе.

Един мускул на челюстта му заигра, преди да ѝ отговори.

— Не съм сигурен. Докато Джон се възстанови... Или пък умре. — Той въздъхна тежко и нежно погали раменете ѝ. — Нещата между нас никога не са били безпроблемни. Трябва да се опитам да променя това... — Гласът му заглъхна, преди да е довършил изречението.

Тя беше великодушна. И сега разбираше неговия начин на мислене, въпреки че тръпнеше от страх при мисълта, че може да напусне планините.

— Къде ще живеем? — попита тя и прехапа долната си устна.

— Тъй като Джон е много болен, мисля, че трябва да живеем с него и Уорън. По този начин ще мога да се грижа за баща си.

Тя отвори широко очи.

— Къщата ви голяма ли е?

Той се засмя тихо.

— Най-голямата в Сейнт Луис. Има три етажа с дващест и пет стаи. Пълна е с картини и статуи, които Джон донесе от Европа. Всъщност на мен ми прилича на мрачен музей. — Очите му блестяха весело, а единият край на устните му беше извит нагоре. — Когато аз и Уорън бяхме момчета, наричахме къщата „мавзолея“ — отбеляза сухо той.

Тя се засмя.

— Мавзолея? Какво означава това?

Лицето му помръкна, но той сви рамене и се насили да се усмихне.

— Нищо. Къщата наистина е хубава.

Мисти знаеше, че сега Езра няма да се противопостави на заминаването ѝ с Рейвън и решението зависи изцяло от нея. Колко много щеше да остави тук, след себе си — разходките в пролетната гора, ухаеща на борове и млада трева, влажните и свежи нощи, утринната мъгла, която се вдига над хълмовете, богатите багри на есента. Още не беше напуснала планината, а вече изпитваше носталгия.

— Е, какво ще кажеш? — попита я Рейвън. Започна да масажира гърба ѝ, а тя почувства силно желание. Беше ѝ трудно да мисли за каквото и да било, когато той беше толкова близо до нея, когато я милваше така. — Мисля, че можем да приготвим нещата ти за ден-два — прошепна той с устни, скрити в косите ѝ, и я притисна по-силно към себе си.

Закопняла за ласките му, тя скри лице в рамото му и въздъхна сладостно.

— Но на мен ще ми липсват приятелите, разходките в гората, свежият въздух и пролетните води, както и твърдото ми легло. — Тя смръщи леко вежди, отдръпна се малко назад и погледна право в очите му. — Обзалагам се, че в Сейнт Луис нямате билкови лекарства като тук. Например мравешки яйца.

Рейвън се засмя и обсипа бузите ѝ с целувки.

— Ще отваряме редовно прозорците, ще сложим дъски под леглото ти, за да е твърдо, но когато стигнем до мравешките яйца, ще трябва да импровизираме. — Засмя се дълбоко, гърлено. — Когато човек се кани да отиде в Содом и Гомор, трябва да очаква известни разочарования, нали знаеш.

— Но ще взема и Роло — настоя тя. — Той ще умре от мъка без мен. — Тя вдигна вежди. — Искам да взема и торбата с лекарствата си. Човек никога не знае кога ще попадне на някой болен.

Рейвън се усмихна. Тя видя как лицето му се отпуска.

— Както искаш — съгласи се той, наведе глава и целуна пулсиращата веничка на врата ѝ.

Скоро устните му потърсиха нейните и когато ги намериха, кръвта ѝ, гореща, потече бързо във ваните. Постави ръце на раменете му и неочаквана нежност се надигна в нея като роза, която отваря цветовете си за слънцето. Целувката стана по-страстна, нежността на Мисти се разля в цялото ѝ сърце, то заби диво и тя разбра, че няма

сили да му устои. Мисълта, че въпреки страховете си се е съгласила да напусне планините, я тласна към още безразсъдства. Тя реши да го предизвика в любовната игра. Не можеше да повярва, че е казала „да“, но, както я беше учила баба ѝ, щеше да удържи дадената дума.

След два дни, беше последната ѝ мисъл, преди да се отдаде изцяло на страстта, лечителката от планините Озарк щеше да е на път за Сейнт Луис.

ГЛАВА 12

Три дни по-късно, Мисти Малоун седеше във фургон — трапезария, на час и половина от Сейнт Луис и на стотици мили от родния дом в планините Озарк. От мястото си до прозореца тя можеше да огледа цялото помещение, тапицираните с плюш столове и масите. Стаята беше празна, като се изключеха тя самата и Рейвън. Едва можеше да повярва на очите си. Специалната трапезария на колела имаше паркет, дървена ламперия, а на масите имаше вази със свежи цветя. Цели три кристални полилеи осветяваха просторното помещение.

— Всичко тук е прекрасно — каза тя и погали с пръсти плюша. — Прилича на рекламата, която видях един ден на предната стена на чакалнята.

Рейвън се засмя, протегна ръката си през малката маса, покри дланта ѝ със своята и я погали с палеца си. Мъжът, който месеци наред носи само еленови дрехи, сега беше облечен в колосана бяла риза, нов костюм и най-модерната вратовръзка, която можеше да се намери в Юрика Спрингс. Беше подстригал дългата си коса, но Мисти беше щастлива, че остави брадата си, която го караше все още да прилича на планинец.

— По-добре да свикваш вече — предупреди я той. — Защото тази трапезария е твоя.

— Моя?

— Е, донякъде. Защото тя принадлежи на семейство Девънпорт.

Влакът взе доста бързо един завой и тя вдигна поглед към полилея, който започна да се клати. После пак погледна Рейвън.

— Ако съдя по онова, което ми е казвал Люк Галахър, това тук прилича на трапезарията за закуска на богат дом, която негов приятел с лоша репутация имал във форт Смит. Колко такива трапезарии на колела имате?

Рейвън се засмя и сви рамене.

— Всъщност това никога не ме е интересувало и затова не знам. Ще трябва да попитам Уорън.

Точно тогава един сервитьор в бяла ливрея отиде при тях и сложи сребърна табла пред Мисти.

— Фазан, мадам?

Тя кимна. Той постави порция фазан и ориз в чинията ѝ, а после сервира на Рейвън. После тихо излезе и затвори вратата след себе си. Останаха сами с шума на колелата. Мисти почувства полата си да се размърдва и като сведе поглед, видя Роло, който ближеше мед от чинийка от китайски порцелан и който я гледаше умолително. Тя се усмихна, напълни отново чинийката му и остави купата настрана.

— Роло сигурно си мисли, че е умрял и сега е в рая на енотите — каза тя на Рейвън. — Винаги много е обичал меда, а ето, че сега има цяла чинийка само за себе си.

Тя взе едната от трите вилници, които бяха пред нея, и атакува артишока, който беше по средата на чинията ѝ със салатата. Но не можа да раздели листата му, смръщи вежди и погледна Рейвън.

— Как се предполага, че трябва да се яде това бодливо нещо? Прилича на бодлив ананас, но май няма задна част.

Той нежно взе вилцата ѝ и я остави настрана.

— Това е артишок. Трябва да отстраниш листата с пръсти, а после да изядеш вътрешността със зъби.

Тя ококори очи.

— О, но това не ми изглежда в съгласие с добрите маниери. Мислех, че хората в Сейнт Луис не се разделят дори за миг със сребърните си вилници.

Рейвън изяде един артишок, за да ѝ покаже как се прави това. Тя направи същото, но дълбоко в себе си умираше от страх. Страхуваше се, че ще се изложи много, когато се срещне със семейството и приятелите на Рейвън. След час щяха да са в Сейнт Луис. Уорън ще ги чака на гарата и ще ги заведе в къщата. Господи, какво ли ще се случи, когато пристигнат там, запита се тя и потръпна. Рейвън беше снизходителен сега, когато ставаше въпрос за някакъв си артишок, но тя имаше чувството, че другите няма да са така снизходителни, особено свекърът ѝ.

Когато приключиха с вечерята, Мисти вдигна една от щорите и успя да долови очертанията на дърветата и фермите, край които

минаваха. Видя и звездите на безоблачното небе. Равнините я караха да изпитва носталгия по родната планина и дори сега в гърлото ѝ беше заседнала буца. Спомни си сърцераздирателната сцена, която се беше разиграла на гарата в Юрика Спрингс само преди един ден.

Езра си беше облякъл най-хубавия празничен костюм, за да я изпрати. Тя си спомни примирението, изписано на лицето му, сълзите в очите му, как я беше погалил и целунал на раздяла, как я беше прегърнал толкова силно, че костите ѝ бяха изпукали. После се беше обърнал и бе отишъл направо при коня си. Тя искаше да му извика да се върне, да остане още миг с него, но знаеше, че бързото сбогуване е по-безболезнено. Лъки и отец Джубал също бяха там и когато свирката на локомотива проряза въздуха, тя ги прегърна. Струваше ѝ се, че сърцето ѝ е разбито. Като се изключи баба ѝ, тя мислеше, че отец Джубал е най-добрият човек на света, а тя и Лъки бяха приятелки, откакто се помнеше. И завинаги щяха да си останат такива. А сега щеше да бъде лишена от утехата на познатите им лица.

Беше принудена да потисне паниката и да се качи във влака, чийто локомотив беше обвит в пара. Когато перонът и приятелите се скриха от погледа ѝ, тя беше много близо до пълното отчаяние.

Мисти се върна в настоящия момент и загледа как лунните лъчи си играят с очертанията на къщи и дървета. Сърцето я болеше, изпитваше голяма тревога и очакваше със страх бъдещето. Още чуваше думите на отец Джубал: *„Бъди самата себе си, дете, и всички, които са важни за теб, ще те обикнат.“* И точно така ще направи, каза си тя и смелостта ѝ отново се върна. Тя няма да изневери на себе си, а нека хората в Сейнт Луис да мислят каквото си искат.

Рейвън гледаше как светлината пада върху кестенявата коса на Мисти и си мислеше колко красива е тя. Беше облякла роклята, която той ѝ беше купил за Коледа. Тревогата и очакването, изписани на лицето ѝ, достигаха до сърцето му. Знаеше колко ѝ е трудно да напусне Юрика Спрингс и колко уплашена трябва да е сега, когато са толкова близо до Сейнт Луис. Инцидентът с артишока беше забавен, но той знаеше, че това е само пример за онова, което щеше да последва. Доколкото познаваше Джон и останалите, на нея щеше да ѝ бъде трудно в града. И дори по-лошо — те щяха да я нараняват, когато могат.

Тя извърна глава от прозореца и хвана ръката му.

— Погледни! — възкликна. — Виждам светлини... Много светлини. Това там Сейнт Луис ли е?

— Да — отговори той тихо и се запита как ли ще се чувства той, ако е така неопитен като нея, ако така нетърпеливо очаква приключенията. Протегна ръка към бутилката вино в купата с лед до тях, повдигна вежди и улови погледа ѝ. — Вино? — попита я и доближи гърлото на бутилката до чашата ѝ.

Тя го погледна с благодарност.

— Досега не съм пила друго вино, освен онова, което сама приготвям от ябълки.

Той напълни чашата ѝ, доволен, че първи я е накарал да почувства разкоша, който я очакваше в града.

— За новото начало — каза ѝ, вдигна чашата си и ѝ намигна.

Мисти отпи една глътка, после още една и се засмя тихичко.

— За новото начало — съгласи се със светнало лице. Тя остави чашата си, взе Роло в скут и се загледа през прозореца. Лицето ѝ отразяваше различните чувства, които я вълнуваха, а ръцете ѝ механично галеха пухкавата козина на енота. Господи, как ли щяха да ги посрещнат, чудеше се той и си представяше реакцията на баща си, като види, че е довел въкъщи не само полуграмотно планинско момиче, но и енот на всичкото отгоре. Гледаше очите ѝ, които блестяха, и отново ѝ се възхити за смелостта и самоувереността. Слава Богу, че имаше достатъчно от тези качества, помисли си той с облекчение. Защото, доколкото познаваше баща си, тя щеше да има нужда от тях.

Локомотивът бавно навлезе в гарата на Сейнт Луис. Мисти стоеше до Рейвън на платформата, готова да слезе от влака. Бяха сами. Рейвън си помисли, че така, следвана по петите от Роло, тя изглежда слаба и уязвима. Беше вперила поглед през стъклото, за да види за първи път града. Не можеше да не забележи широко отворените ѝ уплашени очи. Той се опита да ѝ вдъхне кураж, като я притегли към себе си и погали къдриците ѝ.

— Е, доктор Малоун, ето, че дойде денят, който толкова отдавна очакваш. Не се тревожи, Сейнт Луис ще те обикне, а и ти ще обикнеш Сейнт Луис. Това е неизбежно.

Очите на Мисти му казаха, че е благодарна за това отношение.

— Не съм толкова сигурна колкото си ти — отговори му. — Струва ми се, че всичко се движи много бързо. И никой не се усмихва. Той я целуна по челото.

— Е, поне в едно съм сигурен. Ако някой може да спечели сърцата им, това си ти.

Той взе лицето ѝ в дланите си, палците му я погалиха зад ушите, а устните му докоснаха нежно нейните. Усещаше аромата на тялото ѝ и биенето на сърцето ѝ. Изпълни го огромна, всеобхватна топлина и той мълчаливо се закле да я предпазва от всеки, който се опита да се възползва от нейната неопитност.

Мисти почувства как прегръдката на Рейвън става по-силна, как устните му докосват нейните, и отново главата ѝ се замая от страст. Топлината на дланта му се разля по целия ѝ гръб и дълбоко в нея се зароди силна възбуда, породена както от сексуалните ѝ чувства, така и от драматичността на момента. После влакът намали и постепенно спря. Рейвън откъсна устните си от нейните и се отдръпна. Очите му излъчваха топлина, той се опитваше да ѝ вдъхне кураж. Чуха вика на кондуктора: „*Да слизат всички, които са за Сейнт Луис.*“ Тя взе Роло на ръце и го притисна до пазвата си, треперейки заради различните предчувствия, които изпитваше. Един униформен служител отвори вратата от външната страна и вътре нахлуха студеният въздух, миризма на сяра и на слънчогледово масло.

Рейвън помогна на Мисти да слезе от влака. От перона гарата ѝ се стори огромна и подобна на пещера. Дори облечена в новото палто, което Рейвън ѝ беше купил от мистър Танър, ѝ беше студено. Рейвън направи знак на един служител в червена униформа и много скоро той донесе багажа им. Тъй като нямаше куфари, тя беше сложила нещата си в една кошница, която сама беше изплела преди време, беше затворила капациите и я беше завързала с дебел канап. Сърцето ѝ се сви, като не видя Уорън в шумната тълпа. Рейвън вдигна кошницата, сложи длан на гърба ѝ и я поведе към гарата.

— Да му дадем още малко време — каза той, докато вървяха към входа на сградата. — Доколкото познавам брат си, той сигурно ще закъснее.

С торбата с билки в ръка, Мисти се оглеждаше наоколо и си мислеше за това, колко хубаво облечени са всички пътници. Шапките и кожените палта на жените караха новите ѝ дрехи да изглеждат

старомодни, лошо ушити и провинциални. Налагаше се да си проправят път из купчините багаж. Тя забеляза, че много от пътниците поглеждат снизходително нея и Роло, който, според Мисти, се държеше много добре. Тогава видя Уорън, който имаше измъчен вид. Рейвън също го видя и вдигна ръка. По лицето на младия Девънпорт се изписа облекчение. Като стигна до тях, той взе торбата от ръцете на Мисти и тя вече можеше да хване по-удобно Роло.

— Съжалявам, че закъснях — извини се той, като хвърли поглед към огромния часовник на стената на сградата. — Нат ни чака с колата.

Навън, пред входа, шумът беше значително по-малък. Мисти с радост усети хладния бриз върху лицето си. Гарата беше добре осветена, а отпред чакаха файтони, които пътниците можеха да ползват. Тримата си запробиваха път и стигнаха до карета, теглена от прекрасни коне. Не беше виждала такова елегантно превозно средство като ландото на семейство Девънпорт. Тогава за първи път ѝ хрумна мисълта, че те сигурно наистина са много богати. Кочияшът беше чернокож, облечен в синя ливрея, обточена с червени кантове. Като ги видя, той скочи на земята и им се усмихна широко.

— Радвам се да ви видя, сър — каза, като гледаше Рейвън с нескрита симпатия. Поклати глава и отново се усмихна. — Наистина мина много време, откакто напуснахте града.

Рейвън погледна Мисти.

— Това е Нат — поясни той и ги запозна набързо, докато вървяха към вратата на каретата. — Докато живеем в къщата, той ще те развежда из града с колата.

Очите на шофьора заблестяха весело, той свали шапката си и разкри посивелите си коси. Гледаше Мисти любезно, топло и се правеше, че емотът в ръцете ѝ не му прави впечатление.

— Да, мадам. За мен ще бъде удоволствие, мадам. Наистина. Не съм возил дама, откакто първата мисис Девънпорт се спомина. — После погали Роло по главичката. — И ако имате нужда от помощта ми за грижите по този млад джентълмен, ще бъда горд да ви подам ръка.

Рейвън подаде на шофьора багажа на Мисти, който той бързо сложи в колата, също така бързо отвори вратите и ги затвори, след като те се настаниха вътре. Мисти се отпусна на седалката, тапицирана с

червен плюш, завладяна от великолепието на превозното средство, което се движеше толкова плавно, че приличаше на огромен люлеещ се стол. Излязоха от задръстването около гарата. За броени минути бяха на широко авеню в жилищен квартал, осветено от газени лампи. Мисти непрекъснато гледеше през прозореца и изтърва част от разговора между двамата братя, но знаеше, че говорят за баща си, и усещаше напрежението, което сякаш изпълваше каретата.

Седнал до нея, Рейвън също гледеше през прозореца, любуваше се на познати сгради и места, които му навяваха спомени. Въздишаше и се питаше как е могъл толкова дълго да стои далеч от дома. Струваше му се, че от бавнотечаща вода се е озовал в бързотечащ планински поток, усещаше, че има много неща, за които ще трябва да се погрижи, и особено за пациентите си, които беше прехвърлил на помладия си колега. Внезапно изтръгнат от мислите си, той погледна Мисти и хвана ръката ѝ, изненадан от въодушевлението, изписано на лицето ѝ.

Щом усети докосването му, тя му се усмихна. Беше очарована от града, не можеше да откъсне поглед от него дори за миг. Светлините бяха навсякъде, отразяваха се от повърхността на Мисисипи и заслепяваха очите. Каретата намали, свърна в чакълеста алея, която водеше към великолепна къща в грегориански стил, и сърцето ѝ диво заби. Къщата се издигаше на цели три етажа, беше разположена навътре, далече от уличния шум, и заобиколена от огромни дъбове. Сенките им играеха по добре поддържаната морава. Коринтски колони поддържаха фасадата, а през прозорците се виждаше меката светлина в стаите.

Каретата спря и Нат помогна на Мисти да слезе. Рейвън и Уорън ги последваха и тя чу тропота на конете да заглъхва, и предположи, че ги водят към конюшнията. Беше много изненадана. Имаше чувството, че това се случва на друг. Уорън застана до нея, но на лицето му беше изписано, че се чувства неудобно.

— С-страхувам се, че татко не може да стане днес. Не се чувстваше добре и си легна рано — говореше неуверено, заеквайки.

Рейвън постави дланта си на гърба ѝ и я поведе нагоре по стъпалата към входната врата. Тя видя проблясващите му очи и се запита защо новината го беше ядосала толкова.

А Рейвън наистина кипеше от гняв. От изражението на брат си разбра, че Джон, който обикновено оставаше буден до след полунощ, си беше легнал, за да покаже недоволството си от своя син и неговата съпруга. Поведението му беше типично за него и обидно за тях двамата. Съчувствието, изписано по лицето на Мисти, му даде да разбере, че тя не е схванала правилно ситуацията. Инстинктивно протегна ръка към нея, решил да я предпазва от такива обиди, и откри, че ръката ѝ трепери.

Само присъствието на Рейвън даде смелост на Мисти да пристъпи към огромната входна врата. Тя се отвори и се показа едра, грубо сложена жена в черни дрехи. Сърцето на Мисти подскочи. Пристъпиха във фойето, чието великолепие я накара да се почувства нищожна. То се осветяваше от огромен кристален полилей, беше, облицовано с мраморни плочки и украсено с няколко гръцки статуи.

— Това е икономката, мисис Хъксли — обясни Рейвън, погледна жената на средна възраст и прегърна Мисти през кръста. Като не знаеше какво да направи, тя се усмихна и ѝ протегна ръка, но по изненаданото изражение на икономката разбра, че е направила грешка, и я отдръпна. Жената ѝ кимна, а изражението и поведението ѝ бяха такива, все едно че Мисти беше просякиня от улицата. Тя сковано помогна на Мисти да съблече палтото си, а после ѝ представи останалите слуги, които се бяха строили в редица във фойето. Едно червенокосо и луничаво момиче видя Роло и се закиска. Нат внесе кошницата на Мисти и я остави във фойето, за да я занесат горе покъсно, а момичетата се спогледаха многозначително и си размениха усмивчици, но Рейвън ги изгледа заплашително. Като пренебрегна напълно мисис Хъксли, той поведе Мисти, двамата преминаха край нея и тръгнаха към спалните на втория етаж.

— Тъй като пътуването беше уморително, предлагам веднага да си легнем — каза ѝ.

Щастлива да се освободи от присъствието на намръщената икономка, Мисти пожела лека нощ на Уорън и последва Рейвън, но като видя една голяма, извита като арка, врата, тя попита:

— Чия е тази стая?

Лицето на Рейвън помръкна.

— На Джон. Беше негов кабинет, но след сърдечния удар той вече не можеше да изкачва стъпалата и тя стана негова спалня.

Изкачиха стълбите и Рейвън отвори вратата на спалнята, която беше обзаведена с огледала, шкафове и тапицирани столове — достатъчно, за да се обзаведе една по-малка къща. В камината гореше весел огън. Мисти знаеше много малко за парите, но разбра, че Девънпортови трябва да имат много от тях, за да си позволят такова обзавеждане. Тя остави Роло на земята, а той веднага скочи върху един тапициран с коприна люлеещ се стол, зарови муцунка във възглавничките и започна да издава доволно чррррр.

Рейвън взе Мисти в обятията си.

— Не позволявай мисис Хъксли да те тревожи по някакъв начин — каза той с дълбок глас. — Не съм виждал тази жена да се усмихва от деня, в който навърших пет години. — Лицето му стана по-весело. — Всъщност, дори и тогава, усмивката ѝ беше по-скоро гримаса.

— Въобще не съм се разтревожила — каза тя, все още обидена от хладния прием, който беше получила.

Рейвън сведе глава към нейната. Устните му бяха твърди и влажни и разбудиха нежност и страст в нея. Целувката стана подълбока, по-настойтелна, но една част от нея продължаваше да мисли за голямата, извита като арка, врата и за баща му, който си почиваше в стаята зад нея. Чувстваше се като непознат в далечна страна, питаше се дали ще успее да спечели приятелството му, или той ще ѝ се присмее и ще я отхвърли само защото е родена в планините.

Трепереща, но смела, тя хвана здраво раменете на Рейвън и оставила един живот зад себе си, се впусна в новия.

На следващата сутрин на вратата ѝ леко се почука. Все още сънена, тя протегна ръка към Рейвън и се разочарова, когато откри, че той не е до нея. Спомни си, че ѝ беше казал, че ще трябва да излезе рано, за да се срещне с лекаря, който беше поел пациентите му. Отново се почука. Все още замаяна от съня, Мисти седна в огромното легло, а червенокосото луничаво момиче влезе в стаята. Носеше Роло на ръце. Животинчето завъртя мустачки и скочи на пода, а после — на леглото.

— Мистър Адам го доведе със себе си долу рано сутринта, мадам — обясни момичето — и Нат му даде да закуси. — Погледна с облекчение Роло и изтри ръце в престилката си. — Да ви донеса ли закуската в леглото, мадам?

— Не, не искам да ви създавам проблеми — отговори Мисти сънливо. — Ще се облека и ще слеза долу.

Момичето излезе, големият часовник на стената отброи девет и половина и Мисти премигна изненадано. Никога в живота си не беше спала толкова до късно! Бързо бутна Роло настрани и вдигна робата на Рейвън, който я беше захвърлил в краката на леглото. Завърза я около талията си, макар тя да ѝ беше много голяма, и тръгна към тоалетката с огледалото. Докато вчесваше косата си, усещаше, че става все по-нервна с всяка изминала минута. И това беше, защото Рейвън ѝ беше казал, че по-късно сутринта ще я представи на баща си. Без съмнение, в този късен час, той вече беше станал. Така реши тя и остави четката. Щеше да се срещне с него. Та той беше мъж, а не чудовище! Ако не беше закусил още, тя щеше да каже на момичето да донесе таблата със закуската в стаята му и двамата щяха да закусят заедно.

Веднъж взела решение, тя извади чисто бельо от кошницата си и домашно шитата рокля, която обикновено си обличаше в неделя сутрин, когато беше в планините Озарк. Изглади гънките с ръка и започна да се облича, но ръцете ѝ трепереха. След като затвори Роло в спалнята, слезе бързо по стълбите и мина край мисис Хъксли, която ѝ кимна с ледена любезност. Мисти реши, че това не бива да я тревожи, тъй като тази сутрин най-важен за нея е мистър Девънпорт. Застанала пред вратата на стаята му, тя избърса влажните си длани в полите си, почука и зачака отговор. Почука още два пъти, но отвътре не се чу нито звук. Изпълнена със страх и лоши предчувствия, завъртя топката на вратата и надникна в затъмнената стая. На пръв поглед, тя ѝ заприлича на кабинет, какъвто е била, със стените си, покрити с тъмна ламперия, с мраморната камина, с писалището и географския глобус. Но имаше също така огромно легло с балдахин, нощна лампа. А също и плетен люлеещ се стол. В леглото седеше нещастен на вид старец, облегнат на копринени възглавници. В ръката си държеше писалка, а до него бяха разпилени листове хартия. Очите му срещнаха нейните и ако това бе възможно, изражението му стана още по-кисело. Тя остана неподвижна, изненадана, не знаеше какво да каже или да направи. Той свали очилата си, захвърли ги до себе си и изрева:

— Е, тъй и тъй си нарушила спокойствието ми, ела по-близо да те разгледам.

Мисти потрепери, защото не мислеше, че свекър ѝ трябва да разговаря с нея по този начин. Но събра смелост и се приближи. Свекър ѝ се оказа среден на ръст, с напълно посивяла коса. Дълбоки бръчки прорязваха челото му. Още две се спускаха от носа към устата му. Изглеждаше така, като че ли никога в живота си не се беше усмихвал. Той остави писалката настрана. Тя усети миризмата на лекарства и уиски. Това, както и враждебността, която се излъчваше от него, я накара да се почувства зле. Джон я изгледа неодобрително.

— Е, коя, по дяволите, си ти? Да не би мисис Хъксли да е наела нова камериерка?

Грубите думи нараниха гордостта ѝ, но тя реши, че няма да си позволи да се почувства унижена.

— Не — отговори, като скри чувствата си. — Аз съм Мисти. Съпругата на Рейвън.

Джон я изгледа, сякаш беше досадно насекомо, което веднага трябва да се изгони от стаята.

— Той се казва Адам. Нима дори това не можеш да проумееш?

Мисти го погледна право в очите, твърдо решена винаги да нарича съпруга си Рейвън, каквото и да се случи.

— Предполагам, че всички знаете какво се случи на сина ти, докато беше в планините.

— Да, Уорън ми каза, че брат му се оженил за някакво си планинско момиче. — Тонът му беше внимателно премерен така, че да я обиди. — Но аз не му повярвах. Но тази сутрин в пет часа Адам дойде да ме прегледа и през цялото време ми говори за теб. — Изгледа я яростно. — Каза още, че си довела и енот със себе си. Не мога да понасям вонята, да знаеш.

— Роло не е мръсен. Той е чист и умен! Няма да повреди нищо, докато е тук. — И, вече по-спокойно, добави: — Той дори може да ти прави компания.

— Дръж го далеч от очите ми — нареди Джон с тон, който накара кръвта ѝ да се смръзне в жилите. — Няма да му позволя и муцунката си да покаже в стаята ми. Чух, че името ти е Малоун — добави той след миг.

Мисти си пое дълбоко дъх и срещна погледа му.

— Бях Малоун. Сега съм Девънпорт.

— Един Малоун винаги си остава Малоун — срязва я той. — Враждата между Девънпортови и Малоунови датира от сто години и това никога няма да се промени.

Тя повдигна вежди.

— Но то вече се промени, мистър Девънпорт. Брат ми Езра и Рейвън сложиха край на враждата.

— Е, не е трябвало. И така ти щеше да си останеш в планините.

Не беше възможно да сложи край на грубостта му. Но Мисти си каза, че той е стар, слаб и поради това сигурно не осмисля напълно думите си. Но той говореше толкова разгорещено! Между тях се възцари мълчание. Опитвайки се да намали напрежението, тя попита:

— Искаш ли да закусиш с мен?

— Не, не искам да закусвам с теб. И без това вече изядох онази безвкусна каша, която, според Адам, била много полезна за здравето ми.

Мисти се размърда от неудобство. Да се сприятели с Джон, щеше да е по-трудно, отколкото беше очаквала. Поизправи се с думите:

— Искаш ли да дръпна завесите, за да влезе малко светлина в стаята? Денят е хубав.

Той поклати рязко глава и ѝ посочи с ръка да седне отново на стола.

— Не, нека завесите останат спуснати. Килимите избеляват, ако се оставят изложени на слънчевата светлина.

Тя се отпусна на стола и си позволи да се усмихне леко.

— Струва ми се, че като имате толкова много пари, можете да си купувате нови всяка седмица, ако искате.

— А аз виждам, че нищо не разбираш от финанси — каза саркастично той. — Парите, мое малко планинско цвете, не бива да се пилеят по килими. Те ни трябва, за да строим железопътни линии и да купуваме произведения на изкуството. — Лицето му беше сурово. — Ако Езекийл не беше избягал с всичките пари, щях да имам повече и щях да поддържам по-добре империята си.

— Но има неща, които са по-важни от парите. Неща като любовта и...

— Глупости! — Той се наведе към масичката до леглото, на която имаше лекарства и сиропи, и се опита да стигне едно шише, което беше извън обсега на ръката му.

Мисти стана и му го подаде, както и сребърната лъжичка, поставена до чашата с вода. Погледна шишето, а после — Джон.

— Искаш ли да ти наляя от лекарството вместо теб?

Той махна раздразнено с ръка.

— Добре. То обаче не помага. Лекарите са идиоти като всички други хора по земята. — Той изпи лекарството, но ръцете на Мисти трепереха толкова силно, че когато пое лъжичката от него, я изтърва на земята. Когато се наведе да я вдигне, той извика: — Остави я. В тази къща има шест слугини. Някоя от тях ще я вдигне! — Смачка един лист и го хвърли на пода. Беше покрит с колони цифри и тя предположи, че те засягат железопътната му компания. — Заобиколен съм от слуги и помощници, а нито един от тях няма ум, включително моите двама синове! — извика гневно.

Беше изпаднал в толкова силно раздразнение, че Мисти инстинктивно понечи да сложи ръка на рамото му, за да го успокои. Той обаче грубо я отблъсна. Безсмислеността на този жест я нарани и в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Позволи ми да ти помогна! — извика по-остро, отколкото беше възнамерявала. — Излекувала съм много хора. Бях лечителка в планините и...

— Да, Адам и аз дълго говорихме за способностите ти на лечителка — прекъсна я той. — Аз мисля, че всичко това е много глупаво. Планинската ти медицина е изтъкана само от суеверия.

Забележката му засегна гордостта на Мисти. Тя отстъпи назад, отвратена от стареца и неговия остър език. Но си каза, че той е баща на Рейвън и затова тя му дължи уважение. Може би беше прекарал безсънна нощ и се чувстваше особено зле тази сутрин. Трябваше да го накара да разбере, че много иска да облекчи страданията му, както и да се разбира с неговото семейство.

— Чуйте, мистър Девънпорт — поде тя, отново придобила смелост, — знам, че Рейвън ви е разочаровал, като се е оженил за мен, знам, че според вас е можел да сключи много по-изгоден брак, знам, че не съм достатъчно добра за него. Но ще направя всичко възможно да се науча как да се държа в обществото и той да се гордее с мен. Ще уча, а Рейвън ще ме научи да говоря по-изискано...

— Ти си невежа малка глупачка! — сряза я Джон. Никой никога не беше говорил така на Мисти. Гърлото ѝ се сви от напирещите сълзи.

Джон се поизправи на възглавниците, очите му блестяха злобно. — Нима не виждаш, че си изцяло неподходяща за Адам? В планините Озарк се ширят само невежество и беднотия. Цял живот съм работил упорито, за да постигна нещо повече, и съм се опитвал да забравя, че баща ми е роден там. Бях избрал изискана дама за Адам и направо не мога да повярвам, че той отиде в планините и се ожени за теб! Твърдоглав, ето какъв е той. Винаги си е бил твърдоглав.

— Достатъчно! — каза някой категорично, застанал на прага. Сърцето на Мисти заби бързо. Тя се обърна и видя Рейвън да влиза в стаята, с блеснали гневно очи. Той я обгърна с ръка и тя се почувства по-добре и по-спокойна. Искаше да излее чувствата си пред него, да му разкаже какво се е случило. Но чувствата ѝ бяха толкова объркани, че не можеше и дума да продума. — Отиди в нашата стая, любима — каза ѝ той нежно. — Аз ще дойда по-късно.

Тя се поколеба, а после тръгна бързо към вратата с пребледняло лице. Изпълнен със съчувствие, той остана на мястото си, докато тя излезе. После отиде до прозореца и дръпна завесите, за да пусне слънчевата светлина в тъмния кабинет. Завъртя се и изгледа баща си с едва сдържан гняв. Ако старецът беше добре и можеше да се изправи на крака, щеше да го удари заради онова, което беше чул. Но тъй като баща му беше стар и болен, трябваше да намери друг подход. Без никакво колебание отиде до леглото и впи поглед в каменното лице на Джон.

— Мисти е моя съпруга — каза с глас, твърд като стомана. — И изисквам от теб да говориш с нея с уважение. Ще трябва да приемеш положението, ако искаш да останем в къщата, за да мога да се грижа за теб.

Джон го изгледа кисело.

— Ти си този, който предизвика това положение, като се ожени за нея — отговори все така заядливо. — И ти, мило момче, ще трябва да сърбаш това, което си си надробил. Невежо момиче от планините с енот за домашен любимец! Да видим как изисканите ти пациенти от висшето общество ще приемат това. — Устните му станаха тънки като резки, толкова силно и неодобрително ги беше стиснал. — Как успяхте да намерите там свещеник, който да ви свърже в брак?

Рейвън закрачи около леглото, толкова ядосан, че едва се сдържаше.

— Там има църква и я ръководи отец Джубал. Така го наричат и...

— А той посещавал ли е въобще семинарията? Бил ли е ръкоположен от епископ или някой достатъчно издигнат свещеник? Признат ли е от официалната църква? — попита Джон на един дъх.

Рейвън престана да крачи и го погледна право в очите.

— Не, доколкото знам, той не отговаря на нито едно от твоите изисквания. Бил е фермер, преди да почувства вдъхновение свише да проповядва, но е уважаван от всичките си енориаши.

Джон изви устни в цинична усмивка.

— Ти все още не разбираш, нали? След като този отец Джубал не е ръкоположен свещеник, повечето хора няма да ви сметнат за наистина бракосъчетани. А всъщност вие наистина не сте женени! Няколко думи, произнесени от някакъв си самозван свещеник над главата ти, не са от значение тук, в Сейнт Луис.

Рейвън погледна баща си и се запита дали той не е прекарал и лек мозъчен удар заедно със сърдечния. Не можеше да повярва на ушите си. Закрачи из стаята, опитваше се да разбере каква игра играе баща му, а Джон го следваше с поглед.

— Анулирай брака. Изгони я! — продължи да говори старецът, надигнал се на лакът. — Разведи се с нея, ако трябва. Ще наемем възможно най-добрия адвокат.

Рейвън се завъртя на пети и направи няколко крачки към него.

— Не! — отговори той остро. — Защо да правя такова *нещо*?!

— Защото можеш да склучиш по-изгоден брак. Присила Линдзи храни известни чувства към теб. Винаги те е обичала. За щастие, нито тя, нито семейството ѝ се обидиха, когато ти замина за планините Озарк. Вярвам, че тя все още те обича.

— Нейната любов към мен съществува само в твоето въображение. Не се е обидила, защото никога не съм обещавал нищо нито на нея, нито на семейството ѝ. Ти беше този, който пусна ключката, че ще се ожена за нея.

— Но ти трябва...

— Не! Гледай собствения си живот и не се бъркай в моя! — Рейвън прекъсна баща си, с което искаше да му покаже, че не желае да слуша повече. — Мога и сам да се грижа за работите си.

Джон се наведе напред — движение, с което събори и останалите листове хартия на пода.

— Да, знам. Точно затова избяга в планините Озарк и се нареди толкова зле!

Рейвън тръгна към вратата, но се спря по средата на стаята, защото влезе Уорън с портфолио, което искаше да покаже на баща им. Джон погледна разпилените листове хартия, а после по-малкия си син, чието преbledняло лице показваше, че е чул последната част от разговора.

— Подреди тази бъркотия! — нареди старецът доста грубо.

Без да каже и дума, без да протестира, Уорън се наведе и започна да събира листовите. Рейвън кипна, защото гледката му беше особено противна.

— Не си прави труда. Ти си помощник на Джон, не негов слуга.

Уорън не обърна внимание на думите му и продължи с треперещи ръце да подрежда листовите върху леглото на баща си. А Джон изгледа Рейвън с поглед, който говореше, че е постигнал още една победа над гордостта на Уорън.

— Щом ще държиш това момиче от планините в къщата — изръмжа недоволно той, — поне ѝ придай малко блясък. Купи ѝ прилични дрехи, за начало. Така, както е облечена сега, смуцава всички ни. — Погледна сведената глава на Уорън, който продължаваше да събира листовите. — И тъй като ти си много зает да възстановяваш медицинската си практика, нека Уорън я разведе из магазините утре сутринта. Той не ми помага кой знае колко в бизнеса, може би ще е полезен при избирането на женски дрехи.

Рейвън, който не искаше да става свидетел на срама на Уорън, бързо излезе от стаята. Единствената му грижа сега беше Мисти. Трябваше да я успокои. Като се изкачваше нагоре по стълбите, гневът му утихна малко и той разбра, че баща му беше прав за едно нещо. Мисти имаше нужда от дрехи, подходящи за града. Спомни си, че на сватбата им тя беше обула старите си ботуши, и сега искаше да ѝ купи пълен гардероб. Дали да не изпратеше мисис Хъкли да ѝ помогне за покупките? Спомни си как икономката я беше приела, и реши, че идеята не е добра. А Уорън я харесваше и отиването му с нея до магазина щеше да го отърве поне за малко от Джон.

Завари Мисти да седи с кръстосани крака на тяхното легло, втренчила поглед в пространството. Очите ѝ издаваха невинност, която го разчувства. У него се надигна желанието да я защитава. Той седна до нея, а тя се сгуши в рамото му. Той помилва гърба ѝ и почувства как тялото ѝ потръпна.

— Съжалявам. — Гласът му беше топъл, успокояващ. Забеляза, че бузите ѝ са мокри, и му стана жал. — Искан да съм с теб на вашата първа среща. За да те подготвя за...

— Не, не се извинявай — прошепна тя, вдигна поглед към него и докосна лицето му със студените си пръсти. — Той е стар и може би се страхува от смъртта. — Очите ѝ станаха по-големи, по-влажни, изразяваха съчувствие. — Когато са изправени пред смъртта, и най-добрите хора стават неприятни. — Рейвън искаше да ѝ каже, че Джон винаги се е държал отблъскващо, но реши, че може би ще е по-добре, ако тя не знае всичко. — Знам, че ако се опитвам упорито, мога да го направя като мен. Просто започнах не оттам, откъдето трябваше. Може би ще открия кои са любимите му забавления, какво обича да чете или...

— Тихо — каза ѝ Рейвън, — не говори. — Нежността му към нея беше толкова силна, че му беше трудно да намери думи. Помисли си с гордост за нейния оптимизъм, който я караше да търси доброто у всекиго. Изтри с длан една сълза от бузата ѝ. — Позволяваш на случилото се да те тревожи повече, отколкото си струва — каза ѝ той тихо и започна да гали нежно раменете ѝ. — Просто бъди самата себе си, както ти каза отец Джубал. Само това има значение.

Неспособна да говори, тя само кимна с глава и отново се сгуши в него. А той я милва дотогава, докато тя напълно се отпусна. Никога досега Рейвън не беше мразил толкова много баща си, както тази сутрин.

ГЛАВА 13

На следващата сутрин, като отиваше към магазините за дрехи, Мисти мина покрай мисис Хъксли, която стоеше във фойето, и се направи, че не забелязва нейното неодобрение. Като излезе навън, на оскъдната зимна светлина, тя пое дълбоко студения въздух, радостна, че ще бъде далеч от мрачната къща, където всички като че ли бяха тъжни и говореха шепнешком. Беше решила да загърби вчерашния инцидент и да положи ново начало. Очевидно, за градските хора външността беше от огромно значение. Щом те искаха това, тя щеше да се облече като тях. Нат я чакаше усмихнат до прясно боядисаното ландо.

— Добро утро, мисис Девънпорт — извика ѝ той. — Утринта е прекрасна, нали? — В очите му се забелязваше известна несигурност, когато погледна входа на къщата. — Къде е мистър Уорън? Казаха ми, че той ще дойде с вас.

— Не съм го виждала. — Мисти сви рамене. — Реших, че мога да отида и сама!

— Добре — отговори Нат. — Рейвън ми каза, че брат му обикновено закъснява. Предполагам, че ще ни настигне със своята собствена карета. — Нат намести шапката си и се засмя облекчено, а после ѝ отвори вратата с думите: — Предполагам, че и сама можете да се справите, мадам.

— Не — каза Мисти. — Искам да съм горе, до теб. Искам да разгледам града и да науча къде какво има.

— Но нито една дама не прави така, мадам — обясни ѝ Нат.

Мисти сложи обувия си в ботуш крак на колелото и се качи на мястото на кочияша.

— Аз не съм нито една от дамите, аз съм си аз — каза му през рамо. — И не искам да бъда затворена в този капан, откъдето нищо няма да мога да виждам.

Нат затвори вратата и заобиколи каретата. Изражението му беше измъчено.

— Да, мадам, както кажете — отговори той. — Но това е най-странното нещо, което съм виждал. — Пое юздите и ги тръсна леко. — Хайде, тръгвайте, момичета. Ще купим на мисис Девънпорт нови дрехи и тя ще стане най-красивата дама в Сейнт Луис.

Каретата се отдалечи от къщата, а лекият бриз галеше лицето на Мисти. Тя виждаше отлично наоколо си. Само след минути стигнаха търговския център на града. По тротоарите вървяха ранобудни минувачи, а собствениците на магазини поставяха отпред сергии, на които излагаха част от стоките си. Но, независимо какво правеха, всички спираха, за да видят красивото момиче, облечено така, както се обличат в планините. Тя се облегна назад и огледа улицата пред себе си.

— Знаеш ли, Нат — каза замислено, — не мисля, че разбирам гражданите. Те като че ли се интересуват от това, какво мислят останалите хора за тях. В планините Озарк ме приемаха навсякъде, а тук не съм добре дошла за никого. — Тя изпусна тежка въздишка. — Джон ме смята за безполезна, а мисис Хъксли е студена като мрамор.

— О, мадам, просто не сте били тук достатъчно дълго — опита се да я окуражи Нат. — Само това е, което ви пречи. Дайте време на гражданите и те ще ви приемат.

Мисти оценяваше приятелския му тон и се чувстваше добре с него. Осмели се да попита:

— Ние сме богати, нали? Наистина много богати, нали?

— Мадам — каза той и широка усмивка се разля на абаносовото му лице, — ние сме най-богатите в цял Сейнт Луис.

И тогава Мисти зададе въпроса, който я измъчваше още от пристигането ѝ.

— Но щом семейство Девънпорт е толкова богато, защо всички в къщата са толкова тъжни?

Тя почувства напрегнатостта му, когато той отговори:

— Нещата бяха по-различни, когато първата мисис Девънпорт беше жива. О, мистър Джон непрекъснато крещеше и тогава, но не беше истински зъл. И когато прекрасната му съпруга почина, неговото щастие и веселост умряха с нея. — Лицето му видимо помръкна. — След това нещата не потръгнаха нито с него, нито с момчетата му.

Мисти мълчаливо пое информацията и изпита съжаление към малкото тъжно момченце, каквото сигурно е бил Рейвън. Разбра, че

въпреки бедността, нейното детство е било щастливо. Искаше да зададе на Нат още много въпроси, но усещаше, че за момента той се е отдръпнал от нея.

Няколко минути по-късно той спря каретата пред най-елегантния магазин за дрехи в града и помогна на Мисти да слезе от капрата. Тя му се усмихна.

— Хайде, влизайте и си купете най-хубавите дрехи, които намерите. — Той също ѝ се усмихна. — И не забравяйте, че ние сме най-богатите в Сейнт Луис!

Мисти хвърли поглед към огромната стъклена врата и настроението ѝ спадна. Обърна се към Нат, който ѝ кимна окуражително, и разбра, че не може да се откаже. И тъй като нямаше друг избор, завъртя топката на вратата.

Като влезе вътре, Мисти видя, че подът е застлан с красиви килими, а на блестящи като злато закачалки са закачени най-красивите рокли на света. Изумена, тя почти замръзна на прага. После дръпна шнура на звънчето и подскочи тревожно, като чу звъна му. Веднага се появи висока дама с посивяла коса.

— Добро утро, млада госпожо — поздрави я тя небрежно, а погледът ѝ показваше, че мястото на Мисти не е в магазина. — С какво, мога да ви помогна?

Мисти изрече на един дъх:

— Аз съм Мисти Девънпорт и искам да си купя дрехи, рокли, искам да кажа. — Сведе поглед към роклята си и мислено я сравни с копринената синя рокля на дамата. — Никога досега не съм напускала долината Ред Оук, а там рокли не се носят много често.

Жената присви очи.

— Казахте, че последното ви име е Девънпорт? — попита тя, изведнъж станала любезна. — Нима Джон Девънпорт ви е роднина?

Мисти кимна.

— Да. Омъжена съм за по-големия му син, Рейвън. Брат му сигурно ще дойде по-късно — каза тя и хвърли поглед към улицата. — Няма кой да ми помогне, освен Нат. — Погледна жената и видя изражението ѝ, което показваше недоволство. — Може ли той да застане близо до вратата, за да вижда роклите?

— А кой, ако мога да попитам, е Нат?

— Кочияшът ни — отговори Мисти с усмивка. — Той наистина е много мил и...

Жената беше ужасена.

— Аз мога да ви помогна с избора на роклите — каза грубо. — Не е необходимо кочияшът ви да стои пред нашия магазин заради това! — Тя се изчерви силно, хвана Мисти за лакътя и я поведе към пробната. В същото време от вътрешната част на магазина излязоха няколко млади продавачки, закрили устите си с ръце, за да потиснат кикота си.

Жената смръщи вежди.

— Донесете по-бързо кафявата кадифена рокля и зелената копринена! — нареди им тя.

Мисти влезе в пробната и съблече якето си. Присмехът на момичетата ѝ причини болка, но тя беше в плен на ситуацията и се опита да спаси гордостта си, като се престори, че не е забелязала. След минута момичетата донесоха великолепните рокли. Секунди по-късно няколко чифта ръце я разсъблякоха и тя скръсти ръце пред гърдите си, чувствайки се гола и уязвима. Шапката с широката периферия и ботушите още бяха на нея и жената извърна неодобрително глава.

— Хайде — каза тя на Мисти, — трябва да започнем всичко от самото начало. — И започна да дърпа единия ѝ ботуш. — Донеси за мисис Девънпорт най-добрия ни корсет — нареди тя на момичето, което беше донесло кадифената рокля.

Час по-късно в пробната имаше цял куп копринено бельо и поне дузина скъпи рокли. Мисти погледна отражението си в голямото овално огледало и се възхити на образа си, но практичността ѝ, която беше необходима за живота в планините, се възмути от цената. А още по-лошо беше това, че я накараха да премери три корсета, кой от кой по-стегнат, бяха заболи карфици навсякъде по дрехите ѝ и сега единствената ѝ мисъл беше как да избяга от това мъчение. Като чу гласа на Уорън, който разговаряше с едно от момичетата, тя се втурна навън от пробната, обаче жената твърдо я задържа, тъй като трябвало да закопчее всичките копчета на роклята. Но когато и това беше направено, Мисти се втурна в централното помещение на магазина. Уорън седеше на един от столовете и изглеждаше много нещастен. Той се изправи на крака, а на лицето му се изписа силна изненада.

— Съжалявам, че закъснях — каза той тихо. — Трябваше да отида до бизнес центъра на града, за да изпълня една поръчка на татко и...

— И какво? — попита тя, като се чудеше какъв ли може да е проблемът.

Той хвана ръката ѝ, накара я да се завърти и се възхити на външния ѝ вид.

— Много си красива — каза той топло. — Непременно трябва да купиш тази рокля.

— Но тази е като останалите — каза Мисти и хвърли поглед към момичетата, които бяха се обърнали плътно една до друга и си шушукаха тихо. — Накараха ме да облека дузини рокли и купища бельо. Какво мъчение! Мислех, че ще се задуша. Когато се върна в планините Озарк, тези рокли няма да струват и пукната пара. Те не биха стрували нищо там. Тази рокля е тясна като обвивката на наденица — оплака се тя. Срещна погледа на Уорън в огледалото, размаха ръка напред и назад, за да му демонстрира това, което току-що беше казала. — Виждаш ли? Няма място.

Той изхъмка няколко пъти, а после каза:

— Правилно ли чух, че се връщаш в планините Озарк? — И я загледа много внимателно.

— Разбира се, Рейвън не ти ли каза? Ние ще останем тук, докато... докато... — Гласът ѝ заглъхна, защото беше смутена.

— Докато татко умре? — попита я той.

Тя кимна с глава и се запита дали не е казала нещо нередно.

Той я погледна с празен поглед, очевидно не я беше разбрал.

— Не — повтори той. — Рейвън не ми е казал, че ще се върнете в планините.

Страховете на Мисти за идването ѝ в Сейнт Луис веднага се върнаха. Изненада я фактът, че Рейвън не беше казал на брат си, че са дошли за кратък период от време. А после се успокои с мисълта, че Рейвън е прекалено зает в момента и може би не се е сетил да го направи.

Жената и момичетата отново я наобиколиха и започнаха да я убеждават да си купи цял куп шапки. Но тя беше нерешителна. Струваше ѝ се, че много бързо се опитват да я променят от момиче от

планината в принцеса от приказките. Погледна безпомощно Уорън. Той я дръпна за ръката и прошепна в ухото ѝ:

— Купи всичко. Парите не са проблем. А сезонът приближава и ще имаш нужда от много рокли. Освен това — той се изчерви леко, когато погледът му се спусна към ниско изрязаното деколте, — ако всички рокли ти стоят добре като тази, ти ще бъдеш истинска сензация.

Тя прехапа устни и изпусна тежка въздишка. Все още не беше убедена, че на един човек му трябва толкова много дрехи. Уорън разбра, че ще се наложи да вземе инициативата в свои ръце, и кимна с глава на жената.

— Тя ще купи всичките рокли, шапки и бельото, което сте ѝ предложили. — Погледна босите ѝ крака. — Покажете също така какви чорапи и обувки имате.

Жената буквално разцъфна.

— Прекрасно, мистър Девънпорт — отговори тя и нареди на момичетата да опаковат стоките, преди купувачът да се е разколебал. — Ще ви доставим всичко по-късно днес.

Мисти влезе в пробната, като отново се направи, че не забелязва хихикащите момичета. Реши, че дори да изложи семейство Девънпорт, ще го направи с известен стил. Но дълбоко в себе си изпитваше болка, че дрехите, които беше носила цял живот, не са добри за изисканите жители на града. Погледна Уорън, а неговите сини очи блестяха весело.

— Повтарям ти — каза тя, — че когато аз и Рейвън се върнем в Озарк, тези дрехи няма да струват нищо. Карабината ще се закача по тези дантели и няма да мога да застрелям нито една катеричка!

— На капрата! — повтори Джон пред своя син по-късно същата вечер. — Мисис Хъксли гледала през прозореца и видяла съпругата ти да сядат на капрата до Нат.

Рейвън се спря до леглото на баща си, погледна недоволното му лице и се ядоса. Нима баща му не разбираше, че тези думи имаха за цел да му попречат да се сприятели с Мисти. Не, вероятно не разбираше, баща му знаеше твърде малко за човешката природа, а и за приятелството.

— Решила е, че оттам ще вижда по-добре — отговори безгрижно Рейвън и се опита да потисне гнева си. — Нищо лошо не е станало.

— Нищо лошо не е станало? И не те ли интересува, че всички хора от квартала са я видели да седи там? — Джон повиши глас. — Това само показва колко неподходяща е тя за твоя съпруга. Трябва да поговорим. Трябва да решим как да се отървеш от тази неприятност.

— Не, няма да разговаряме за това — заяви той авторитетно. Присви очи и изправи рамене. — Няма да стоя тук, за да те слушам как нападаш съпругата ми.

Срещна за миг погледа на Джон, който сякаш го изгаряше, после се обърна и излезе от стаята, като чувстваше, че очите на баща му не се отделят от гърба му. Докато крачеше из фойето, се опитваше да потисне гнева си. За него поведението на Мисти не означаваше почти нищо, но разбра, че и други, освен Джон, скоро ще започнат да говорят затова и, за нещастие, той ще бъде този, който ще трябва да плати. Като се успокои, си спомни, че по време на вечерята беше обещал да види новите ѝ дрехи, и тръгна към стаята им, решен нежно да ѝ напомни, че в града обноските са регламентирани, за разлика от поведението в планините Озарк.

Като влезе в спалнята, премигна от изненада. Мисти беше облечена в красива, леко прозрачна долна риза, гащи с дантели и вързалки, обувки с високи токчета, шапка с пера и беше застанала пред леглото, на което бяха преметнати роклите ѝ. Той се усмихна, защото тя му заприлича на малко момиченце, което си играе с роклите на майка си. Знаеше, че тя няма ни най-малка представа, колко е изкусителна в тази премяна, която позволяваше да се видят розовите зърна на гърдите ѝ. По столовете бяха преметнати бельо, чорапи, ръкавици и рокли и спалнята приличаше на магазин, в който е вилняло торнадо. Роло, на когото се беше придала част от нейната възбуда, подскачаше наоколо и си играеше с хартията, която Мисти вадеше от кутиите, челото ѝ беше леко смръщено. Тя отметна назад косите си и тръгна към него с думите:

— Господи, какво ще правя с толкова много рокли? Уорън ми каза да ги купя, но те са достатъчни за три живота! А ако някой ми беше казал какво носят градските жени под роклите си, нямаше да му повярвам! — Вдигна един корсет, а после, с измъчено лице, го хвърли пак върху леглото. — Виждаш ли това нещо? Прилича на капан. Връзките му се забиват в корема ми като горещи ножове. Стягаха и стягаха, а на мен ми се струваше, че сърцето ми ще спре да бие.

Трябвало да бъде постигната някаква идеална парижка форма, каза жената. Но на мен моята стара озаркска форма си ми харесва. — Той протегна ръка към нея, но тя продължи да вади от кутиите шапки и чорапи и да ги хвърля в различни посоки. — Казаха, че имам нужда и от това. Бяха готови да ми продадат целия магазин. И знаеш ли какво, жената беше слаба като вейка, но беше много упорита и силна!

Рейвън ѝ се усмихна нежно. Въпреки гнева си тя приличаше на дете, което отваря подаръците си в коледната утрин. Знаеше, че част от нея се възхищава на красивите дрехи, но практичността ѝ, възпитана в планините, ги смята за ужасно екстравагантни. Разбра, че думите на Мисти имат за цел да го позабавляват. Тя беше правила често така и когато бяха в планините. Нещо ѝ се е случило днес и тя се опитва да го прикрие. Беше решен да узнае какво е. Махна вратовръзката си, хвърли я върху тоалетната масичка и взе Мисти в прегръдките си.

— Е, дяволче, какво друго се случи в магазина днес? — попита я с поглед, сведен към лицето ѝ, и я погали нежно с пръст по бузата.

Мисти вдигна поглед към него, изненадана, че я познава толкова добре.

— А-ами, нищо. Какво искаш да кажеш? — заекна неуверено тя и извърна очи.

Как да му каже, че момичетата ѝ се бяха присмели за провинциалния вид и обноските, които издаваха невежеството ѝ? Изчерви се силно. В опит да избегне неудобната тема, взе Роло на ръце и го сложи в една от празните кутии. Цял ден я болеше заради присмеха, но реши да бъде смела. Свали ръкавиците си и ги остави на един стол. Рейвън отиде до нея и я завъртя с лице към себе си, а тя го обгърна с ръце и сгуши глава на гърдите му. Той започна да масажира гърба ѝ и напрежението ѝ се стопи. Рейвън нежно повдигна лицето ѝ към своето и надникна в очите ѝ.

— Нещо се е случило днес? Нещо, за което не искаш да ми кажеш. Хайде, доктор Малоун, какво е то?

Непролятите сълзи пареха очите ѝ. Не можеше да се сдържа повече.

— Те ми се присмяха. Смееха се на начина ми на говорене, смееха се на дрехите ми. — Тя преглътна тежко. — Лицата им изглеждаха ей така. — И тя стисна силно устни и си пое дълбоко дъх,

за да направи носа си колкото се може по-тънък. — Мислеха, че не ги виждам, но аз ги видях.

Рейвън се ядоса, че глупавите момичета са посмели да се присмоят на Мисти. Той не искаше никой да ѝ се смее, но със съжаление призна, че това можеше да се очаква. А после разбра, че тя има нужда от учител — някой, който да подобри граматиката ѝ, да я запознае с изкуствата и да ѝ придаде по-елегантни маниери. Но сега трябваше да я успокои. Погали нежно голата ѝ чак до рамото ръка.

— За мен твоят глас е по-сладък от песента на вятъра в боровите клони — каза той напълно искрено. — Не съм виждал по-красива гледка от Мисти Малоун в нейните еленови панталони. — Видя как лицето ѝ светна от щастие, и отново оцени естествената ѝ борбеност и оптимизъм. — Какво ни интересува нас какво мислят една стара жена и няколко глупави момичета?

Той погали нежно косите ѝ и целуна върха на носа ѝ. Мисти се притисна в него, а той съблече долната ѝ риза и започна да я целува. Брадата му я погъделичка, тя се засмя и попита:

— Какво правиш?

— Целувам ключиците ти, разбира се. Толкова са красиви, че не мога да устоя на изкушението.

Засмяха се. Той взе шапката от главата ѝ, захвърли я нанякъде и понесе Мисти към леглото. Положи я на мекия дюшек и обувките паднаха от краката ѝ. Той седна до нея и хвана зърното ѝ между пръстите си. Почувства както се втвърдява, и желанието се запали и в него. Погледна в очите ѝ, а те бяха топли и подканващи. За него тя беше най-красивата жена на света и за миг той забрави всичките грижи около баща си. Сега в центъра на Вселената бяха той и Мисти. Страстта се усилваше с всяка секунда. Той стана и съблече дрехите си, после легна до нея. Изправи се на лакът, за да плъзне поглед по тялото ѝ, върху което падаше лунна светлина. Когато устните му се спуснаха над нейните, желанието ѝ се надигна като мощен прилив, а сърцето ѝ заби лудо. Езикът му разтвори устните ѝ и влезе в устата ѝ, а тя обви врата му с ръце и го придърпа към себе си. Желанието ѝ беше толкова силно, колкото и първия път, когато се любиха.

Чувстваше се сигурна в силните му ръце, забрави, че беше прицел на насмешки сутринта, тръпнеше, когато дланите му галеха кожата ѝ, струваше ѝ се, че оставят огнени следи по нея. Въздъхна

страстно, а той прекъсна целувката, освободи я и от гащите с дантели и ги пусна на пода.

— Можем да минем и без това — прошепна в ухото ѝ. Притисна голото ѝ тяло към своето. Очите му издаваха сексуален глад, устата му покори нейната в дълбока целувка. Някъде в подсъзнанието ѝ се появи мисълта, че трябваше да го попита защо не е казал на Уорън, че ще се върнат в планините Озарк, но завладяна от страстта, реши, че не е толкова важно. Въпросите и упреците можеха да почакаат. Точно това искаше, призна си тя — да бъде винаги негова. И нищо повече. Пръстите му галеха невероятно нежно зърната ѝ, бедрата ѝ и онова място между тях, което като че ли сладко я болеше. Движенията му накараха страстта ѝ да достигне непреживяни дотогава висоти. И когато ѝ се стори, че сърцето ѝ ще избухне, той влезе в нея със силен тласък. И всеки негов удар задоволяваше по малко нуждата ѝ.

— Толкова си красива! — прошепна той в ухото ѝ.

Останала без дъх, тя се притискаше в него, забиваше нокти в гърба му, искаше да запази завинаги великолепието на мига, искаше това да трае вечно. Надаваше страстни стонове и той мълчаливо отговаряше с все по-бързо темпо, което караше треперещото ѝ тяло да тръпне от сладост. Като че ли в мекия нощен въздух имаше някаква магия. Най-после стигнаха до освобождението, което ги остави изтощени, но доволни. Тялото ѝ докосваше тялото на Рейвън, главата ѝ беше положена на ръката му, тя се унасяше в сън. Той обхвана нежно гърдите ѝ, погали зърната ѝ с палци, докосна с устни нейните.

— Мисля следващата седмица да ти взема учител — каза ѝ бодро.

Мисти се вгледа в осветеното му от луната лице.

— Учител? — повтори сънено. — Защо имам нужда от учител? Отец Джубал каза да бъда самата себе си.

Той я целуна по челото.

— Правилно, точно така трябва да бъде. Само дете ще прикачим няколко панделки.

— Панделки?

— Да, ще направим някои дребни промени. — Той се повдигна на лакът и я погледна право в очите. — Учителят ще те научи как да се държиш в града, а също така да се наслаждаваш на прекрасните неща. Ще те запознае с интересни хора, като например Цезар и Август. Не

искаш ли да се запознаеш с тях? — попита той и прокара длан по цялото ѝ тяло.

Мисти се запита дали Цезар и Август живеят в Сейнт Луис. А колкото до наслаждението от прекрасните неща, тя мислеше, че цял живот го е правила. В планини Озарк, когато мъглата се спускаше от върховете като воал, когато клоните на дъбовете се полюшваха на вятъра и блестяха като златни, дъхът ѝ спираше от възхищение. И не беше сигурна, че градските жени са с всичкия си, щом носеха дрехи като тези. Но разбра, че за Рейвън това е важно, и реши да опита.

— Е? — попита той.

— Добре — отговори тя. Гласът ѝ беше нежен като целувката на съвсем малко дете. — Ще се науча да се държа като градска дама.

Топлата му усмивка ѝ подсказа, че е доволен. Той я целуна и я притегли отново към себе си.

— Ще наема жена, която да те научи и на малко френски — каза той развеселен, с блеснали очи. Когато тя не отговори, той се усмихна и погали с пръсти бузата ѝ. — Умът ти е някъде на мили далеч оттук. За какво мислиш?

— Мислех си — каза тя бавно, — че ако баба можеше да ме види в тези рокли и да ме чуе как говоря френски, щеше да се обърне в гроба си.

ГЛАВА 14

Седмица по-късно Мисти седеше зад бюрото в библиотеката, а Роло се беше сгушил до нея. Докато чакаше учителката, ровеше из торбата си с лекарства и силният аромат на билки я караше да мисли за планините Озарк. Страдаше, защото изпитваше силна носталгия. Спомняше си какъв влажен и миришец на борови дърва беше въздухът в планинските колиби, така различни от тази библиотека с кристалния полилей, мебели, украсени с дърворезба, и прекрасни меки килими. Повечето от приятелите ѝ в планината не притежаваха такива неща, но бяха добри и сърдечни, щастливи, въпреки обикновения си начин на живот. А през зимата много хора щяха да боледуват и да имат нужда от помощта ѝ. С тъга си помисли, че трябва да е там, за да им помогне. А не да седи в тази мрачна къща, облечена като безполезна кукла и да взема уроци, за да не причинява тревоги на семейство Девънпорт.

Чу вратите на библиотеката да се отварят и вдигна глава. Учителката ѝ, дребна и крехка жена, която носеше няколко дебели тома, се приближи към бюрото. Изкашля се, а влажните ѝ очи подсказаха на Мисти, че страда от настинка.

— Аз съм мис Съливан — каза тя с предвзета усмивка. В черната ѝ коса, вдигната на кок, имаше няколко бели нишки. Бяла якичка украсяваше сивата ѝ рокля, а дългите ръкави бяха украсени с дантели.

Колосана и огладена, помисли си Мисти. И скована.

— Е, мисис Девънпорт, да започваме — каза тя с делови тон. Остави книгите на масата, извади носна кърпичка и деликатно се обърна настрани. — Предполагам, че можете поне да четете и пишете.

Обидата причини болка на Мисти — все едно че бяха посипали отворена рана със сол.

— Разбира се — отговори тя. — Баба ме научи да пиша и да смятам.

Учителката кръстоса ръце под гърди и закрачи около бюрото. Замисленото изражение правеше и без това каменното ѝ лице още по-грубо.

— Много добре, ще започнем оттам. Не бива да се тревожите, нито да изпитвате нервност. Тук съм, за да ви помогна — обясни тя и я изгледа над очилата. — Отворете най-дебелия том на страница седемдесет и четвърта и прочетете първата колона.

Мисти взе тома, който съдържаха статии за европейското изкуство, но по-дългите думи представляваха известна трудност за нея. Когато свърши и остави книгата, знаеше, че жената не е доволна.

— Имате ужасен акцент, който издава, че сте от Апалачите, и произнасяте „да“ така, като че ли е двусрична дума.

Мисти стисна устни.

— Предполагам, че акцентът ми има нещо общо с планините. Но какво означава думата „двусрична“!

— Няма значение — жената въздъхна. — Виждам, че трябва да извървим дълъг път. — Сложи ръце на двете бузи на Мисти и каза: — А сега произнасяйте гласните след мен — каза сухо.

— А, о, у, е, и — повтори Мисти, като едва успяваше да мърда устните си. Отстрани студените и костеливи ръце на учителката от лицето си и повтори гласните с тежък акцент, провлачено. После попита: — Такива ли ще са уроците? И петгодишно дете би могло да се справи с това.

Мис Съливан затвори очи и Мисти забеляза, че клепачите ѝ треперят.

— Мисля, че днес ще трябва да се концентрираме върху начина, по който приемате произведенията на изкуството. — Отиде до бюрото и отвори книгата. — Доктор Девънпорт настоя да се занимаем с това, как ги оценявате — добави тя и изгледа остро Мисти. — Погледнете снимката на „Мона Лиза“. Рисувана е от Леонардо да Винчи и е окачена в музея на Лувъра в Париж. Харесва ли ви?

— Да, много — каза Мисти. — Но как мис Мона Лиза е загубила зъбите си? — Учителката пребледня. — По усмивката може да се каже, че тази дама няма нито един зъб. Старият Портър се усмихваше така — без да отваря устата си, защото нямаше нито един зъб.

Мис Съливан се изкашля сухо.

— Е, толкова абсурдно нещо досега не бях чувала!

Мисти заобиколи бюрото, като прокара пръсти по полираната му повърхност и втренчи поглед в изненаданото лице на мис Съливан.

— А в Лувъра има ли картини на мечки гризли и пантери и други приятни неща? Или има само беззъби дами?

Жената беше като ударена от гръм.

— Хайде, елате тук и концентрирайте вниманието си! — извика тя и обърна още няколко страници. — Вижте картината, на която е изобразена Венера Милоска, и ми кажете какво виждате. Искам да знам какво е впечатлението ви.

Мисти вдигна вежди.

— Господи, тази няма ръце, а дрехата ѝ се е смъкнала около бедрата! Тези, дето са правили книгата, да бяха намерили поне статуя с ръце.

Мис Съливан се зачерви.

— Тя, разбира се, е имала ръце. Счупили са се.

Мисти въздъхна.

— Надявам се, че онази част, в която ще ми помогнете, ще дойде скоро — каза тя, — защото ми се струва, че нищо не схващам от тази книга с картини. — Мис Съливан стана пурпурночервена и започна да кашля силно и продължително. — Господи, имате нужда от нещо за тази кашлица! — каза Мисти мило и ѝ помогна да седне на стола до бюрото. Бръкна в торбата и извади пакетче ароматни билки, привързано на дълъг конец. — Ето — каза тя и го завърза около врата на учителката. — Тази смес ще облекчи кашлицата ви.

Учителката се облегна назад, видимо пред припадък.

— Какво е това нещо, което мирише така ужасно?! Махнете го от мен.

Изведнъж Роло излезе от скривалището си и скочи върху масата, като клатеше глава. Мис Съливан стана, изпищя, размаха ръце във всички посоки и запрати очилата си на пода. Скъса конца на пакетчето с билките, грабна нещата си и тръгна бързо към вратата, като викаше:

— Невъзможно! Просто невъзможно!

— Не се страхувайте — извика Мисти след нея и изтича към вратата. — Това е Роло. Понякога, когато помирише лекарството ми против кашлица, решава, че е много вкусно, и се втурва към него, но няма да ви нарани. — Изправи се на пръсти и вдигна ръка. — Искате ли да ме научите на няколко френски думи? — Искаше да тръгне след

жената, но Роло успя да излезе в коридора и се затича към вратата на Джон. Ужасена, Мисти извика: — О, не! Не в стаята на Джон, не!

Преди още да стигне до стаята, чу Джон да вика:

— Махнете това миризливо животинче оттук или ще изпратя да го приберат в приют за кучета!

Останала без дъх, тя се втурна в стаята тъкмо когато Роло скочи на масата и прекатури няколко изделия от китайски порцелан. Те паднаха на пода и се пръснаха на парчета. После той скочи върху географския глобус и ноктите му разкъсаха кожената му обвивка. После се покатери по кадифените завеси. Като стигна горе, се настани върху широкия корниз над прозорците и затича напред-назад, като ръмжеше страховито. Готова да заплаче, Мисти погледна позеленялото от гняв лице на Джон. Той изглеждаше така, като че ли всеки миг ще получи нов сърдечен удар. Протегна ръка към Роло и се опита да го придума да слезе, но той не искаше. Джон се поизправи на възглавниците.

— Извикай Нат и виж дали той ще може да го свали! — извика той, като да се задушаваше.

Тя изтича вълн от стаята, за да намери прислужница, на която да предаде нареждането, и когато стори това, се върна в стаята с надеждата, че ще успее да успокои Джон.

— Роло е само едно малко животинче — каза тя, застанала до леглото му. — Мястото му се струва странно и той е уплашен. Няма да те нарани. Трябва да се успокоиш. Мога да ти дам билково лекарство, което ще успокои нервите ти.

— Не, не, не! — Очите на Джон мяхаха мълнии. — Не искам твоите лекарства, приготвени от бурени!

Мисти изпита облекчение, като видя, че в стаята влиза Нат и носи в ръка дълга въдица. Следваше го една от прислужниците, ококорила очи и закършила ръце.

— Хайде, слез долу, малко енотче — каза мило Нат и тръгна към прозорците. — Знаеш, че няма да ти сторя нищо лошо — добави той и се опита да изтика Роло към края на корниза.

Трябваше да направи няколко опита, преди да принуди Роло да се доближи до края на корниза, откъдето успя да го вземе в ръцете си. Когато Нат го остави на пода, Роло скочи в очакващите го прегръдки на Мисти. Камериерката отиде до леглото на Джон и се опита да

подреди възглавниците му, обаче той я отблъсна нетърпеливо и втренчи поглед в Мисти.

— Сложи това животно в клетка и го изнеси в пристройките! — Мисти и Нат тръгнаха бързо към вратата, но той извика: — Чакайте!

Мисти се обърна с разтуптяно сърце и видя зачервеното му от гняв лице.

— Да? — попита тя с треперещ глас.

— Кажи на Адам да дойде при мен веднага щом се върне от болницата. Трябва да поговоря с него!

Шест седмици по-късно Мисти излезе от най-голямата катедрала в Сейнт Луис. Като вдъхна дълбоко хладния пролетен въздух, тя въздъхна облекчено. Топлият и задушен въздух в катедралата ѝ беше причинил главоболие, а музиката на органа още звучеше в ушите ѝ. Рейвън беше до нея и любовта ѝ към него беше все така силна. Но чувстваше, че го губи още откакто бяха пристигнали в града. Той беше отпратил мис Съливан след онзи първи следобед и сега вечер сам ѝ даваше уроци по добри маниери и граматика. Но бяха загубили близостта, която ги свързваше в планините, и днес, когато се беше появил в спалнята, облечен като за църква и с обръсната брада, това я беше натъжило много. За нея обръсването на брадата беше символичен жест, който показваше, че той не одобрява живота в планините Озарк.

Ръката му почиваше отзад на гърба ѝ и я водеше. Приблжиха се към пастор Джеймс, чиято одежда беше копринена и украсена с висока колосана яка.

— Ние много се радваме, че днес сте дошли тук, мила — каза свещеникът и взе ръката ѝ в своята. Дланта му беше толкова мека, помисли си тя, че сигурно никога нищо не е свършил. И си спомни мазолестата длан на отец Джубал.

Рейвън я поведе по внимателно поддържаната морава и тя видя първите минзухари да се поклащат на вятъра, но не се зарадва. Животът ѝ беше толкова безрадостен сега! Роло беше затворен в клетка и живееше в пристройките. Тя ходеше при нето всеки следобед, но веселостта и дяволитостта бяха изчезнали от черните му очички. Знаеше как се чувства той, защото и тя се чувстваше по този начин.

Към тях се приближи изискана дама. Рейвън спря и наклони глава.

— Мисис Хилингсуърт — каза сърдечно той, — мога ли да ви представя съпругата си Мисти?

Сивокосата дама се спря и ги изгледа над очилата си.

— Да, чух всичко за нея — каза тя и плъзна поглед по Мисти, все едно че оценяваше предмет за продан. — Откъде сте, мила?

— От Арканзас, мадам — отговори Мисти с треперещ глас. — От долината Ред Оук. В планините.

Дамата я гледа втренчено известно време, после каза:

— Е, да, това е много интересно, нали? — Обърна се към Рейвън и го потупа по ръката. После се отдалечи, за да се обърне назад.

Мисти я заболя, защото разбра, че отново не се е проявила добре. Спомни си любезните усмивки, които получаваше, когато Рейвън я представяше на други от съгражданите си, докато вървяха към църквата. Спомни си също така колко бързо хората се извъръщаха и преставаха да ѝ обръщат внимание, щом проговореше. Хладният прием ѝ показва, че напредва много бавно, а изпълнените със съчувствие погледи към Рейвън говореха, че го съжаляват за неравния брак, който е сключил. Рейвън видя група колеги от болницата и погледна Мисти, изпълнен с колебание. Прегърна я, отметна един кичур коса от челото ѝ и нежно каза:

— Виждам хора, с които трябва да поговоря. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не, отиди сам. — Мисти поклати глава. Срамуваше се. — Ще те чакам тук.

Той се спря, все още несигурен как трябва да постъпи, после я помилва по ръката и се отдалечи. Когато се приближи до мъжете, те всички се усмихнаха и му протегнаха ръка. Скоро групичка елегантно облечени жени се насочи към Рейвън, а на красивите им лица грейха усмивки. Около нея се чуваше смехът и разговорите на околните. И изведнъж чу мъжки глас да казва:

— Е, Девънпорт, кога отново ще започнеш да вземаш участие в светския живот? Не съм те виждал по баловете и партитата от векове.

Очите на Мисти се напълниха със сълзи. Тя знаеше защо Рейвън е пренебрегнал обществения живот — защото не можеше да вземе със себе си съпругата си. Когато другите се отдалечиха, до него се приближи едно изключително красиво русокосо момиче и Мисти се запита кое ли е то. Рейвън забеляза тъжното лице на Мисти, но, както

повеляваше етикетът, посвети вниманието си на Присила Линдзи, която не беше виждал, откакто се беше завърнал от планините Озарк. Както винаги, се възхити на млечнобялата кожа на лицето ѝ и на румените ѝ страни.

— Присила — каза той и взе малката ѝ длан в своята, — радвам се да те видя. Добре ли си?

— Да, благодаря — отговори тя неуверено и го загледа мълчаливо, очевидно не намирайки какво да му каже.

Рейвън се запита за какво биха могли да разговарят. Присила живееше само на няколко крачки от дома му и той я беше познавал през целия си живот, но не намираше нищо общо между нея и себе си. Тя беше ужасно тиха и срамежлива, никога не изказваше собствено мнение или оригинални мисли и разцъфтяваше само в присъствието на Уорън, който беше толкова срамежлив, колкото и тя. Как би могъл човек да се извини за светско недоразумение? Как да се извини, че баща му я беше направил център на клюки?

— Надявам се... Надявам се, че моето пътуване до планините Озарк... — поде тромаво той.

Присила постави длан на ръкава му. Докосването ѝ беше леко като докосването на дете.

— Моля те, няма нужда да казваш нищо повече — прекъсна го тя и скромно сведе очи. — Разбирам.

Рейвън въздъхна, погледна я и реши, че е прекалено крехка за този свят. От години подозираше, че тя храни топли чувства към Уорън, но не знае как да ги изрази, а езикът на брат му беше завързан също като нейния и двамата наистина бяха в трудно положение. Но щяха да са идеална двойка, помисли си той и реши да им помогне да се съберат.

— Чудех се — заговори той весело — какво ще кажеш, ако Уорън те придружи на някои от баловете този сезон.

Сините очи на Присила светнаха радостно, на устните ѝ се появи усмивка. Беше по-щастлива отколкото той някога я беше виждал. И той разбра, че е бил прав за нея и Уорън. Разбра също, че руменината по бузите е най-силното доказателство за любов, което може да се получи. Отново погледна Мисти и си помисли, че ако това е възможно, тя изглежда още по-тъжна. Стоеше съвсем сама пред катедралата. Хвана

Присила за лакътя, решил да ги запознае. Знаеше, че Присила няма да каже нищо, което би обидило Мисти.

Мисти видя как Рейвън хвана момичето за ръката, изпита болка и извърна глава. Как би могла да се състезава с толкова елегантна дама? Момичето сигурно говореше не само френски, но и още половин дузина други езици. Огледа се отчаяно, решила да не остава нито миг повече там.

Катедралата беше разположена в края на алея, от двете страни, на която растяха огромни дъбове. Алеята беше пълна с карети и униформени кочияши, които чакаха господарите си. Видя Нат да стои до каретата на Девънпортови и, с натезало сърце, бързо слезе по стъпалата. Все още виждаше студените лица и снизходителните усмивки, с които я бяха посрещнали тук. Нат я посрещна с усмивка и свали шапката си.

— Мисис Девънпорт, днес сте много красива — каза ѝ мило, а тъмните му очи говореха, че разбира мъката ѝ.

Тъкмо щеше да ѝ отвори вратата на каретата, когато Рейвън хвана ръката му.

— Остави, Нат, аз ще ѝ помогна — каза той и настани Мисти вътре, а после сам се качи и затвори вратата.

Мисти чу подрънкването на юздите и каретата се отдалечи от катедралата.

— Е, защо беше всичко това? — попита я Рейвън, като я изгледа отдолу нагоре.

Мисти се почувства още по-нещастна.

— Какво искаш да кажеш? — попита, а едната ѝ ръка си играеше с медальона, който украсяваше деколтето ѝ.

Той отвори широко очи и се наклони напред.

— Защо избяга така? Искях да те запозная с още някои хора.

— Хора? Онази красива блондинка?

Рейвън се изненада. А после избухна в смях.

— Да, точно така. Това беше Присила Линдзи.

Мисти се разтревожи, защото си спомни, че точно това име беше споменал той, докато бяха в планините Озарк — момичето, за което баща му искаше да го ожени.

— Това... Това беше Присила?

Той я гледа мълчаливо няколко секунди, а очите му блестяха весело.

— Да. Тя обаче не се интересува от мен. Днес подозренията ми, че обича Уорън, се потвърдиха. И двамата са толкова срамежливи, че няма кой да направи първата крачка.

— Баща ти знае ли? — попита Мисти. Радваше се за мълчаливия млад човек, когото беше започнала да харесва.

Веселостта на Рейвън се стопи.

— Не. Той никога не мисли за Уорън и сигурно ще се изненада, че Присила е влюбена в него.

Мълчаха известно време, после Рейвън я изгледа проникателно.

— Днес нямаше причина да се чувстваш не на място. — Лицето му изразяваше загриженост. — Беше облечена толкова добре, колкото и другите дами, и беше много, много по-красива от тях. Нима не го знаеше?

— Онова, което почувствах, няма нищо общо нито с дрехите, нито с красотата — отговори тя, отново напрегната. — Има значение, какво знаеш и къде си живял и, според хората, аз съм нищо, не мога да се сравнявам с тях.

Рейвън бързо издиша.

— За тях ти си напълно непозната. — Той ѝ се усмихна. — Ще те опознаят след време.

Мисти отвори прозорчето от своята страна и подложи лице на хладния въздух. Умълча се. Чуваше се само тропотът на конските копита. Мислеше за малката църква в планините, построена от дървени трупи, и за отец Джубал, който ги чакаше пред входа и се здрависваше с всеки от тях. Ако беше там, щеше да познава всички, всички щяха да ѝ се усмихват топло и да я засипват с оплакванията си. Испита толкова силна носталгия, че почти остана без сили.

— Рейвън — помоли го тя, като стисна умолително длани пред себе си, — нека се върнем в планините. Тук сме вече месец и половина, а ти каза, че само ще погостуваме. — Говореше шепнешком, защото гърлото ѝ беше свито. — Когато дойдохме, бях уплашена, но също така и изпълнена с надежда, защото мислех, че мога да накарам хората да ме харесат. А сега не знам дали ще мога.

Рейвън погледна тъжното ѝ лице и си помисли, че щом Мисти е загубила обичайната си борбеност, значи положението е по-лошо,

отколкото си беше мислил. Изпитваше силно съчувствие към нея, но знаеше, че трябва да бъде твърд.

— Как бихме могли да заминем — попита я, като сложи длан върху нейната, — когато Джон е още толкова болен? И аз се надявам да склуча мир с него, но не съм напреднал много.

Тя го погледна, а в очите ѝ блестяха сълзи.

— Нима не виждаш, че той използва болестта си, за да накара теб и Уорън да играете по свирката му?

Рейвън и сам беше стигнал до това заключение.

— Да, знам това — отговори спокойно. — Но фактът, че е болен, не може да се отрече. И като доктор, мога да ти кажа, че му остават само няколко седмици.

Тя издърпа ръката си, облегна се назад и втренчи поглед навън. Беше особено замислена. Рейвън кръстоса крака и си помисли, че трябва да ѝ помогне да свикне с градския живот, преди да се е отчаяла съвсем. Тя имаше нужда от приятели в обществото. И дори само един приятел щеше да ѝ помогне повече от всичко останало. Някое младо и мило момиче, което да я вземе под крилото си и да я извежда със себе си на чай и партита, за да не се чувства тя отхвърлена, както беше станало днес. Да, хрумна му, че може да помоли Присила да стори това.

Джон също не възрази, защото много му се искаше да види Присила отново в къщата си. Рейвън знаеше, че Уорън също ще бъде много щастлив от присъствието на Присила. И реши да помоли брат си да покани и Присила, и Мисти на обяд следващата седмица. Доволен от замисленото, той се облегна назад с въздишка. Мисти не би могла да стори нищо на този обяд, на който, освен нея, щяха да бъдат двете най-срамежливи и тихи лица в града.

ГЛАВА 15

Облечена в нежносиня рокля и красива шапка с пера, Присила се сви в ъгъла на каретата до Уорън и погледна страхливо към енотчето, свито в скута на Мисти.

— Сигурен ли си, че то не хапе? — попита тя Уорън.

Мисти я погледна и реши, че, както беше казал Рейвън тази сутрин, тя е още почти дете. Присила се държеше с нея като с равна и Мисти усещаше, че между двете може да се зароди приятелство.

— Не, той не хапе — отговори тя мило. — Искаш ли да го погалиш?

Присила отговори колебливо:

— Ами-и, аз... всъщност никога не съм докосвала енот.

— О, хайде — засмя се Уорън, протегна ръка и разроши козината на Роло.

Присила също протегна ръка, но много страхливо, и погали извънредно леко бляскавата козина по гърба на Роло. На лицето ѝ се изписа облекчение и тя отново се облегна назад.

Почти седмица беше изминала от мига, в който Рейвън реши, че трябва да запознае Присила и Мисти. Това беше сторено тази същата сутрин в къщата на младото момиче. Уорън беше предложил всички да обядват в „Оранжеви“, най-добрия френски ресторант в града. Дори само това, че е излязла с тях двамата, повдигна духа и настроението на Мисти и ѝ даде надежда, че с помощта на Присила може би ще си завоюва няколко приятели в града. Мисти се чувстваше така добре, както не беше се чувствала от дълго време насам. Погледна Уорън и се засмя.

— Радвам се, че успях да те убедя да вземем и Роло. Той наистина има нужда от свеж въздух.

— Нека се надяваме, че татко няма да забележи — отговори Уорън, — защото в никакъв случай не би одобрил това.

Мисти остави Роло до себе си.

— Но той няма да ни създава проблеми. Нат може да го гледа, докато ние сме в ресторанта. Нали след това ще отидем и в парка. Виждала съм дами, които разхождат кучетата си там, а Роло е по-красив и по-умен, от което и да е куче.

В това време каретата намали и постепенно спря. Уорън се наведе напред, смръщил вежди.

— Просто имам лошо предчувствие — каза той с въздишка.

— Няма за какво да се тревожиш — увери го Мисти, посочвайки новата кожена кайшка на Роло. — Това нещо е стегнато като дамски чорап.

След като помогна на дамите да слязат, Уорън подаде края на кайшката на Нат. Мисти отиде до него и докосна ръката му.

— Би ли поразходил Роло, преди да го затвориш в каретата? — попита тя, като гледеше разтревоженото му лице.

Той неохотно кимна.

— Да, мадам, ще се опитам. Но никога досега не съм разхождал еног.

Когато тръгнаха към ресторанта, Мисти си помисли, че той ѝ прилича на дворец. Фоайето беше пълно с палми и саксии с ароматни рози. Имаше елегантно бюро, зад което стоеше униформен служител и държеше в ръка няколко броя от менюто. Въпреки че беше облечена повече от подходящо — в копринена рокля с цвета на мъх и шапка с пера — Мисти се чувстваше неудобно в пищния ресторант и не знаеше какво да прави. А Присила се чувстваше тук като у дома си. От думите на Джон Мисти знаеше, че той се възхищава от маниерите на Присила. А когато Рейвън беше предложил двете да се срещнат, тя изпита болка, защото мислеше, че, по свой начин, и той ѝ се възхищава.

Мисти не разбра как прекоси фоайето и влезе в главната трапезария. Метрдотелът ги поведе към специално запазената за тях маса, където имаше кристални чаши и сребърни прибори. Чуваше се музика, изпълнявана на пиано, и приглушените разговори на останалите посетители. От мястото си Мисти виждаше също така и улицата. Видя, че Нат разхожда Роло, и кимна доволно с глава. Забеляза, че много от пешеходците спираха, за да погледат, а после продължаваха пътя си, като клатеха глави.

Уорън прегледа листа с вината и удостои дамите с по една усмивка.

— Мисля да пренебрегнем червеното вино днес и да пием шампанско, какво ще кажете?

Присила кимна, а Мисти каза:

— Звучи ми добре. Никога не съм проявявала претенции по отношение на онова, което пия.

Уорън, явно озадачен, поръча шампанското и погледна над листа с менюто към Присила.

— Какво ще кажеш да поръчаме ли escargots? — предложи той.

— Да, звучи ми много добре — отговори тя с нежния си глас.

Мисти погледна Уорън и разбра, че Рейвън е прав в преценката си. Уорън беше влюбен в Присила. Тя обаче беше толкова срамежлива и тиха, толкова сдържана, че Мисти не можеше да каже дали тя споделя чувствата му. Изведнъж погледна Мисти така, като че ли беше забравил за нея.

— А на теб как ти звучи?

— Страхувам се, че не знам за какво говорите.

— Говорех на френски — засмя се той. — Нали разбираш — охлюви.

Мисти си помисли, че не е чула добре.

— Охлюви? — повтори тя, като се наведе леко напред. — Охлюви ли каза? — Тя се огледа, за да види какво ядат останалите хора в ресторанта, а после каза: — Знам, че хората в града понякога вършат странни неща, но в планините трябва да са настъпили много трудни времена, за да започнем да ядем червеи. И колко струват тези гадинки?

Уорън се засмя.

— Десет долара — отговори весело.

— Десет долара? — Тя хвърли менюто си на масата. — Господи, за тези лигави неща? Кой знае, тогава, колко искат за една хубава порция месо!

Уорън успя да потисне смеха си.

— Да забравим охлювите. По-добре да си вземем ордьовър, може би сибирски хайвер с лимонов сок или студена салата с трюфели?

— А какво, за Бога, е ордьовър? — попита Мисти, която с всяка минута се чувстваше все по-объркана.

Уорън погледна изразително Присила, после се обърна към Мисти.

— Ордьоврите са предястия — обясни ѝ търпеливо. — Дребни неща, които да те накарат да се почувстваш гладна.

Мисти се канеше да каже, че ако хората си хапнат повечко от тези неща, които трябва да предизвикат глада им, те въобще няма да са гладни след това, но се спря навреме. Вместо това каза:

— Е, това е интересно. Сега ми кажи за хайвера и трюфелите.

— Хайверът, това са яйцата на рибите — каза Уорън. — Искаш ли да опиташ? — Лицето му грейна.

Тя го гледаше мълчаливо и си казваше, че нещата стават все по-лоши и по-лоши. Тя използваше яйцата на рибите за стръв.

— Категорично не — отговори. — Сега кажи за трюфелите. Всъщност май по-добре недей. — Тя остави салфетката си настрана. — Рейвън знае ли, че ядете такива неща? — попита, като мислеше, че те не са добри за никого.

Тъкмо щеше да се впусне в тирада за това, колко вредно е яденето на охлюви, хайвер и трюфели, когато раздвижване на улицата привлече вниманието ѝ. За неин ужас, една дебела дама, която водеше със себе си пудел, мина покрай каретата на Девънпортови. Когато кученцето видя Роло, изджавка силно и опъна каишката си. Въпреки отчаяните опити на Нат да го задържи, еногът се впусна напред. Скоро двете животни започнаха да си ръмжат и се зъбят едно на друго, опитвайки се да скъсат верижките, които ги задържаха. Изпаднала в паника, тя стана, а очите ѝ все така бяха приковани в разигралата се навън сцена. Уорън се извърна, за да види какво става, и също скочи на крака. Дватама едновременно извикаха: „О, не!“ и се втурнаха навън. Изненаданата Присила остана сама.

Униформеният служител във фоайето повдигна учудено вежди, но побърза да им отвори вратата. Като излязоха на улицата, Уорън помогна на Нат да задържи Роло, а Мисти помогна на жената да укроти пуделчето. Жената непрекъснато викаше:

— Махнете този звяр оттук! Той дразни моята Колет!

Беше се събрала малка тълпа, привлечена от шума. Роло най-после успя да измъкне главата си от каишката и диво се огледа, търсейки убежище. Пуделът, като видя, че врагът му е свободен, полудя, също успя да се освободи от каишката и се втурна след него. Роло видя една-единствена пътечка и затича по нея, мина покрай смаяния униформен служител и влезе в „Оранжерии“. Пуделът го

следваше по петите. Мисти и служителят последваха джафкащото кълбо и влязоха в трапезарията тъкмо навреме, за да видят как посетителите се изправят на крака и се отдръпват. Само за секунди Роло успя да се напъха под масите, а пуделът все така го следваше. Викове и писъци изпълниха въздуха. Столовете бяха преобърнати, чиниите паднаха на пода, а покривките полетяха на всички страни. После Роло скочи върху пианото — за голямо изумление на мъжа, който свиреше. В този момент Уорън влезе в ресторанта и се запъти към пианото, където Мисти, с протегнатата ръка, се опитваше да накара Роло да слезе. Пуделът тичаше около пианото и продължаваше да лае. С крайчеца на околото си Мисти видя преbledнялата господарка на пудела да влиза в ресторанта и да вика:

— Колет, успокой се, мила.

Мисти забеляза, че Присила седи като статуя. Но ѝ се стори, че вижда весела искрица в очите ѝ. Мисти свирна високо, замаха с ръце и извика на Роло:

— Скачай!

Подивялото еногче скочи в ръцете ѝ, а посетителите на ресторанта започнаха да пляскат. Готова да заплаче, дамата в розовата рокля хвана пудела, отпусна се на един стол и го притисна до пълните си гърди.

Всичко свърши, но „Оранжерии“ никога вече нямаше да бъде същият.

Три часа по-късно Мисти и Уорън стояха до леглото на Джон, а той ги гледаше гневно. Мисти вярваше, че Присила е запазила мълчание, и се питаше как Джон е узнал за случилото се.

— Нима наистина сте мислили, че можете да го запазите в тайна от мен? — попита ги старецът, а очите му ги изгаряха.

Уорън пристъпи от крак на крак.

— Помолих управителя да изпрати на мен описание на щетите. — Той сведе глава. — А ти как узна?

— Един от моите конкуренти бил в ресторанта и ми описа фиаското злорадо, с най-големи подробности — отговори Джон. — Няма съмнение, че сега за вас двамата се говори из целия град — моя малоумен син и моята невъзпитана снаха! Толкова ли ум имате, та да

завържете енота на каишка и да го заведете в най-добрия ресторант на града!

— Идеята беше моя — каза Мисти. Сърцето ѝ биеше силно. — Уорън не я одобри и случилото се не е по негова вина.

Джон я погледна внимателно.

— Не съм съгласен — възрази той, смръщил вежди. — Уорън беше отговорен и трябваше да вземе правилно решение. — Той прониза сина си с поглед. — Е, хайде, говори! Какво ще кажеш в своя защита?

Уорън пребледня силно.

— Исках да доставя удоволствие на Мисти. Тя беше много тъжна, а и животинчето беше затворено от седмици, затова...

— Слаб, безволев! — срязва го Джон и го посочи с пръст. — Винаги си бил такъв! Как би могъл да управляваш железопътна компания и да се състезаваш с мъже като Хънтингтън и Станфорд, когато нямаш кураж да се противопоставиш на едно момиче от планината?!

Гневът на Мисти се разгоря. Защо този старец обвиняваше Уорън?

— Вината беше моя! Единствено моя! — извика тя и стисна най-близката топка на леглото толкова силно, че кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

Лицето на Джон изразяваше презрение, когато я погледна.

— Господи, ще се поболея заради вас двамата! Махайте се! Изчезнете от погледа ми!

Уорън отвори уста да възрази. Устните му трепереха. После се отказа, наведе глава и тръгна към вратата. Мисти реши, че Джон е най-злият човек, когото познава. Словесните нападки, с които засипваше сина си, можеха да причинят болка на всяко сърце. Искаше да му го каже, но забеляза приведените рамене на Уорън и реши, че е по-добре да успокои него. Вдигна полите на роклята си и тръгна бързо към вратата, но Джон извика:

— Ако видя енота във от пристройките, ще го застрелям! Разбрахте ли? — Мисти се спря и се обърна. Беше като ударена от гръм. Злобно изражение беше изписано на лицето му. — Попитах дали сте ме разбрали?! — Още малко, и на устата му щеше да излезе пяна.

— Да, разбрах — каза Мисти и прехапа език, за да не изпусне нито дума повече.

Тя последва Уорън, който излезе в градината, оградена от високи стени. Мисти се спря до френските прозорци, а той седна на една каменна пейка. Изглеждаше така, като че ли нямаше нито един приятел на света. Изпълнена със съчувствие, тя забърза към него. През листата на дъбовете проникваше слънчева светлина, която стопли бузите ѝ. Ранни цветя — кандилки, макове и глухарчета — растяха около камъните, крушите бяха покрити с цвят, а въздухът — изпълнен с аромата на земя и свежа трева. Тя седна до Уорън. Погледна тъжното му лице, но нямаше представа, как да облекчи болката му, затова просто сложи длан върху неговата.

— Винаги ли е такъв? — попита.

Той вдигна глава и въздъхна.

— Откакто се помня. Нат и слугите казват, че някога бил толерантен човек, но мама починала малко след моето раждане. И той станал такъв, какъвто е сега.

Дълго време тя остана до него, мълчаливо споделяйки болката му. После, решена да разбере защо тази къща е толкова мрачна, попита:

— Какво беше детството ти? Щастливо ли беше?

Той я погледна с празни, безжизнени очи.

— Когато Езекийл беше тук, имаше и щастие. Но татко непрекъснато се караше с него за пари и накрая го прогони. И когато старецът замина за планините, все едно че слънцето се скри. Когато бяхме деца, аз и Адам винаги получавахме най-доброто — най-вкусната храна, най-красивите дрехи, но нещо ни липсваше. Завиждах на децата на слугите, защото те винаги бяха така безгрижни. — Мисти разбра, че онова, което им е липсвало, е било любов — истинска, чиста любов. — Аз наистина мисля — добави Уорън, — че семейство Девънпорт винаги са имали прекалено много пари. Това е по-скоро проклятие, отколкото благословия. Искам по-скоро да сме като обикновените хора, които имат проблеми, но успяват да ги преодолеят и живеят с усмивки на лицата. Искам още и да съм като Адам. Още когато бяхме деца, той се противопоставяше на татко. — Погледна я с крайчеца на око си и се засмя горчиво. — Наричаше го Джон. Това караше татко да побеснява, но Адам не се промени. Стана лекар, както

беше решил, макар татко всеки ден да го викаше при себе си и да му говореше за дълга му към железопътната компания. Забелязала ли си как, като влезе в стаята на татко, Адам дърпа завесите? — Тя кимна и си спомни, че и самата тя се беше опитала да го направи, и се запита откъде ли Рейвън събираше кураж да доведе действието докрай. Уорън отчупи клонче люляк и ѝ го подаде, а после пъкна ръцете си в джобовете. — Веднъж се опитах и аз, но старецът беше готов да ми откъсне главата. — Той стисна здраво устни. — Много ми се иска да можех и аз да събера достатъчно смелост, за да го направя. Да пусна светлината в онова мрачно място. Как ми се иска да му се противопоставя, дори за такова дребно нещо! — Той прокара длан през косата си. — Всъщност мисля, че няма да бъда истински щастлив, докато не го направя.

— Един ден ще му се противопоставиш — каза тя с глас, който трябваше да го окуражи. — Ще видиш.

Той я изгледа меланхолично, смръщил вежди.

— Но кога? Господи, аз съм на двацет и пет години и все още не съм събрал смелост!

Мисти поднесе люляка към носа си, вдъхна дълбоко аромата му и се усмихна.

— Когато нещо е толкова важно за теб, ще събереш смелост. — Тя постави длан на рамото му. — Обещавам ти, че това ще стане.

До френските прозорци тя се спря и погледна Уорън, защото се сети за нещо, което Рейвън ѝ беше казал, преди да напуснат планините.

— Какво е това мавзолей? — попита го замислена.

Той я погледна с дълбока мъка, после бавно отговори:

— Мавзолеят е огромна и здрава сграда, в която се помещават гробниците на мъртвите.

Сърцето на Мисти се сви, защото това много точно описваше елегантната къща, чиито обитатели бяха много богати, но и много нещастни. Отново се опита да вдъхне кураж на Уорън, като хвана ръката му и погледна мрачното му лице.

— Мисля, че започвам да разбирам какъв е проблемът — каза нежно. — Но нещата ще се променят.

На следващия ден, когато каретата на семейство Девънпорт влезе в алеята, която водеше към къщата, Рейвън се чудеше как един обяд може да се превърне в такава неприятност. Но поне едно добро нещо беше произлязло от това — Мисти и Присила се бяха срещнали и си бяха допаднали. Но какво можеше да направи с Уорън и Мисти? Той въздъхна тежко, разбрал, че двамата си приличат по това, че непрекъснато създават проблеми. Уорън, както винаги, не успяваше да се противопостави открито на Джон, а Мисти... Мисти успяваше да предизвика у него всякакви чувства — любов, гняв, разочарование, съчувствие, нежност. И въпреки уроците му, тя напредваше отчайващо бавно. Не успяваше да се пригоди към градския живот. В планините лекуването на болните придаваше смисъл на живота ѝ. Но тук тя нямаше нищо. Дълбоко в сърцето си той чувстваше, че само самоувереност не е достатъчна, че тя ще трябва да се научи и на отговорност. Трябваше да я научи на някои практически неща — неща като написването на чек например. Беше сигурен, че никога преди това не го е правила. А после ще трябва да ѝ постави някаква задача и да види как тя ще се справи с нея.

Когато каретата спря пред къщата, у него се беше зародила нова надежда. Влезе вътре и отиде да я потърси. Намери я в библиотеката, до бюрото, да свири на цимбала си. Беше така погълната от музиката, че не усети присъствието му. Той остана на прага. Гледаше я и мислеше, че въпреки роклята по последна мода и модерната прическа, тя прилича на дете. Мислеше за момичето, което беше така щастливо в еленовите си панталони и бягаше неудържимо по хълмовете. Сега то имаше всичко, което може да се купи с пари, но беше нещастно. Когато и последният звук заглъхна, той влезе и взе ръцете ѝ в своите.

— Прекрасно. Наистина. За малко се върнах отново в планините. Какво свиреше?

Като го видя, лицето ѝ грейна радостно.

— Това беше „Дивото планинско цвете“, не го ли помниш?

— Да, да, спомних си. Цял следобед ли свири?

Тя взе две писма, които лежах на бюрото.

— Не, написах писмо на Езра, а също и на Лъки и отец Джубал.

— И им разказа всичко за Содом и Гомор? — попита я той сухо.

Тя се изчерви, но продължи да го гледа право в очите.

— Да, нещо такова.

Той пусна ръцете ѝ, седна в края на бюрото и кръстоса крака.

— Кажи ми — попита я — какво знаеш за парите?

Тя се усмихна.

— Ами, разбира се, след като никога не съм имала пари, не знам много.

— А знаеш ли как се пише чек? — Той я погледна, а на лицето ѝ беше изписана силна изненада.

Мисти се питаше защо той ѝ задава тези въпроси. Той беше толкова близо до нея, погледът му галеше лицето ѝ, тя чувстваше остро близостта му.

— Не. Чувала съм за тях, но никога не съм попълвала чек.

Нямаше представа, защо е всичко това, но усещаше, че е важно за него, и се опитваше да се съсредоточи, да чуе всяка негова дума. Той стана, взе една чекова книжка от чекмеджето на бюрото, написа чек за сто долара и ѝ го показа.

— Ето — каза и хвърли чековата книжка на бюрото. — Можеш да занесеш това в Първа Държавна банка в Сейнт Луис и те ще ти дадат сто долара.

Тя се засмя, доволна от обрата на разговора.

— Наистина ли, само за това малко късче хартия?

Той също се засмя.

— Да, само за това малко късче хартия. Това е банката, в която Девънпортови държат парите си.

— Всички Девънпортови?

Той стоеше пред бюрото, скръстил ръце на гърба.

— Да. Аз имам отделна сметка, в която влагам парите от медицинската си практика. Бизнес сметката на железопътната компания също е там. Уорън и аз сме оторизирани да теглим пари от нея така, както и Джон.

— А колко пари има Джон? — Тя зададе въпроса, преди да се усети, защото беше и развълнувана, и поласкана, че той говори с нея за тези неща. После се сети, че може би въпросът е нахален и покри устата си с ръка.

Той не отговори веднага, а погледът му беше извънредно сериозен.

— Три милиона долара — отговори тихо. — Имаше дори повече, но Езекийл взе няколко милиона със себе си, а останалото внесе във

фонд за мен и Уорън. Джон не може да тегли пари от него. — Той я погледна. — Знаеш ли колко пари са три милиона долара?

Тя си пое дълбоко дъх, впечатлена от цифрата.

— Толкова, колкото са звездите по небето — отговори с дрезгав шепот. — Не съм и мислила, че един човек, нито дори трима, могат да притежават толкова много пари.

Той я взе в прегръдките си и, както винаги, топлината на тялото му я заля и предизвика нежност у нея.

— Когато Джон напусне този свят, неговите пари ще бъдат разделени между мен и Уорън. Знаеш ли колко богати ни прави това? Можеш ли да го схванеш?

Мисти знаеше, че трябва да отговори, но всъщност не можеше да го схване много добре. В планините тя се прехранваше от земята, от дивеча в гората и рибата в реките. Парите не бяха част от нейния свят. Знаеше само, че тя и Рейвън никога не биха успели да похарчат толкова пари.

— Не знам — отговори. — Само се радвам, че не знаех за твоето богатство, когато те намерих на пътя. Щях да се страхувам да те докосна!

Той се усмихна леко.

— Аз също се радвам на това — отговори й. Отиде до бюрото и й подаде чековата книжка. — Хайде, попълни няколко чека, за да знаеш как се прави.

С трепереща ръка, тя попълни няколко чека, гледа ги известно време, после ги скъса и ги хвърли в кошчето. С всеки миг й ставаше все по-интересно. Взе чековата книжка и я разгледа. После погледна изчисленията, които той беше направил, и смръщи вежди.

— Може и да имам малко трудности с това — каза.

— Някои хора имат — отговори той и й се усмихна нежно.

Тя остави чековата книжка. Беше объркана.

— Защо ме учиш на всичко това? — попита шепнешком.

Той я взе в ръцете си и топлината на тялото му събуди у нея желание. Тя се отпусна в успокояващата му прегръдка, наслаждаваше се на чувството, че ръцете му отново я обгръщат.

— За да се превърнеш в бизнес дама — обясни й. — Давам ти право да пишеш чекове и да теглиш пари от моята сметка, а следващата седмица искам да отидеш в магазина „Колингууд“ и да

купиш обзавеждане за нашата спалня. Купи всичко, каквото пожелаеш. — Той огледа библиотеката. — Бог е свидетел, че тук нищо не е променено поне от петдесет години.

Мисти беше втренчила поглед в лицето на Нат, което издаваше дълбоко съмнение. Тя се опитваше да го накара да влезе в магазина „Колингууд“.

— О, моля те, ела с мен — настояваше Мисти. — Щом не искаш да ми помогнеш с покупките, можеш поне да носиш пакетите. Виждала съм другите кочияши да го правят.

Тревожно смръщил вежди, Нат огледа оживената улица и въздъхна тежко.

— Добре, но само защото това ви е за първи път. Но ако питате мен, идеята ви никак не е добра. Ако мистър Джон узнае за това, ще има да си патим.

Мисти повдигна полите на жълтата си копринена рокля и тръгна към входа на магазина.

— Мистър Джон никога няма да узнае за това, гарантирам ти — обеща тя и му се усмихна мило.

Като влязоха, тя понамести модерната шапка на главата си, а Нат свали своята. Добре облечен мъж, с розова пъпка в бутониерата, се приближи към тях, изгледа Нат, а после погледна Мисти с тревога.

— Някакъв проблем с колата ли, мадам?

Тя премигна. Струваше ѝ се, че този мъж много бавно схваща как стоят нещата.

— Не. Никакви проблеми. — Тя извади чековата си книжка и започна да я върти из ръцете, облечени в скъпи ръкавици. — Казвам се Мисти Девънпорт, а този човек е Нат. Той е с мен. Ще купим обзавеждане за спалня.

Ченето на мъжа увисна.

— Мисис Девънпорт ли казахте, мадам?

— Да, точно така — отговори тя и си помисли, че той най-после започва да схваща.

Управителят се изкашля, а после ги дръпна настрана от потока клиенти, които влизаха и излизаха непрекъснато. Поклони се, а очите му издаваха нетърпение.

— Аз съм управителят на магазина, мадам — представи се той. — За мен ще бъде удоволствие да ви помогна. — Погледна неодобрително Нат. — Страхувам се обаче, че вашият помощник ще трябва да почака...

— О, не! — прекъсна го Мисти, като хвана кочияша за ръката. Другата си длан постави с разперени пръсти на гърдите си. — Виждате ли, понякога припадам неочаквано и той трябва да ме вдигне и да ме занесе до колата.

Нат отвори широко уста, а управителят се запита какво ли се прави в такива случаи. Мисти разгърна чековата си книжка.

— Има ли и други такива магазини в Сейнт Луис, Нат?

Кочияшът кимна.

— Да, мадам, разбира се. Има още няколко. „Париж“ беше построен миналата година. Намира се на крайбрежната улица и...

— Обзавеждането за спалня се намира на третия етаж — прекъсна ги управителят и махна с ръка подканващо. — Аз лично ще ви придружа дотам.

Като минаха покрай щанда с мъжки дрехи, едно палто привлече вниманието на Мисти.

— О, почакайте! — извика тя на управителя. — Искам да купя палто за съпруга си. Ще му върши работа другата зима, като се върнем в планините. Елмър Фрокмортън от долината Ръсел правеше палта от вълчи кожи, но се спомина. Освен това вълците намаляват с всяка година.

Управителят се усмихна снизходително.

— Тези палта не са от вълча кожа, мадам — отговори той и помилва коженото палто. — Те са от истинска сибирска самурова кожа.

Мисти също погали палтото.

— Е, Рейвън не е придирчив. Щом не може да има палто от вълча кожа, ще се задоволи с такова от самурова.

Лицето на управителя се сгърчи.

— А не искате ли да знаете каква е цената?

— О, това няма значение. Въобще няма да накърни милионите на Девънпортови.

По челото на управителя бяха избили капки пот.

— Добре. Какъв номер носи мъжът ви?

Тя се огледа и посочи един джентълмен, който тъкмо излизаше от магазина.

— Не съм сигурна, но на ръст е колкото онзи човек. — Усмихна се лъчезарно на управителя. — Вие не бихте ли могли да прецените?

— Да, да, разбира се, съпругът ви носи номер четирийсет и втори — отговори управителят.

Мисти попълни чек и му го подаде.

— Отначало ме беше малко страх да попълвам тези хартийки, но няма нищо страшно, нали. — Тя се засмя дълбоко. Наистина се забавляваше. — Наистина ми харесва звукът, който писалката издава, като докосне хартията.

Още не бяха стигнали втория етаж, а Мисти изпадна в нещо като треска. Купи нова цигулка за чичо Фъзи и ново банджо за леля Изи, карабина за Езра, рокли за Лъки и библия за отец Джубал. Купи порцеланови изделия, чаршафи, лампи и маслени картини за къщата и за всяко нещо пишеше отделен чек. Даваше ги на управителя с усмивка. Когато пакетите бяха опаковани, изпрати Нат да ги занесе до колата и даде пет долара на един млад мъж, за да стои до каретата и да ги пази. До това време управителят вече беше разхлабил вратовръзката си, държеше молива зад ухото си и бършеше челото си с кърпичка. Когато Мисти се спря, за да купи ботуши на Езра, и написа поредния чек, видя, че са останали само още три, и каза на управителя:

— Вижте, останаха само три. Мисля, че е по-добре да отидем направо на третия етаж.

Лицето на Нат беше доста разтревожено.

— Мисля, че е по-добре да спрем още сега, мадам. Каретата е вече пълна догоре, а вие изхарчихте достатъчно пари.

Управителят протегна ръка, за да го накара да замълчи.

— О, не се тревожете — каза той. — Имаме фургони, които доставят всичко по домовете. И то безплатно.

— Добре — отговори Мисти. — Тогава, след като купя обзавеждане за спалня, ще купя още някои по-големи неща — бюро и може би едно от онези големи пиана, каквото видях в „Оранжери“.

Управителят я изгледа внимателно.

— Питам се — каза той, докато вървяха нагоре по стълбите, а разтревоженият Нат ги следваше по петите — дали знаете какво е кредит?

Мисти погледна лицето му, което издаваше, че очаква с нетърпение отговора. Изненада се, че Рейвън не ѝ беше споменал нищо за това.

— Не — каза тя, явно заинтригувана. — Кажете ми какво е това.

Три часа по-късно каретата на Мисти наближи къщата. Тя се облегна удобно назад и въздъхна доволно. Беше щастлива, че днес е успяла да свърши нещо. Каретата беше пълна догоре с пакети и тя не виждаше почти нищо през прозорците. На капрата до Нат също имаше пакети, а други бяха привързани отгоре на покрива. Мисти кръстоса ръце и се усмихна. Рейвън щеше да се върне скоро от болницата. Нямаше търпение да му разкаже как е минал денят ѝ. Беше прекрасно да попълва чекове и да ги подава на хората, които бързаха да изпълнят поръчките ѝ. Беше прекрасно, че може да купи каквото пожелае за любимите си хора.

Когато каретата свърна в алеята пред къщата, стана ясно, че някои от фургоните са ги изпреварили и вече са я задръстили. Още фургони идваха зад тях. Радостно възбудена и кипяща от живот, тя погледна към моравата, където кипеше трескава дейност. Маси, столове, покривки, бюра, огледала и шкафове бяха внасяни в къщата, а петима мъже се мъчеха да помръднат огромното пиано. Нат спря каретата до огромен фургон, Мисти успя да се измъкне отвътре, огледа се и видя, че Рейвън приближава със своята малка открита двуколка към къщата. До него седеше Присила. Като видя момичето с Рейвън, тя изпита остро любопитство. Защо ли двамата бяха заедно? Като се вгледа по-внимателно, забеляза дълбоката бръчка между веждите му и сърцето ѝ се сви. Имаше силното усещане, че това, което вижда, никак не му харесва. Като спря коня, той хвърли юздите в ръцете на Присила и скочи на земята.

— Господи, какво става тук! — попита той и се огледа наоколо разтревожено.

— А-а-ами — поде тя тихо, — щях да купя само обзавеждане за спалня, както каза ти, но видях едно палто и реших, че ти е ужасно необходимо, а чековете издаваха толкова приятен звук, когато ги откъсвах, че... — Тя прехапа долната си устна, после извади чековата книжка и му се усмихна нежно. — Виж, отървах се от всичките чекове.

Но все пак оставих един за спешни случаи. Останалите неща купих на кредит — завърши тя и вдигна поглед към него.

Той я гледаше и не вярваше на очите си, нито на ушите си. Няма съмнение, помисли си тя, като забеляза, че бръчката между веждите му стана още по-дълбока, той никак, ама никак не е доволен.

— Какво, за Бога, те прихвана, че направи такова нещо? — попита я с тон, който я жегна. — Казах ти да купиш обзавеждане за спалня, а не целия магазин!

Тя се чувстваше отмаляла като парцалена кукла. Отвори уста, но не успя да намери думи и я затвори. Като я изгледа с все така невярващи очи, Рейвън изтича до един от фургоните и се покатери върху него, с което привлече вниманието на работниците, които спряха на моравата и вдигнаха глави към него.

— Спрете работата си! — извика той, приближил длани като фуния до устата си. — Всички тези неща трябва да се върнат в „Колингууд“ незабавно. Аз ще се видя със собственика и ще оправя тази каша.

Мъжете, изненадани, замърмориха и се поколебаха какво да направят. После започнаха да влизат в къщата и да изнасят току-що внесените неща и да ги качват отново във фургоните. Присила, с вид на истинска дама, каквато всъщност беше, стоеше до двуколката и наблюдаваше сцената. В това време Рейвън скочи от фургона и отиде да разговаря с някои от мъжете.

Отчаяние обзе Мисти. Сърцето я болеше. Разбра, че не е оправдала доверието на Рейвън. Тогава чу, че някой се приближава към нея, обърна се и видя Нат.

— Е, предполагам, че все за нещо трябва да сме благодарни — каза тя. — По-лошо едва ли ще стане.

Нат погледна към къщата и на лицето му се изписа изненада.

— Господи, мадам. Не ми се иска да ви го казвам, но се страхувам, че току-що стана още по-лошо.

Мисти също се обърна и с ужас видя мисис Хъксли да бута инвалидната количка на Джон. Очите му гледаха гневно, а веждите му бяха силно смръщени.

ГЛАВА 16

— Водех Присила у дома ѝ, тъй като тя беше работила в болницата — каза Рейвън и втренчи поглед в лицето на Мисти, което едва се виждаше на оскъдната светлина, влизаща през прозорчето на каретата.

Тя премигна замислено.

— Присила работи в болницата?

Той се усмихна, защото, въпреки прекрасните дрехи, тя приличаше на тъжно, изгубено дете. И той разбра, че тя ревнува от младото момиче.

— Е, може и така да се каже — обясни той и се зарадва на облекчението, изписано на лицето ѝ. — Тя работи като доброволка там всеки четвъртък. Днес и двамата свършихме по-рано и аз ѝ предложих да я откарам до дома ѝ. Но когато видях, че къщата е оградена от фургони, реших, че е по-добре да спра пред нас.

Бурята беше преминала. Всичко, с изключение на спалното обзавеждане, беше върнато в магазина. Мисти и Рейвън, макар че беше доста късно, бяха решили да вечерят навън и да пият шампанско. Първоначалният гняв на Рейвън беше преминал и сега той се чувстваше длъжен да закриля Мисти, особено срещу критиките на Джон. Беше поставил баща си на мястото му с няколко остри думи и беше решил, че ще е по-добре той и Мисти да прекарат вечерта навън, за да уредят нещата помежду си. Сега, като гледаше лицето ѝ, белязано от дълбока мъка, разбираше, че тя се чувства като човек, претърпял поредната загуба, и повече от всякога се нуждае от нещо, което да ѝ вдъхне увереност.

— По-добре ли се чувстваш? — попита я и погали бузата ѝ. Усещаше близостта на тялото ѝ и му беше приятно.

— Не съвсем — отговори тя и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Отново се провалих. Започвам да мисля, че тук не мога да правя нищо — нищо, което да е от значение.

Ето, това е, помисли си Рейвън. Беше изказала с думи онова, което го тревожеше от няколко дни насам. Едновременно с гордост и разочарование, той мислеше за нейната жизненост и борбеност, за детското ѝ нетърпение, с което помагаше на хората, и знаеше, че тя никога не би била доволна да бъде просто дама, която по цял ден нищо не прави. Но какво, какво би могла да прави в Сейнт Луис, какво, което да ѝ даде чувство за задоволство и завършеност?

Хрумна му още една идея, но се страхуваше да я изкаже, защото тя също заплашваше с потенциален провал. Струваше му се, че когато Мисти Малоун се заеме с работата на обикновените смъртни, тя неминуемо постига катастрофални резултати. Но като гледаше приведените ѝ рамене, разбра, че я обича много и е готов да поеме риска.

— Ти също можеш да работиш като доброволка в болницата като Присила — предложи той, наблюдавайки я внимателно, за да види реакцията ѝ.

Тя го гледаше въпросително.

— И какво точно върши тя? Помага на лекарите?

Той потисна усмивката си, защото Присила не би могла да върши нищо полезно.

— Не, тя пише писмата на пациентите... носи им вестници... развеселява ги... Прости неща като тези.

Мисти си помисли, че за човек, който може да приготви без рецепта, по памет, над стотина лекарства и да вади куршуми, предложението е малко обидно, но нали щеше да повдига духа на хората... А знаеше, че това е от жизнено значение.

— Мисис Вандерхузи се грижи за програмата на доброволците — каза Рейвън, с което прекъсна мислите ѝ.

— Какво смешно име!

— Кажи го на съпруга ѝ — отговори тихо той. — Той е главният в болницата и макар че е пред пенсия, все още разполага с голяма власт. — Усмихна се горчиво. — Съпругата му е една от онези жени, които искат да доминират над всичко и над всички, включително и над съпрузите си.

Каретата спря, а светлината на лампите подсказа на Мисти, че са в онази част на града, където са скъпите ресторанти.

— Е, какво ще кажеш? — попита я Рейвън.

Тя срещна погледа му, все още обмисляйки идеята. Чувстваше се горда и поласкана, че той я кани в мястото, където работи той самият, въпреки последния ѝ провал.

— Да — каза най-накрая с щастлива усмивка. — Мисля, че работата в болницата ще е много подходяща за мен.

Той я взе в прегръдките си.

— Добре — отговори той, очевидно доволен. — Но има нещо, което трябва да разбереш. Работата ти е да следваш инструкциите на мисис Вандерхузи, не да поставяш диагнози на пациентите или да им даваш лекарства. Не бива да се месиш също така в операциите, които се извършват в болницата, или пък в каквото и да било. — Той погали нежно бузата ѝ с показалеца си. — Ясно ли е?

Тя погледна сериозното му лице, питайки се защо я караше да обещава това. Та нали през целия си живот тя беше лекувала хората от долината Ред Оук? Нима нямаше никакво доверие в нея? Е, баба ѝ ѝ беше казала, че понякога мъжете се държат като големи деца, и сигурно е била права.

— Кристално ясно — прошепна тя развеселено.

Лицето му омекна, а от очите му заструи веселост.

— Мисис Вандерхузи посещава Присила почти всяка седмица. Ще я помоля да те представи. Доколкото я познавам, мисис Вандерхузи ще те вземе на работа само след няколко дни. — Постави длани на тила ѝ и обсипа лицето ѝ с целувки. — Аз самият ще те заведа в болницата в събота — добави нежно. — Ще те разведа, за да имаш представа, какво е там.

Той я взе в прегръдките си, които бяха едновременно и здрави като стомана, и нежни като коприна, сведе устни към нейните и ароматът на одеколона му я заля. Усети огъня на неговата страст, докато той я целуваше, и нададе стон на удоволствие, когато зарови лице в извивката на шията ѝ. Пошепна тихо името му, а той я притисна толкова силно към себе си, че тя почувства топлината на тялото му и биенето на сърцето му. Също толкова нежно, той се отдръпна и погали с пръст разтворените ѝ устни. Тя вече тръпнеше от желание.

— Хайде да вечеряме набързо — предложи той, а очите му обещаваха сладка нощ. — Мисля, че имаме по-важни неща. Като лекар, предписвам и на двама ни любовна нощ, изпълнена с удоволствия.

Рейвън отвори вратата на кабинета си и Мисти влезе.

— Е, мисля, че видя по-голямата част от „Сейнт Мери“ — каза той. — Моя кабинет оставих за накрая.

Тя плъзна поглед по рафтовете, запълнени с книги, по мрачните портрети на предишните главни лекари. Разходи се бавно из стаята, като докосваше леко с пръсти мебелите, изпълнена с гордост. Това беше царството на Рейвън, кабинетът, който отнемаше такава голяма част от времето му. Беше удивена от всички неща, които беше видяла днес — стетоскопи, уреди за натискане на езика, за да се види по-добре гърлото на болния, термометри и дори малки чукчета, за да се изпитат рефлексите на пациента! Отиде до шкафа, отвори вратата и ахна, когато видя вътре човешки скелет. Рейвън застана до нея.

— О, не му обръщай внимание — каза той весело. — Това е само Оскар. Държа го затворен тук, за да не го виждат всички посетители.

Мисти докосна ребрата на скелета.

— Той е почти толкова кльоцав, колкото и мис Съливан. — Опита се да потисне смеха си, но не успя. — И е блестящ като нея, да. — Тя си поигра малко с костите на ръката му и каза: — Е, радвам се, че той още е отпуснат и подвижен. Мислех, че човек би трябвало да е особено напрегнат, ако е затворен непрекъснато в такъв тесен затвор.

И двамата се засмяха. Мисти продължи да разглежда кабинета. Отвори всички чекмеджета и засипа Рейвън с въпроси. Когато излязоха от кабинета, тя все още говореше оживено и едва не се блъсна в една сестра, която буташе количка.

— Знаеш ли — бърбеше тя, — докато работя тук, ще се оглеждам добре, за да можем, когато се върнем в планината, да направим нещо такова и за тамошните хора.

Той поклати глава и си помисли, че ентусиазмът ѝ е неизчерпаем.

— Идеята е чудесна, но знаеш ли колко пари трябва, за да се построи една болница?

Тя не обръщаше внимание на любопитните погледи на всички. Обърна се към Рейвън и сви рамене.

— Ще започнем с по-малка болница. И без това хората там са по-малко. — Тя го хвана здраво заръката и продължиха да вървят. Разминаха се с няколко пациента и техните придружители. — Можем

да я построим близо до индианските извори и ще имаме лечебна вода за всички. Е, видях ли вече всичко? — попита го неочаквано Мисти.

Той изглежда изпитателно светналото ѝ лице, обмисляйки положението.

— Е, има още едно място — детското отделение. Но там е много тъжно.

Очите ѝ, лицето ѝ, всичко в нея издаваше особена нежност.

— Добре — каза тя и хвана ръката му. — То ме интересува повече от всичко друго.

Стигнаха до стъклени врати, той ги отвори, хвана я за лакътя и я въведе. Отделението беше оскъдно обзаведено, въздухът миришеше на дезинфектанти, а една сестра в бяла престилка завиваше дете, което спеше дълбоко.

— Как е Сара днес? — попита Рейвън, като се спря до нея.

Тя се изправи, погледна към другия край на отделението и поклати сивокосата си глава.

— Все същото, страхувам се. — Очите на жената издаваха безнадеждност. — Цял ден гледа през прозореца, както винаги.

Рейвън ѝ благодари, после привлече вниманието на Мисти към малко момиченце, седнало до прозореца. Беше крехко дете на пет години, с огромни сини очи и къдрава кестенява коса, дълга до раменете, облечено в проста нощничка. Беше скръстило крехките си ръце в скута и не отделяше поглед от зелената морава пред болницата. Рейвън видя как лицето на Мисти изрази интерес, когато се приближиха към детето. Като чу стъпките им, то вдигна глава и се усмихна.

— Доктор Девънпорт — каза тихо то, — дошли сте да ме видите пак.

Рейвън взе студената му ръчичка в своята. — Да, мислех си за теб. — Погали слабичките ѝ пръсти и разбра, че е загубила още от теглото си. — Как спа?

Детето трепереше.

— Снощи пак сънувах лоши сънища — отговори то и хвана одеялото, което покриваше коленете му. — Мразя ги, а те все се връщат.

Рейвън погали момиченцето по гърба, за да го успокои.

— Тихо тогава, да не говорим повече за тях — успокой го и почувства как слабичкото му телце се отпусна. Пусна го и се взря в невинното му лице. — Днес ти вода някого, когото ще харесаш — каза весело. — Това е моята съпруга. Доведох я да се запознае с теб.

Мисти седна на стола до момиченцето и наклони глава към него. Изпитваше дълбоко съчувствие.

— Казвам се Мисти и съм от едно място, наречено долината Ред Оук. То е толкова високо в планините Озарк, че върховете на боровете опират в небето.

В очите на момиченцето проблесна слаб интерес.

— Говориш забавно — каза то, а гласът му беше слаб като шепот. — И си наистина много красива... Аз те харесвам.

Мисти се усмихна.

— На градските хора им се струва, че планинците говорят смешно, странно, но пък това ни прави интересни, нали? — Пак се усмихна на детето. — Знаеш ли, аз имам енотче, което се казва Роло. Взех го със себе си, когато дойдох в града. — Сара отвори широко очи. Не искаше да изпусне нито една дума. — То е толкова дебело — продължи Мисти, — че се клати, като върви. Понякога стоя и го гледам, и се смея.

Сара се засмя.

— Господи, никога не съм чувала някой да говори така!

Двамата говориха с детето още двацет минути. Мисти й разказа толкова забавни истории, че бузите на детето поруменяха. После тя занесе слабичкото дете до леглото, положи го нежно на възглавницата и го зави грижливо.

— Почини си добре сега — посъветва я тя. — Ще се видим пак в понеделник.

Когато разбра, че детето не може да върви, Мисти се разплака. Тъкмо когато щяха да излязат от отделението, се появи една сестра, която носеше портокалов сок за детето. Като излязоха, Мисти попита шепнешком, вкопча се в ръката на Рейвън:

— Какво се е случило на бедната Сара?

Той въздъхна тежко и я поведе към един от изходите на болницата.

— Претърпяла е пожар преди три месеца — обясни й, прегърнал я здраво. — Родителите й и брат й загинали, пожарникарите успели да

спасят нея. Но краката ѝ били жестоко обгорени.

Мисти погледна сериозното му лице.

— Но раните са зараснали. Сигурна съм, че вече би могла да ходи.

Сега лицето му придоби замислено изражение.

— Точно така. Няма причина да не може да върви, но те уверявам, че не може да направи нито една крачка.

Като излязоха навън, усетиха топлия бриз по лицата си, уличният шум ги връхлетя. Рейвън се спря на мраморните стъпала, а лицето му беше почти сгърчено от тревога.

— Тя сънува кошмари, сънува непрекъснато пожара и почти е престанала да се храни. Като че ли не иска да живее.

— Има ли роднини, при които да се приюти, когато оздравее?

— Да. Баба ѝ и дядо ѝ живеят на изток. Изпратихме им съобщение веднага след пожара и те уредиха нещата. Сигурно скоро ще дойдат. Тревожа се за Сара, въпреки че тя е физически добре.

Нат ги чакаше с ландото. Докато слизаха по стъпалата, Мисти разбра, че денят, който беше започнал така приятно за нея, сега е помрачен. Целия следобед умът ѝ беше зает със Сара.

Мисис Вандерхузи погледна Мисти над очилата си и попита:

— Ами семейството ви, мила? Имате ли братя или сестри?

С треперещи пръсти, Мисти остави чашата си — чай.

— Ами... имам брат. Името му е Езра.

— Колко мило. И с какво се занимава той в Арканзас? — попита дамата, докато си вееше с носна кърпичка, ароматизирана с жасминов одеколон.

— Работи в дърворезачницата.

Мисис Вандерхузи се засмя.

— Колко смешно се изразявате? Искате да кажете, че е в дървопреработвателната промишленост, нали? Той сигурно е собственикът на дървосекачницата?

Мисти погледна жената право в очите и реши да бъде честна.

— Не, не той е собственикът. Той просто работи там... Реже дърва.

Мисис Вандерхузи премигна бързо няколко пъти.

— Да, разбирам. — Изсумтя презрително. Изглежда, не можеше да намери повече думи и затова посвети вниманието си на Присила, която наля още малко чай в изящната ѝ порцеланова чашка.

Дамите седяха на верандата на Присила. Столовете с високи облегалки бяха украсени с пъстри възглавнички, а масата беше засипана със сребърни прибори. Мисти беше виждала снимка на мисис Вандерхузи във вестниците, но сега, като я гледаше на живо, виждаше внушителна гледка, която не би могла лесно да се забрави. Туловището на дамата беше огромно и извънредно натруфено. Изобилието от пера на шапката ѝ беше такова, че на Мисти се струваше, че има на главата си цяло пиле. Когато мисис Вандерхузи беше стиснала ръката ѝ, тя беше почувствала студенината на безбройните ѝ диамантени пръстени.

Тя очевидно се беше съвзела от новината, че Езра е обикновен работник, защото отново се усмихна.

— Нямах търпение да се срещна със съпругата на Адам. Той е прекрасен лекар. Каза ми, че бихте искали да работите като доброволка в болницата. Много мило, дори великодушно, от ваша страна. — Кимна с глава към Присила, чиято персийска котка лежеше в скута ѝ. — Нашата мила Присила ни помага много отдавна. Подава списания на пациентите и други такива, нали разбирате.

Мисти искаше да ѝ каже, че тя би могла да прави повече от това. Че може да изражда бебета, да шие рани, да намества счупени крайници, но си спомни предупреждението на Рейвън и замълча. Камериерката донесе чиния сандвичи и чиния петифури и ги остави на масата. Мисти не беше сигурна как да постъпи, затова изчака Присила и като видя, че тя постави един сандвич и две петифури в чинията си, направи същото. Докато те си похапваха, мисис Вандерхузи неспирно бърбеше, повечето време на Присила, така че Мисти трябваше само мило да се усмихва. Докато се чудеше какво да прави, видя, че котката се разхожда по моравата. Реши да я на гости с един сандвич. Котката го излапа лакомо и Мисти ѝ даде още един и още един.

Най-после мисис Вандерхузи се обърна към нея и като видя, че половината сандвичи са изчезнали, смръщи неодобрително вежди. Мисти се усмихна и потърка стомаха си.

— Винаги много съм обичала пъстървата — каза тя. — А едно от тези парченца не е достатъчно голяма хапка.

Мисис Вандерхузи пребледня, но Присила успя да спаси Мисти, като наля още чай. Отпивайки още няколко глътки, момичето погледна Мисти и успя да симулира усмивка.

— Искам да дойдеш с мен в болницата следващия четвъртък — каза тя. — Ще има репортери от вестниците, които ще искат да снимат доброволките. Ще се видиш на страниците на печата.

Мисти знаеше, че това ще достави удоволствие на Джон, който непрекъснато търсеше изява в обществото.

— И още, мила моя — каза мисис Вандерхузи, като стисна ръката ѝ, — вие и Адам сте поканени в дома ми в неделя вечер на вечеря и танци. Милата Присила ще бъде там с Уорън. Ще се срещнете и с дъщеря ми, Естела.

— О, не съм сигурна... — отговори Мисти.

— Глупости, мила моя — сряза я остро мисис Вандерхузи. — Трябва да дойдете. Там ще бъдат всички, които имат положение в обществото. — Лицето ѝ грееше от щастие. — Дори кметът на Сейнт Луис ще бъде там.

Изведнъж Присила се изправи и погледна към персийската котка, която лежеше на моравата, издута като кит.

— Господи, какво не е наред с тази котка? Защо не се движи? Обикновено е толкова жива.

Мисти въздъхна облекчено, погледна Присила и се усмихна сладко.

— Да, долината Ред Оук е много високо в планините — каза Мисти, като придърпа стола си по-близо до Естела, за да вижда по-добре дебелото ѝ мазно лице. — Някои пътеки са толкова стръмни, че може да ги изкачи само дива котка. Повечето животни там са диви и ние ходим въоръжени.

Дебелата дъщеря на семейство Вандерхузи беше облечена в жълта копринена рокля, която само подчертаваше повехналата ѝ кожа и косата ѝ — отпусната и безжизнена. Момичето се засмя на хумора на Мисти, която, като хвана ръката ѝ, откри, че е студена, и разбра, че да бъде с толкова много хора като тази вечер е истинско мъчение за тромавото момиче. Уплашена е като заек, помисли си Мисти.

Когато бяха пристигнали в дома на семейство Вандерхузи, Мисти наистина беше впечатлена, защото това беше истинско събитие

в живота ѝ. Тук беше цялата аристокрация на Сейнт Луис. Беше толкова изненадана и притеснена, че говореше само с Присила и Уорън. После беше срещнала Естела. В трапезарията ги сложиха една до друга и тя ѝ беше посветила вниманието си през по-голямата част от вечерта, като се опитваше да предизвика усмивката ѝ.

Ето, че чиниите бяха отнесени и беше сервирано ароматно кафе. Вниманието на всички беше приковано в кмета, който се беше облегал назад и бе поставил дланите си с разперени пръсти на масата, което беше знак, че ще последва още една дълга история. Мисти прошепна в ухото на Естела:

— Ако ми позволи да поработя върху плешивата му глава, бих могла да накарам малко коса да му израсте. Имам специална билкова смес за това.

Естела намери изказването за много смешно и се закикоти. Мисис Вандерхузи, която отново носеше толкова много пера, че с тях би могло да се напълни цял дюшек, изгледа остро дъщеря си. Мисти срещна погледа на Рейвън, който седеше срещу нея, потисна усмивката си и стисна здраво устни.

Рейвън въртеше столчето на чашката си между палеца и показалеца си и се питаше какво ли е казала Мисти на момичето, за да го разсмее. За първи път виждаше Естела да се смее и се възхити на таланта на Мисти да кара хората да се отпускат, да се чувстват щастливи. Кметът продължаваше да говори, но Рейвън не успяваше да се концентрира върху думите му. Въпреки малко мрачното си настроение, гледаше с нежност Мисти, която се преструваше, че слуша. Всички дами бяха облечени съвършено, но Мисти приличаше на диво, свежо цвете сред изкуствени цветове.

Най-после кметът спря да говори, всички въздъхнала облекчено и отидоха в салона да потанцуват. Рейвън придружи Мисти. Когато влязоха в просторната стая, Мисти видя Естела, която стоеше до стената и изглеждаше съвсем не на място.

— Погледни горкото момиче, тромаво е като пуйка. Така ли се държи на всички партита? — попита го тя разтревожено.

Рейвън повдигна едната си вежда.

— Страхувам се, че да. И двамата ѝ родители ужасно се страхуват, че тя ще си остане стара мома. Представят я на всички лекари от болницата, но безрезултатно.

Мисти нямаше време да отговори, защото няколко млади кавалери се скупчиха около тях и я замолиха за по един танц. Докато тя се отдалечаваше с един от тях, Рейвън си спомни какво беше чул по-рано този ден и се замисли за ефекта, който това би имало върху техния брак. Точно тогава видя Уорън да влиза в салона. Присила отиде да поговори с някои от дамите, а брат му се доближи до него.

— Защо си толкова замислен? — запита го Уорън.

Рейвън все още гледаше младия доктор, който се носеше по паркета с Мисти.

— Днес в болницата се случи нещо — каза той — Доктор Вандерхузи, който ще се пенсионира след няколко месеца, каза, че ме е препоръчал за главен лекар. Ако традицията бъде спазена, бордът ще одобри неговата препоръка.

Лицето на Уорън грейна от щастие. Той потупа брат си по гърба.

— Това е чудесна новина! Винаги си искал този пост и... — Гласът му постепенно заглъхна, защото видя, че погледът на брат му е прикован в Мисти. — О... Разбирам какъв е проблемът — каза тихо, загрижено смръщил вежди. — Не си ли й казал още?

— Не, не съм. И не знам кога ще го направя. Тази вечер определено не е най-подходящият момент — отговори той, като пристъпи от крак на крак и се огледа наоколо. — Имам нужда от време, за да обмисля нещата, преди да говоря с нея.

Най-после танцът свърши. Той остави Уорън, отиде до Мисти, усмихна й се и я взе в обятията си. Докато се носеха в ритъма на музиката, той гледаше лицето й, което издаваше безгранично доверие в него, и обмисляше проблема. Винаги беше мечтал за поста на главен лекар. Той щеше да му позволи да направи някои изключително необходими промени в „Сейнт Мери“. Но как да каже на това невинно момиче, че мисли да приеме поста, когато то живееше само с мисълта за връщане в планините Озарк? Болестта на Джон беше отложила вземането на решение, но, откакто бяха пристигнали в града, те вечно спореха къде ще бъде постоянното им жилище. И ето, че сега щяха да бъдат принудени да вземат важно решение — решение, което ще промени драстично живота им.

Рейвън гледаше как по лицето на Мисти пробягват различни чувства. Забеляза, че тя непрекъснато хвърля поглед към Естела, и разбра, че крои някакъв план.

— Е, какво замисляш? — попита я той, изпълнен с подозрения.

— Нищо. Мислите ми са чисти като утринна роса.

Когато танцът свърши, тя се изплъзна от ръцете му, без да чувства вина. Нямахме закон, който да я задължи да му казва всичко, нали? Особено когато имаше вероятност той да не одобри онова, което се върти в главата ѝ. Изпитваше силно съчувствие към Естела, която седеше сама на един стол до стената. Отиде и седна до нея. Взе пухкавата ѝ ръка в своята и я погледна право в очите.

— Майка ти ми каза, че и ти като Присила и мен ще работиш като доброволка в болницата — каза Мисти.

Естела се усмихна срамежливо.

— Да, вярно е.

Мисти стисна ръката ѝ.

— Е, искам да знаеш, че имам малък подарък за теб. Подарък, който ще излекува тъгата ти. Нека се срещнем малко по-рано в четвъртък и ще получиш изненада, която ще те направи толкова щастлива, че дори краят на роклята ти ще се навие!

ГЛАВА 17

В четвъртък сутринта Мисти се облече в обикновена бяла блуза и синя пола и пристигна в болницата в десет часа, кипяща от нетърпение. Въпреки даденото на Рейвън обещание, беше взела торбата с билковите лекарства. За да успокои съвестта си, си повтаряше, че е взела торбата, за да се чувства по-уверена. Нямаше да наруши обещанието, в никакъв случай.

Като влезе в стаята, определена за доброволците, видя Естела.

— Седни и си затвори очите — каза тя, хвана я за пълните рамене и я заведе до един стол.

Бяха единствените в стаята. Мисис Вандерхузи беше отишла да провери дали болницата разполага с достатъчно хранителни продукти. Мисти извади пакет, обвит в кафява хартия.

— Отвори го — каза тя с усмивка. — Това е подаръкът, за който ти говорих. Работила съм над него цял следобед вчера.

Естела бързо разгъна хартията и лицето ѝ силно преbledня, защото в скута ѝ лежеше кожена торбичка от изсушена кожа, висяща на дълга червена връв.

— К-какво е това? — заекна тя ужасена.

Мисти се усмихна и си помисли, че гражданите наистина са много невежи.

— Средство, което ще накара някого да се влюби в теб, разбира се. Любовна магия. Вътре има билки, комбинирани по специален начин. — Естела се сви и я изгледа уплашено. — Наистина имаш късмет, че си донесох билките. — Коленичи пред момичето и започна да ѝ говори поверително: — А сега ще ти кажа какво трябва да направиш, за да си хванеш момче. Избери някого, после си кажи желанието над торбичката и си легни да спиш. За по-малко от месец, мъжът ще виси пред вратата ти, направо болен от любов по теб. Ще можеш да го въртиш на пръста си. А скоро ще забият и сватбените камбани.

Изправи се и погледна преbledнялата Естела, питайки се защо тя е като ударена от гръм. Явно дори нямаше да ѝ благодари за подаръка, който, без съмнение, щеше да промени живота ѝ.

— Няма какво да си губим времето — каза Мисти. — Кажете на майка си, че съм отишла да видя някои от пациентите. По-късно ще може да ми каже какво трябва да правя.

Все още бяла като стените, Естела бавно кимна с глава. Мисти, доста разтревожена, излезе от стаята, като си мислеше, че беше постъпила добре, като беше направила любовната магия много силна. Помнеше обещанието, дадено на Рейвън, но нещо отвътре я караше да прилага уменията си. Толкова много искаше да помогне на болните!

Зави зад ъгъла и едва не се блъсна в Присила, която беше като видение в розово. И двете се засмяха. Мисти хвана Присила за ръката.

— Ела с мен — започна да я убеждава тя. — Можем да свършим много работа още преди мисис Вандерхузи да е започнала.

— Но аз винаги правя онова, което тя ми нареди — възрази Присила. — Никога не съм вземала сама решения. Аз...

— Не се тревожи — отговори Мисти с тон, който имаше за цел да я успокои. — Знам къде е всичко. Първо ще посетим възрастните пациенти, а после ще отидем в детското отделение, защото децата имат по-голяма нужда от нас.

— Но аз...

Мисти я хвана за ръката и я завлече в женското отделение, където влезе уверено и изгледа бодро пациентките, които на свой ред я погледнаха с огромно любопитство. Мисти видя, че на таблите на леглата висят таблици, и каза на Присила:

— Хайде да видим от какво са болни горките хора. Ти ми прочети какво пише в таблиците, а аз ще им кажа как да се почувстват по-добре.

— Но аз наистина не мисля, че това ни влиза в работата. — Присила прехапа долната си устна.

— О, хайде! — Мисти пхна една от таблиците в ръцете ѝ. — Аз само говоря, а това не може да навреди на никого, нали?

— Е... Предполагам, че не — отговори колебливо момичето. С измъчено изражение, тя започна да чете шепнешком: — Тази дама има силна диария и е обезводнена.

Жената се опита да се понадигне, за да види какво става, но Мисти нежно я накара да се отпусне на възглавниците.

— Имате нужда от лимонов чай — каза тя. — Никой от докторите не ви е казал това, нали? — Погледна озадаченото лице на жената. С широко отворени очи, жената поклати глава и въздъхна дълбоко. — О, Господи! — възкликна Мисти. — Не съм и помисляла, че тези градски доктори не могат да се справят с прост случай като този!

За миг си представи смръщеното лице на Рейвън, но беше така погълната от работата си, че бързо успя да го избута някъде навътре в подсъзнанието си.

— Следващият пациент — каза тя, закрачи бодро и изгледа остро помощничката си.

— Тази дама има лошо изкълчен глезен — информира я Присила.

Мисти провери превръзката и предупреди жената:

— Ако бинтовете не са потопени в горещ оцет, подправен със сол, това трябва да бъде направено.

На третото легло лежеше жена със силен ревматизъм. Мисти извади от торбата си маслена отвара и я подаде на жената. Преди да излезе от отделението, прегледа една жена, която беше в самото начало на родилните болки.

— Мила — каза ѝ тя, — ако успееш да убедиш някой от тези градски доктори да постави брадва под леглото ти, това ще разреже болката и тя ще намалее значително, а ако съпругът ти забоде над леглото ти глава на крокодил, това ще ускори нещата.

Жената нададе стон и поклати глава. Тогава в отделението влезе една сестра, успя да хване част от разговора им и им показа с поглед, че не са желани там. Като вървяха към мъжкото отделение, Присила имаше много измъчен вид.

— Мисля, че вече трябва да се връщаме — каза тя, а лицето ѝ издаваше огромно напрежение.

Мисти въздъхна.

— А аз казвам да продължим. На всяка цена трябва да отидем в детското отделение, защото там имам важна работа.

В мъжкото отделение изненаданите пациенти бързо придърпаха чаршафите към брадичките си. Тук продължиха по същия начин —

Присила четеше написаното на табелите, а Мисти, скръстила ръце, крачеше около леглата и обмисляше какво лечение да назначи. Беше вече единайсет и половина и в отделението влязоха служители в зелени престилки, които бутаха колички, пълни с храна. Мисти хвърли поглед на табелите и извика възмутено на Присила:

— Погледни това! Дават шунка на бедния човек, който има натравяне на кръвта! Дори децата знаят, че свинското не е полезно за кръвта в такова състояние!

Самоуверено взе таблата от ръцете на изненадания служител и я смени с таблата на друг болен, който беше диабетик и му беше предписана лека храна — супа и плодове. Мисти смени още няколко табли, преди един от мъжете да издърпа една от ръцете ѝ и да викне:

— Мадам, какво си мислите, че правите?

— Спасявам животи — отговори бързо тя.

Като отметна косата си назад от потното си чело, тя видя, че всички прозорци са затворени. Веднага отиде и отвори един, за да пусне струя чист хладен въздух. В този миг в отделението влезе една едра сестра и ѝ каза:

— Мадам, веднага затворете прозореца!

Мисти постави ръце на хълбоци.

— Как очаквате болните да оздравеят, като им давате неподходяща храна и ги лишавате от чист въздух?

И Мисти продължи да отваря прозорците, а сестрата я следваше и ги затваряше. Най-после Мисти забеляза, че никой не оценява усилията ѝ, а Присила е готова да заплаче и отиде при нея.

— Хайде вече да отидем в детското отделение. Може би там ще имаме повече късмет. — Погледна намръщаното лице на жената. — Няма смисъл да се опитваш да помагаш на хора, които не търсят помощта ти.

Присила попи потта от челото си с дантелена кърпичка и попита:

— Не е ли по-добре да намерим мисис Вандерхузи?

— О, всичко ще бъде наред — отговори Мисти. — Сигурно всеки момент ще я видим някъде.

Отвори стъклени врати на детското отделение, но забеляза, че Присила се спря на прага, явно много уплашена. В края на помещението, в стол на колела, седеше Сара и гледаше през прозореца.

Като чу стъпките на Мисти, тя се обърна и широка усмивка озари лицето ѝ.

— Ти се върна! — извика тя и ѝ протегна ръцете си. — Чаках те.

Мисти я прегърна. Огледа се и видя, че повечето от децата са белязани от едра шарка. Състоянието им ѝ подсказа, че никое от тях не е сериозно болно, и тя реши, че малко упражнения и чист въздух ще им се отразят добре.

— Деца, искате ли да играем? — извика тя и избута Сара в центъра. Децата се засмяха щастливо. — Прекрасно. Всички застанете до края на леглата си. Ще играем на „Саймън каза“. — Всички отхвърлиха одеялата си, нетърпеливи да започнат играта. — Саймън каза. Направете две крачки напред. — Играта започна. — Саймън каза: Разтрийте коремчетата си. — Всички изпълниха нареждането, включително и Сара, която се смееше щастливо.

Мисти видя в ъгъла метла за почистване, свързана от гъши пера. Изскубна няколко пера, забодде ги на главата си и на главите на децата и каза:

— Сега ще играем на индианци. — Показа им как да се загърнат в одеялата, за да наподобят пончо. — Денят е прекрасен. Хайде да излезем на моравата да поиграем, искате ли?

Децата весело закрепяха. Мисти избута стола на Сара до входа на отделението и хвърли поглед през рамо, за да види дали децата са се строили в колона.

— Внимавайте — каза им тя — и вървете бавно.

На излизане от отделението тя каза на Присила:

— Ако видиш мисис Вандерхузи, кажи ѝ, че ще се върнем след петнайсет минути.

Обърканата Присила кимна с глава. Само за секунди излязоха в двора на болницата. Детските лица грейнаха от щастие, а бузките им поруменяха. Те се смееха, докато претърсваха храстите за лагери на белите. После, за да не се уморят, Мисти ги събра около себе си и им разказа много индиански истории, които ги караха да се смеят на глас. Разказваше четвъртата история, когато куп жълти пера привлякоха вниманието им. Мисис Вандерхузи вървеше решително през тревата. Присила я следваше, вдигнала елегантно полите си с една ръка и притиснала другата до гърдите си. Децата се втурнаха, наобиколиха

мисис Вандерхузи и Присила и започнаха да надават диви индиански викове.

Мисти, със свито сърце, изтича след тях и се опита да ги успокои, но не успя. Те викаха толкова високо, че много от прозорците на болницата се отвориха и оттам занадничаха изненадани лица. Мисис Вандерхузи се опита да си пробие път, но децата се хванаха за ръце, запяха весело и я принудиха да върви от единия край на кръга до другия. Когато Мисти си помисли, че нещата не биха могли да се влошат повече, едно бъги спря пред входа на болницата. С ужас видя да слизат мъже, въоръжени с папки и камери. Един от тях привлече вниманието на фотографа към „индианското племе“ и той бързо нагласи камерата и направи няколко снимки. Едва тогава си спомни, че мисис Вандерхузи беше уредила интервю с доброволките за пресата. Мисти веднага съобрази какво да направи. Клекна зад децата и помаха весело с ръка. Опита се да успокои мисис Вандерхузи, но не успя, преди шапката ѝ с пера да падне пред очите ѝ и временно да я заслепи. Сметна, че не би могла да направи нищо повече за възрастната жена, затова изтича при Присила, погали я по ръката и каза:

— Всичко ще се оправи. Всичко ще бъде наред.

Още докато изричаше думите, знаеше, че е излъгала. Защото малките „индианчета“ тръгнаха към храстите, а голите дупенца на някои от тях се виждаха под болничните престилки, които вятърът повдигаше. Настана същински хаос. И тогава Мисти видя няколко лекари в бели престилки да излизат от болницата. Приличаха на ангелите на отмъщението. Доктор Вандерхузи също беше там, но погледът ѝ беше привлечен от Рейвън, който вървеше начело, смръщил вежди и стиснал ръце в юмруци. Можеше да се закълне, че очите му мятат мънии. Мисти зачака пристигането му, но ѝ се искаше още там, в този миг, да умре. Сърцето ѝ биеше силно като барабан.

На следващата сутрин двамата закусваха мълчаливо заедно.

— Би ли ми подал солта? — попита Мисти.

Той постави кристалната солница пред нея, без да каже дума. Тя посоли яйцата си, без да отдели поглед от мрачното му лице. В болницата си бяха разменили няколко думи, но снощи той се беше прибрал в десет часа от работа и оттогава не ѝ беше проговорил. Разминаха се на стълбите и той си легна. Тя знаеше, че е ядосан,

задето не беше спазила обещанието си, и чакаше ядът му да премине. Замислена за създалото се положение, мъчително преглътна парче сух хляб. Знаеше, че сега няма да преодолеят положението така лесно, както когато беше похарчила цяло състояние, защото този път грешката ѝ не можеше да се припише на неопитност. Започваше да я обзема отчаяние.

Продължиха да се хранят в ледено мълчание, а тракането на приборите само увеличаваше напрежението между тях. После, когато погледите им се срещнаха, Мисти почувства сълзи да бликат в очите ѝ.

— Е, защо не го кажеш? — попита напрегнато тя. Изтърва сребърната си вилица и тя падна с тъп удар върху покривката. — Просто го кажи.

Рейвън я изгледа толкова студено, че сърцето ѝ се смрази.

— Да кажа какво?

— Онова, което таиш в себе си — извика тя и хвърли салфетката си на масата. — Кажи, че съм нарушила обещанието си. Кажи, че съм направила глупава грешка. Просто кажи нещо!

Рейвън се изправи, погледна я и реши, че му прилича на уплашено дете. Господи, бе побеснял, когато разбра какво е направила! Пъхна ръце в джобовете си и закрачи около масата. Спомни си какви физиономии бяха направили колегите му, когато беше влязъл в общата зала и беше разбрал, че говорят за съпругата му.

Мисти срещна погледа му и се облегна назад.

— Знам, че вчера направих някои грешки, но...

Той се обърна рязко. Не можеше да повярва на ушите си.

— Няколко грешки? — повтори и тръгна бавно към нея. — Нима наричаш това няколко грешки? — Изгледа я свирепо и видя как тя се сви под погледа му. — И, на всичкото отгоре, си замесила и Присила!

Мисти отново изпита ревност. И как би могла да не ревнува, когато тонът му недвусмислено подсказваше, че уважава много Присила? Дали Присила не беше готова да се омъжи за Уорън само и само за да бъде близо до Рейвън?

— Но аз на никого не съм навредила — защити се тя. — Аз само говорех.

— Ами бъркотията, която си причинила с размяната на таблите с обяда?

Настроението ѝ спадна още повече. Очевидно, той знаеше всичко.

— Ти си чул?

— Разбира се, че съм чул! — викна той. — За теб говореше цялата болница! Научих абсолютно всичко! — Говореше доста грубо. — А и Естела ми разказа, че си ѝ предложила любовен талисман, та да може да си хване „момче“. Майка ѝ каза, че си я разплакала.

Мисти я заболя сърцето.

— Тя не го е харесала? А работих толкова дълго върху него и го направих много мощен. — Гледаше разярения Рейвън и не можеше да повярва, че Естела не се е зарадвала на подаръка. Наведе глава и прошепна: — Чувствам се толкова безполезна тук, че когато ми се удаде възможност да лекувам хората, не можах да устоя на подтика. Признавам, че можех да размисля по-добре, преди да направя каквото и да било, но толкова много ми се искаше да бъде полезна, че не можех да се спра.

Рейвън седна до нея и я прегърна през раменете. Разбра, че, поне според нея, тя е направила онова, което е трябвало да направи. Част от него искаше да я закриля от всичко, докато друга негова част кипеше от гняв. Обвиняваше себе си, че ѝ беше позволил да поеме отговорност. Тя го погледна умолително.

— Знам, че отидох малко далеч с децата, но...

— Да изведеш децата от отделението, е малко повече от това да отидеш далеч... — срязва я той. — Застрашила си ако не живота им, то поне здравето им.

— Но повечето от тях се бяха почти възстановили от шарката — настоя тя. — А и аз се погрижих да са завити в одеяла.

— Въпросът е в това, че не си знаела от какво са болни.

— Но нищо лошо не им се случи, нали? — настоя тя.

Рейвън въздъхна.

— Не, за щастие, не. Само няколко ожулени колене. Но те не бяха поверени на твоите грижи. Нарушила си нарежданията на лекарите те да останат на легло.

— Но чистият въздух им се отрази добре. Видях го в очите им, по бузите им.

— Само временно. Какво се случи, след като ги изведе навън?

— Какво искаш да кажеш?

— Просто отговори на въпроса ми.

Мисти смръщи вежди.

— Отначало всичко вървеше добре, но после едно от момченцата видя мисис Вандерхузи и започна да крещи... — Тя имаше вид на човек, който е сънувал кошмар. — И тогава всичко тръгна наопаки.

— Точно така — отговори той. На лицето ѝ беше изписано смущение. — Нима не разбираш, че ако не беше извела децата от отделението, нямаше да има всичките тези проблеми?

— Аз просто се опитвах да им помогна — прошепна тя.

— Знам, но си нарушила много правила. И няма защо да спорим вече, щом нищо не разбираш.

Мисти не отговори. Той мислено прокле различията, които съществуваха между тях. Чу се шум от колела. Рейвън се изправи още по-ядосан. Знаеше, че това е баща му в неговия стол на колела. Без съмнение, отново щеше да се оплаче от нещо.

Само след секунди Джон влезе в трапезарията, облечен в роба и с домашни чехли на краката. Както винаги, изражението му беше кисело. В скута му лежеше сутрешният вестник. Изгледа остро Мисти, а после се обърна към сина си.

— Искам да разговарям с теб насаме, ако нямаш нищо против. — Той произнесе думите натъртено.

Лицето на Мисти пребледня силно. Като минаваше покрай Рейвън, тя дори не го погледна. След като тя излезе, Джон показа на сина си една статия във вестника.

— Погледни това. В статията се говори за любимата ти съпруга. Има и снимка, както виждаш. Направила е истинско добро на вестника, но не и на нас, нито на обществото.

На снимката се виждаха Мисти и мисис Вандерхузи с нахлупена на очите шапка. Присила се виждаше на заден фон, паднала на колене в тревата и скрила лицето си в длани. В статията пишеше, че една от доброволките, съпруга на известен лекар, извела децата навън вчера. Накратко се описваше последвалото фиаско. И снимката, и статията, бяха поместени на първа страница. Доктор Вандерхузи щеше да бъде бесен.

— Е? — каза Джон. — Нима не ти казах, че нещо подобно ще се случи?

Рейвън хвърли вестника на масата.

— Не знам за какво говориш.

Очите на Джон мятаха мълнии.

— О, мисля, че знаеш. Нима не ти казах, че тя ще изложи всички ни?

Рейвън изгледа остро баща си, за да го накара да замълчи.

— Не се тревожи — каза му цинично. — Ти не си отговорен за нейните действия. Твоето обществено положение не е пострадало.

— Не съм съгласен — отговори Джон. — Докато тя носи името Девънпорт, действията ѝ ще рефлектират и върху мен. — Той поклати глава, стиснал ръце в юмруци. — Тя никога няма да се нагоди към тукашния начин на живот. Няма нито възпитание, нито зрелост. Не биваше да я водиш тук.

Рейвън изпита силен гняв. Макар той самият да хранеше известни съмнения, дали Мисти ще успее да се приспособи, не искаше да го чуе от баща си. Погледът на Джон стана още по-остър.

— Сигурен съм, че всичките ни познати вече са ни изключили от живота си, след като са прочели сутрешния вестник. Трябва да измислим нещо, да направим нещо, за да си възвърнем уважението им.

Рейвън винаги се беше ядосвал на това, че баща му се съобразяваше с обществото и ценеше толкова високо мнението му. Тъкмо щеше да каже няколко остри думи, когато чу входната врата да се затръшва. Загрижен за Мисти, той се втурна вън от стаята, изпълнен със съжаление. Като излезе пред къщата, видя Нат да помага на Мисти да се качи в ландото. Беше взела със себе си и цимбала си. Ландото зави към парка и Рейвън разбра, че Мисти ще потърси там уединение, както беше правила и досега. Върна се в трапезарията и с облекчение откри, че баща му се е прибрал в стаята си. Седна на стола си и бутна чинията си с недовършената храна. Перспективата да заеме поста главен лекар в „Сейнт Мери“ придаваше нов смисъл на живота му. И ако беше честен със себе си, трябваше да признае, че сега мисли за себе си като за Адам, а не като за Рейвън. И че Лъки, отец Джубал, Езра, Слоупи Брустър и Били Червеното шалче му изглеждат като персонажи от току-що прочетена книга. Като мислеше за живота си с Мисти, сърцето му се късаше от болка. През призмата на сегашното ѝ поведение и допуснатите грешки онова, което я правеше очарователна в планините Озарк — нейната жизненост и спонтанност, нейната склонност към приключения — я правеше също така непригодна за

живота в Сейнт Луис и неприемлива за градското общество. Думите на баща му отново зазвучаха в ушите му: *Тя никога няма да се пригоди към тукашния живот. Няма нито възпитание, нито зрелост.* Една част от него отхвърляше твърдението, но друга част от него признаваше, че може би в думите му има и зрънце истина. Нима беше проявил непредвидливост и егоистичност, като беше настоял тя да го придружи в града? Колко дълго би могло да продължава това? Не знаеше отговора на този въпрос.

Почти седмица по-късно Мисти хвърли отворено писмо на бюрото на Рейвън, който четеше следобедната си поща.

— Защо не си ми казал? — попита тя. Беше възмутена и ѝ беше трудно да запази спокойствие. — Защо не си ми казал, че може би ще бъдеш следващият главен лекар на „Сейнт Мери“?

Погледна го, но лицето му си остана невъзмутимо. Чакаше нетърпеливо отговора му. Как я заболя, когато преди час намери плика на бюрото му! Помисли си, че това е още една покана, и го отвори от чисто любопитство. *„Вие самият разбирате колко е важна ролята на съпругата на главния лекар. Тя трябва да бъде уважавана от всички. Бордът не е взел още окончателно решение, но много от членовете мислят, че макар да имате най-висока квалификация, недостатъците на съпругата ви ще попречат на избирането ви. За много от членовете избирането ви не е мъдро решение.“* Имаше и други думи. Думи, които я описваха като „очарователна“, но „неподходяща“, „красива“, но „невъзпитана“. Заболя я, че непознати хора са обсъждали поведението ѝ, но още повече я заболя, задето Рейвън беше скрил всичко от нея.

Рейвън почувства силно раздразнение от факта, че тя си беше позволила да отвори кореспонденцията му, но после се сети, че ѝ беше казал да се грижи за поканите. Като се имаше предвид размерът на плика, грешката беше разбираема.

— Не ти казах — започна той, след като прочете съдържанието на страниците, — защото от това може и нищо да не излезе.

Тя смръщи вежди.

— Спомням си как ти ме излъга, че не си Девънпорт. Да не би отново да си започнал да ме лъжеш?

Рейвън блъсна силно стола си назад и се изправи.

— Не, разбира се, че не — отговори остро и хвърли плика върху бюрото. Подпря се на него и скръсти ръце. — Знаех, че ще се разтревожиш, като научиш за кандидатурата ми. Защо да обсъждаме нещо, което може и да не се случи?

Очите на Мисти блестяха гневно.

— Е, и какво щеше да се случи, ако аз не бях „очарователна“, но „неподходяща“? Щеше ли да приемеш поста, който щяха да ти предложат?

Тя го гледаше въпросително.

— Все още има вероятност да ми го предложат.

— Не отговори на въпроса ми.

Рейвън се чудеше какво да каже, за да не я ядоса още повече.

— Не знам — призна най-после и протегна ръце към нея. — Просто не знам. — Взе я в прегръдките си и почувства как тя се вцепени. — Ако ми бяха предложили мястото, щях да дойда при теб и заедно щяхме да вземем решението.

Мисти се вгледа в напрегнатите черти на лицето му. Знаеше, че трябва да е доволна от отговора, но криворазбраната гордост ѝ нашепваше, че е била пренебрегната, че с нея са се отнесли като с малоумно дете. Изплъзна се от прегръдката му и започна да се разхожда из библиотеката и да гали с пръсти книгите. Чуваше се само шумоленето на полите ѝ, докато не се обърна към него и не каза:

— Нима не разбираш, че ме боли, когато трябва от друго място да разбере онова, което ти е трябвало да ми кажеш?

Досега Рейвън беше успял да потисне нрава си. Сега отиде до бюрото, взе купчина пликове и ги хвърли в лицето ѝ.

— Не си мисли, че държа кореспонденцията си в тайна от теб. Ето едно писмо, което днес донесох със себе си от болницата. Написано е от дама, на която си предписала едно от твоите лекарства. — Той отвори писмото и хвърли страниците на бюрото. — Написала е писмено оплакване до болницата, а те го предадоха на мен. — Видя как лицето ѝ пребледня, но продължи: — Има оплакване и от сестрата на женското отделение. Тя пише, че си голяма досада за всички, и ме моли да наблюдавам действията ти. — Хвърли и това писмо върху бюрото. Разбираше, че отива прекалено далеч, но не можеше да се спре. — Има също писмо от мисис Вандерхузи — добави и извади още един плик от джоба си. — Тя пише, че болницата не се нуждае от

твоите услуги и вече не си желана там. — Отвори най-долното чекмедже на бюрото и извади още един плик. — Това писмо държа в тайна от теб вече два дни. То е от родителите на едно от децата, които си извела навън. Те са възмутени до такава степен, че са потърсили услугите на адвокат.

Като свърши, Рейвън се отпусна на стола си, вече разкаян от постъпката си. Бледото лице и треперещите устни на Мисти говореха, че е казал повече, отколкото е необходимо. Искаше му се да може да върне назад всяка дума. Но изпитваше и облекчение, че най-после са изяснили нещата. Искаше да я прегърне, но разбираше, че нейната гордост не би го допуснала.

Мисти гледаше мрачното му изражение, шокирана от току-що чутото. Знаеше, че е допуснала много грешки както в домакинството на семейство Девънпорт, така и в обществото. Но продължаваше да постъпва така, както смяташе, че е правилно, и оставяше Рейвън да събира парчетата след нея. Преглътна сълзите си и се опита да скалъпи някакво оправдание, но устните ѝ се движеха безмълвно. И изведнъж се почувства много уморена. Искаше да си почине, да остане сама в спалнята. Най-после Мисти разбра, че нещата, заради които я ценяха в планините — умението ѝ да лекува с билки, да вдъхне надежда на борещ се за живота си пациент, да успокои умиращ — не означаваха нищо тук. Тук тя беше невъзпитана, необразована, предмет на подигравки. Изпита силна болка, като си помисли, че и Рейвън може да я причисли към тази категория.

Три дни по-късно, като се върна от болницата и се спря във фойето да даде шапката си на икономата, Рейвън дочу приглушени гласове от трапезарията. Разпозна дълбокия глас на баща си, но не успя да разпознае женския глас. Като влезе в стаята, се изненада да види там Присила. Тя стана веднага щом очите им се срещнаха.

— Мисля, че вече е време да си тръгвам — каза тя и се изчерви силно. Сложи белите си ръкавици и се обърна към Джон: — Радвам се да видя, че сте добре. Надявам се, че вашето подобряване ще продължи.

Той ѝ се усмихна и я потупа по ръката.

— Благодаря, че се отби, мила. Идвай ми на гости по всяко време.

Като мина покрай Рейвън, Присила скромно наведе очи към пода. Минута по-късно той чу затварянето на входната врата и се приближи до барчето, за да си налее едно питие. Докато поставяше лед в чашата си, той гледаше Джон и видя доволната усмивка на устните му.

— Е, не ти ли казах? — заяви триумфално старецът. Рейвън, който знаеше, че ще последва нова лекция, независимо дали той ще захапе въдицата, или не, седна на дивана и започна да отпива от питието си. — Ясно е като бял ден — продължи Джон. — Присила е влюбена в теб. — Рейвън се надигна, но баща му протегна ръка, за да го спре. — Почакай. Изслушай ме! — извика той раздражено. — Тя дойде тук под претекст, че иска да види мен, но само слепец не би видял как се изчерви, когато влезе ти.

У Рейвън се надигна раздражение. След кавгата с Мисти, между тях се чувстваше силно напрежение, но двамата щяха да преодолеят проблемите си. Не искаше да слуша подобни думи от баща си.

— Момичето се изчервява, като види, когото и да е — каза той безизразно. — Това нищо не означава.

Очите на Джон проблеснаха.

— Не, грешиш! Тя е влюбена в теб. Защо иначе ще идва непрекъснато в къщата ни? Не съм глупак и не мисля, че идва тук заради мен.

Рейвън отново отпи от питието си.

— Ти грешиш. Тя е влюбена в Уорън.

Старецът ахна от изненада, после избухна в смях.

— Уорън? Господи, как би могла да се влюби в него?! Какво в него би могло да привлече, която и да е жена!

Рейвън скочи с питието в ръка и закрочи неспокойно из стаята.

— Ако не си забелязал — отговори той, като хвърляше погледи през рамо към баща си, — той е много интелигентен и има приятно чувство за хумор.

Джон, с каменно лице, гледаше към стената.

— Невъзможно. Знам, че тя се движи в обществото с него, но това е само за да бъде близо до теб. В Уорън няма нищо, което да привлече момиче като Присила.

Рейвън можеше да каже, че те се познават от деца, че характерите им са еднакви, че харесват едни и същи неща, но тъй като

знаеше, че баща му е предубеден по отношение на Уорън, не мислеше, че от думите му би имало някаква полза. Остави чашата си на масата и тръгна към вратата, но Джон се наведе напред, за да привлече вниманието му.

— Чакай! — извика той силно. — Има нещо важно, което трябва да ти кажа. — Присви очи и извади от джоба си плик. — Поканил съм някои от приятелите ни на вечеря след няколко седмици. Днес получих потвърждение, че ще дойдат. Ще дойде и един мой познат, с когото преди години учихме в едно и също училище. Той има голямо влияние в железопътния бизнес и може да ми помогне да се сдобия със земята, за която отдавна мечтая. А това ще означава още милиони за компанията! — Той удари с длан по бедрото си. — Повярвай ми, много хора биха дали и мило, и драго, за да се сприятелят с него и да получат подкрепата му, но аз ги победих всичките!

Рейвън беше сигурен, че сега ще последва някаква молба от страна на баща му.

— И защо ми разказваш всичко това?

Устните на Джон се изкривиха от едва сдържания му гняв.

— Защото имам нужда от помощта ти. А също и от помощта на Мисти — призна той, макар признанието да му причиняваше силна болка. — Искам тя да даде много богата вечеря, да осигури подходяща атмосфера. Трябва да се поканят поне петдесет човека. И все каймака на обществото. Искам храната да бъде изтънчена, а вината — подбрани. И искам също така този човек да се забавлява, както никога в живота си.

Рейвън се ядоса, защото не искаше да подлага Мисти на допълнително напрежение.

— И защо мисис Хъксли да не направи това чудо за теб?

— Тя е достатъчно добра да се справя с всекидневните обеда и вечери, но не би могла да постигне великолепието и пищността — отговори Джон. — А точно в това е работата. С празненството трябва да се заеме стопанката на къщата, а не икономката.

— Не мислиш ли, че искаме прекалено много от Мисти?

Джон го изгледа мрачно.

— Не, въобще! — каза остро той и се усмихна кисело. — Това е неин дълг като моя снаха. Давам ѝ шанс да измие позора от името си. Нали ти казах, че трябва да направим нещо, за да си възвърнем

уважението на обществото? Тази възможност е златна. Хората ще си съставят ново мнение за нея, ако успее. Очаквам от Мисти да се справи блестящо.

Рейвън се ядоса, защото баща му се опитваше да ги манипулира и двамата, за да повдигне собствения си престиж. Но знаеше, че е невъзможно да го накара да промени решението си. После се сети, че така Мисти може най-сетне да се почувства полезна. Този път щеше да ѝ помогне да се справи.

— Ще ѝ предам думите ти — каза той сухо и тръгна към вратата. На прага се спря и погледна баща си, който очакваше с радост събитието. — И кой е този така уважаван гост? — попита от празно любопитство.

Джон се усмихна и ако не го познаваше така добре, Рейвън щеше да помисли, че наистина вижда блясък в очите му.

— Това е най-интересното — отговори той гордо. — Нашият гост се казва Бенджамин Прескът Лонгстрийт, уважаваният губернатор на Мисури.

ГЛАВА 18

— Губернаторът на Мисури? — повтори Мисти с широко отворени очи. Остави четката си за коса на тоалетната масичка и притисна длан до сърцето си. — Губернаторът на Мисури ще дойде тук?

Рейвън беше изчакал да се приберат в спалнята си, за да ѝ каже новината насаме, защото искаше да имат време да я обсъдят. Но сега, като я гледаше седнала по копринена нощница пред огледалото, можеше да мисли само за това, колко красива е тя. Деколтето разкриваше голяма част от гърдите ѝ, а косата ѝ беше така блестяща... Беше като ударена от гръм — също като в деня, когато разбра, че той е Девънпорт.

Дъждът се беше усилил. Тя беше толкова изненадана, че не можеше да намери думи и се чуваше само тропането на едрите дъждовни капки по покрива. После тя отметна дългата си блестяща коса назад и тръгна към него, а прекрасната ѝ фигура се открояваше под прозрачната материя.

— Сигурен ли си? — попита го, а гласът ѝ трепереше.

Той сложи длани на раменете ѝ, а после ги плъзна надолу, наслаждавайки се на копринената ѝ кожа.

— Да. Ще дойде на вечеря след две седмици. Джон помоли да организираш изискано празненство за него.

Тя пребледня и го погледна така, все едно не вярваше на ушите си.

— След всичко, което се случи, съм изненадана, че той има такава молба към мен.

Рейвън отново се запита дали отговорността не е прекалено голяма за нея. Тя беше свежа и ухаеща след банята и той я притегли към себе си. Не бяха се любили от онзи злополучен ден в болницата и сега, с пълните си гърди и блестящ поглед, тя наистина го изкушаваше силно.

— Не е необходимо да приемеш — каза Рейвън.

Тя го гледаше безмълвно, после бавно премигна.

— Какво ще трябва да направя?

Той я погледна нежно, изненадан, че тя се замисля дали да приеме такова голямо предизвикателство.

— Ще трябва да поемеш нещата в свои ръце. Мисис Хъксли е организираща такива вечери и преди. Може да прегледаш съставеното от нея меню и да добавиш нещо... Да придадеш на нещата своята индивидуалност. Ще трябва да наемеш музиканти, както и допълнителни слуги, които ще помагат за сервирането, ще трябва да отидеш до цветарницата да поръчаш цветя и да се погрижиш за отпечатването на поканите. Тъй като ще дойде самият губернатор, нито един от поканените няма да откаже. — Тя го погледна с празен поглед и той добави: — Решението е твое, но ако приемеш, аз ще ти помогна.

Мисти погледна Рейвън в очите, все още невярваща на ушите си. След многобройните ѝ грешки между тях се усещаше напрежение, но тя беше все така твърдо решена да запази брака им. Макар предложението на Джон да я плашеше, тя разбираше, че ѝ се дава възможност да поправи грешките си. А преди всичко, това ще бъде възможност да докаже на Рейвън колко съжалява за проблемите, които беше причинила в болницата. Ако той ѝ помогнеше, сигурно щеше да се справи с това, което ѝ се струваше сега истински подвиг. Сърцето ѝ заби малко по-бързо. Тя издиша шумно и каза:

— Добре. Ако цялото семейство ми помага, ще го направя.

И се отпусна под одобрителния му поглед, отново почувствала интимността, която съществуваше между тях от самото начало. Топлината на дланите му проникваше през тънката материя и запали в нея страстта. После той бавно наведе чернокосата си глава и, за първи път от много дни насам, устните му намериха нейните. Тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката му, затвори очи и се заслуша в капенето на капчука, вдъхна мъжката му миризма и потръпна от нетърпение.

Много нежно, той разкопча първите няколко копчета на дълбоко деколтираната ѝ рокля, измъкна я през главата ѝ и я хвърли на пода, където тя заприлича на малка синя локвичка. Мисти разкопча робата му, разтвори я и жадно загали гърдите му. Устните му обсипаха с целувки шията ѝ, спряха се в падинката между ключиците, а ръцете му си играеха със зърната ѝ, които се втвърдиха под ласката им. Коленете

на Мисти омекнаха, а желанието ѝ стана толкова силно, че едва успяваше да му устои. Езикът му погали устните ѝ, после се гмурна в устата ѝ и запали огън в тялото ѝ. Разтърсиха я сладостни тръпки, а той тихо простена от удоволствие. Нежно я взе на ръце и я положи на мекото легло. Мисти го гледаше като замаяна как съблича робата си и я пуска на килима. Само като погледнеш изваяното му мускулесто тяло, пулсът ѝ се ускоряваше. Скрытата сила на бедрата му караше утробата ѝ да тръпне в предчувствие. А когато погледът ѝ се спусна по-надолу, към мястото, отчасти закрито от къдрави косъмчета, почувства как топлина залива бузите ѝ. Разтвори ръце, за да го приеме в обятията си, победена от страстта, на която не можеше повече да се противопоставя и която само той можеше да задоволи.

А на Рейвън се струваше, че страстта му към Мисти никога няма да утихне. Желанието го заливаше на горещи вълни. С протегнатите си ръце и млечнобяла кожа тя го мамеше като сирена и той не можеше да ѝ устои. Искаше веднага да се потопи в нея, да го обгърне топлината на нейното тяло, а в същото време искаше да я възбуди до краен предел, да я гали нежно и все пак настоятелно, да нашепва любовни думи в ухото ѝ. Розовата светлина на лампата сякаш галеше тялото ѝ. С възхищение, граничещо с благоговение, той гледаше съвършените извивки на хълбоците ѝ, примамливата извивка на пълните ѝ гърди. Вниманието му беше привлечено от триъгълника от меки косми между краката ѝ и в този миг изпита неудържимо желание да вкуси от нежността и мекотата на белите ѝ бедра. Седна на леглото и обсипа с целувки краката ѝ от извивката на ходилото до глезена, а после настоятелно продължи нагоре, примамен от сладкия мускусен аромат, който атакуваше сетивата му. Тя галеше раменете му, докато силните му ръце я повдигнаха. Главата ѝ се отпусна назад, като че ли прекалено тежка за нежната шия. Тя се отдаде изцяло на тези нови ласки. Сладните му устни зацелуваха нейното най-интимно, влажно местенце и по тялото ѝ се разля приятна топлина. У нея нещо пулсираше, туптеше от живот и тя изпитваше неподозирани дотогава екстази. Когато той покри тялото ѝ със своето, на нея ѝ се струваше, че ще умре — толкова силен беше копнежът ѝ да се слее с него, да станат едно цяло, телом и духом. Обви кръста му с краката си и той навлезе в нея бавно, а после ритъмът се усили, стана по-настоятелен и тя изви тялото си в дъга, за да го посрещне. Струваше ѝ се, че всеки момент

може да припадне — толкова силна беше страстта ѝ. Свиваше и напрягаше мускули, защото искаше да обгърне плътно коравия му член, стенеше, копнееше за крайния миг, докато в същото време ѝ се искаше това да продължава вечно. Той успя да сдържи страстта си, докато почувства как я заливат първите вълни на върховното удоволствие, и двамата заедно стигнаха до рая. Тя извика високо името му, а той зашепна нежни слова в ухото ѝ. И двамата бяха доволни, изпитваха неописуемо блаженство.

Тя се сгуши в него, а той започна да гали рамото ѝ. Мисти чу трополенето на дъжда по покрива, въздъхна дълбоко и започна да се унася в сън. Чувстваше се така, все едно се е върнала у дома след дълго пътуване — на топло и сигурно място. Струваше ѝ се, че вече всичко ще се оправи.

Седмица по-късно Мисти влезе в мрачния кабинет на Джон и го завари да чете вестници, поизправен на възглавниците.

— Помислих, че може би ще искаш да видиш менюто, което съставих за вечерята, на която ще присъства губернаторът — каза тя весело. Докато вървеше към него, се почувства слаба. Зави ѝ се свят от миризмата, с която стаята беше просмукана, защото тя я отъждествяваше с неговото отношение към самата нея. — Добавих и листа с вината, които бих предпочела да се сервират — продължи тя.

Като застана до него, видя как лицето му леко се сгърчи. Той не я поздрави, но ѝ направи знак да седне на стола до леглото. Грабна менюто от ръката ѝ, намести очилата си и започна да чете, като тихо си мърмореше под нос.

За съставянето на менюто ѝ беше помогнала мисис Хъксли, а за избора на вината — икономът. И тя се надяваше, че свекърът ѝ ще одобри упоритата ѝ работа. Но той свали очилата си, хвърли ги на леглото и извика:

— Не! Нима не виждаш, че тези ястия са твърде обикновени?! — Поклати яростно глава. — Объркала си и вината. С десерта се сервира леко и искрящо вино, а не сухо.

Сърцето на Мисти се сви. Въпреки многото положени усилия, отново не беше успяла да му угоди. Докато гледеше смръщеното ѝ лице, ѝ се струваше, че той винаги ще намира в нея недостатъци. Джон ѝ подаде листа с думите:

— Ще работиш над това, докато то стане идеално. И се постарай повече този път! — И той невъзмутимо вдигна един от вестниците. — Изпрати ли вече поканите? Нае ли музиканти? — попита я все така недоволно и намести очилата на носа си.

Мисти беше твърдо решена да не му показва, че е разочарована от неговото отношение към нея.

— Поканите са изпратени — отговори тя спокойно. — Но...

— Не ми казвай, че още не си наела музикантите — прекъсна я той. Не искаше да ѝ даде дори възможност да довърши изречението. — Би трябвало Присила да планира вечерята, не ти. Тя знае как да се справя с тези проблеми.

Гневът, който Мисти успяваше да сдържа досега, изведнъж избухна. Защо непрекъснато я сравняват с Присила, защо непрекъснато ѝ напомнят, че ѝ липсва подходящо възпитание? Изправи се, нави листа с менюто на руло и застана твърдо в долния край на леглото. Видя присмехулното изражение на лицето му и гордостта ѝ също се надигна.

— Знам, ти мислиш, че щеше да е по-добре, ако синът ти се беше оженил за Присила, но той не мисли така. И е женен за мен. — Пулсът ѝ беше малко ускорен, но тя усещаше, че е дошло време да се противопостави на свекъра си. — И ти трябва да приемеш този факт. Защото си баща на съпруга ми.

— Доколкото знам, ти си принудила Адам да се ожени набързо. Синът ми не е имал време да размисли — възрази Джон. Той я обвиняваше, нападаше я.

Мисти почувства вина. Да, тя наистина беше уредила женитбата набързо. И сега си спомни съмненията, които беше имала по онова време. Изправи гордо глава, но остана мълчалива, вгледана в лицето на Джон, което я обвиняваше, и не намираше думи да се защити. Дали Рейвън щеше да се ожени за нея, ако тя не беше уредила нещата? Силата на духа ѝ спадна. Спомни си, че Рейвън все още не ѝ бе казал, че я обича, нито дори в моментите, когато се любеха. Дали за него привличането между тях не беше чисто физическо? Дали не беше я взел със себе си в града просто защото искаше да я има в леглото си? И дали любовта му не беше запазена за Присила или за някоя като нея? Изведнъж много съмнения нахлуха в душата ѝ и тя стана несигурна. Срещна студените очи на Джон и изведнъж се почувства слаба,

отмаляла. Нали беше решила, че е време да сложи всичко в ред, но ето, че свекърът ѝ още един път беше успял да я победи. Много искаше да се защити, но не можеше да намери думи. Оставаше ѝ единствено да излезе от стаята. След себе си чу как Джон тихичко се смее.

Най-после дойде и вечерта, в която губернаторът щеше да вечеря в тях. Застанала на стълбите, за да посрещне гостите, Мисти виждаше единствено калейдоскоп от лица и проблясващи бижута. Макар главният гост още да не беше дошъл, елитът на Сейнт Луис се беше събрал. Тихите гласове се смесваха с музиката. Цяла седмица Мисти беше работила по организацията на вечерята. Само един път беше отскочила до болницата, за да посети Сара. И сега, докато гледаше тълпата, докато чуваше тихия им смях и тракането на кубчетата лед в чашите, тя едва можеше да повярва, че е успяла да планира всичко за една такава бляскава вечер.

Обвинението на Джон, че е принудила Рейвън да се ожени набързо за нея, беше намалило значително нейната самоувереност, но въпреки всичко, въпреки съпътстващото напрежение, тя беше работила упорито, като беше избягвала срещите със стареца. Но думите му не излизаха от съзнанието ѝ, бяха като трън в мозъка ѝ. Все още несигурна в любовта на Рейвън, тя успяваше да запази всичката мъка за себе си и да не потърси обяснение. Гледаше Рейвън, който се движеше с лекота из стаята, олицетворение на идеалния домакин. От него струяха жизненост и магнетизъм. Той беше мил с дамите и любезен с господата. И когато той тръгна към нея, тя отново изпита нежност към него. Нейната любов нямаше никога да премине.

— Красива си, направо прекрасна — каза той, обви талията ѝ с ръка и я поведе настрани от шумната тълпа гости. — Сигурен съм, че ще чуеш тези думи много пъти тази вечер, но исках да съм първият, който ще ти ги каже. — Тя се усмихна и плъзна поглед по него. Гарвановочерната му коса блестеше на светлината на многобройните полилеи, очите му излъчваха топлина, а във вечерните дрехи той изглеждаше изключително привлекателен. — Ето — каза той и ѝ подаде чашата си шампанско, — отпивай, докато си бърбим с гостите.

Рейвън представяше Мисти на гост след гост, а тя беше готова да ахне — толкова красиви, направо великолепни, бяха дрехите им.

Разпозна имената на няколко много важни личности. Голите рамене и дългите ръкавици на дамите им придаваха някакво странно достойнство и силна изисканост. Тя се питаше дали главата ѝ е така замаяна от шампанското или от радостната възбуда, която съпътстваше събитието. Сега разбра защо Рейвън беше настоял тя да купи роклята, с която беше облечена сега. Плъзна поглед из стаята. Присила разговаряше с Уорън, а в другия край на стаята доктор Вандерхузи и съпругата му говореха с приятелите си от болницата. Когато срещна погледа на Мисти, мисис Вандерхузи смръщи вежди и извърна глава, с което даде ясно да се разбере, че само присъствието на губернатора я е изкушило да приеме поканата. Със силно разочарование, Мисти отбеляза, че всички от болницата упорито я избягват, но прие това с лека въздишка. Там беше и Джон, облечен великолепно, разположил се в стола си на колела. Говореше с гостите, но не сваляше поглед от нея. И тя разбра, че през цялата вечер ще бъде подложена на проверка, наблюдавана. И тогава, когато залата беше вече претъпкана до краен предел, икономът прочисти гърлото си и обяви:

— Негова чест, Бенджамин Прескът Лонгстрийт, губернаторът на Мисури!

Избухнаха аплодисменти. Рейвън поведе Мисти към този изтъкнат човек, а нейното сърце се разтуптя. Тя знаеше, че този заклет ерген е бил полковник от армията на Конфедерацията, за разлика от повечето офицери в Мисури, които се бяха били на страната на Севера. Беше висок около метър и осемдесет, имаше войнишка стойка, брада и мустаци. Тъмните му очи излъчваха интелигентност. Сивата му коса беше сресана назад и падаше на вълни над яката на палтото, както беше при повечето герои от войната. Цялата му личност излъчваше приятелско отношение и Мисти се почувства спокойна. Той взе дланта ѝ в своята, докосна я с устни и каза:

— Мадам, искам да ви благодаря за изисканата покана.

Джон побърза да отведе госта и докато двамата говореха, Мисти забеляза очите на губернатора. Свекър ѝ може би не забелязваше, но губернаторът се отегчаваше. Всичките останали гости се държаха на почтително разстояние. Мисти погледна Рейвън, чудейки се как могат да спасят губернатора от досадата. В този миг той я погледна и ѝ се усмихна. Остави Джон и тръгна към нея.

— Мадам — каза ѝ мило, — ако вечерята е готова, ще съм ви задължен, ако я сервирате. А може би ще ме представите и на някои от другите си гости. — Хвана дланта на Мисти, сложи я върху ръката си и се усмихна на Рейвън. — Сър, моят дядо, Господ да даде мир на душата му, ми казваше винаги да сядам до най-красивата дама и аз смятам, че съветът му е много добър. Може би ще имате любезността да ме поставите до съпругата си тази вечер. Та нали тя — и той се усмихна лъчезарно — ще бъде ваша през останалата част от вечерта, а и през целия ви живот, докато аз ще мога да се наслаждавам на очарованието ѝ само тези няколко кратки часа.

Рейвън наклони глава и се усмихна. Всичко в него подсказваше на Мисти, че нещата се развиват добре. Тя и губернаторът тръгнаха към трапезарията, а другите гости ги последваха. Губернаторът притежаваше южняшки чар, който ѝ помагаше да се държи по-свободно с него, и Мисти му беше благодарна за това.

Като влязоха в трапезарията, тя се огледа само за да се увери, че всичко е свършено. Върху три маси, покрити с много красиви бродирани покривки, беше подреден скъп порцелан, както и сребърни прибори. Имаше и вази с дъхави рози, чиито аромат изпълваше въздуха. Гостите разговаряха тихо, смееха се, явно доволни от обстановката. Като намереха картичка с името си, те се отпуснаха блажено на столовете си. Губернаторът настани Мисти на главното място и седна до нея, а Джон се настани от другата му страна и хвърли предупредителен поглед на снаха си. Тя се уплаши, погледна Рейвън, който седеше два стола по-нататък, той ѝ кимна одобрително с глава и тя се поотпусна малко.

Рейвън гледаше съпругата си и губернатора на Мисури и изпитваше гордост. Тази вечер, с порозовелите си страни и блестящи очи, Мисти беше красива като видение. Досега не беше направила нито една грешка. Като че ли беше помислила за всичко. Той самият ѝ беше помогнал да съставят менюто, както и да подберат френските вина, които, беше сигурен, бяха превъзходни. Тази вечер Мисти Малоун най-после щеше да блесне. Докато говореше с дамите от двете си страни, той гледаше баща си и виждаше, че Джон е ядосан, задето губернаторът посвещава вниманието си на Мисти, а не на него самия. После Рейвън срещна очите ѝ, които блестяха от щастие, и разбра, че тя наистина се забавлява. Той ѝ разказваше забавна случка от

Гражданската война и като че ли изпитваше носталгия по отминалите времена.

— Това, което правим тук тази вечер, е просто запълване на времето — каза той, смръщил вежди.

Мисти не се обиди, защото разбра какво иска да каже той. Той не се впечатляваше от повърхностните неща като Джон и, тя беше сигурна, не съдеше за хората по онова, което притежават. Тя го разбираше, защото усещаше нещата по същия начин. Когато келнерът реши да налее още вино в чашата на губернатора, той я покри с длан и се обърна към Мисти.

— Случайно да ви се намира уиски от Тенеси? — Очите му се смееха. — Никога не съм харесвал особено френските вина, независимо от това, колко скъпо струват.

Мисти незабавно поръча уиски. Когато бутилката пристигна, келнерът с пренебрежение напълни чашата на губернатора и остави бутилката на масата.

— Това е най-хубавото питие на земята. — Губернаторът дори си позволи да млясне с устни. — То е амброзия, която съдържа в себе си сладостта на лунната светлина в планините.

Мисти го погледна.

— Но вие не сте от планините, нали? — попита го тя.

Губернаторът се засмя топло.

— Е, може и така да се каже. По заобиколен път, разбира се. Баба и дядо ми живееха в планините. Толкова надълбоко в Озарк, че не виждаха светлината на деня.

Сърцето на Мисти подскочи радостно.

— Дяволите да ме вземат, ако и това не е новина! Веднага разбрах, че нещо във вас ми допада. Аз съм от планините Озарк, от долината Ред Оук!

Губернаторът се засмя и напълни отново чашата си.

— Всъщност разбрах това по говора ви. Той само ви прави още по-очарователна. Дядо ми приготвяше питие, което оставяше да отлежи на лунна светлина, и вкусът му беше много подобен на този. Тъй като сте от планините, сигурен съм, че разбирате какво искам да кажа. Ще опитате ли глътка колкото напръстник и да видим дали ще се съгласите с мен?

Мисти кимна, защото мислеше, че е учтиво да приеме. Губернаторът наля в чашата й количество по-голямо от напръстник и тя опита от огненото питие, а после остави чашата настрана, като се съгласи с него. Тъй като много внимаваше какво прави тази вечер, тя с изненада долови няколко неодобрителни погледа. Реши обаче, че те не са толкова страшни. Губернаторът беше весел и щастлив и само това имаше значение.

— Когато бях момче, прекарвах лятото при баба си и дядо си — продължи да бърбри гостът. Усмихна се, а очите му придобиха замечтано изражение. — Като се изключат дните ми в армията, това беше най-щастливото време в живота ми.

От този миг нататък губернаторът и Мисти станаха приятели. Свързваха ги планините Озарк. Двамата се смееха и отпиваха от уискито. Обсъждаха най-добрите рецепти за приготвяне на питие на лунна светлина, как е най-добре да се заколи прасето и какви са най-добрите лекарства за ловджийските хрътки. И през цялото време губернаторът автоматично пълнеше чашите им.

Настроението й се повишаваше, обаче Мисти усещаше върху себе си втренчените погледи на Рейвън и Джон, както и тези на Уорън и Присила. Беше й толкова забавно, че не виждаше тяхната загриженост. А защо ли мисис Вандерхузи мушкаше с лакът съпруга си? Мисти си задаваше този въпрос с нарастващо раздражение. Струваше й се, че те двамата с Бенджамин Прескът Лонгстрийт са единствените хора в стаята.

След десерта — шоколадов мус — тя и губернаторът продължиха да пият уиски. После той й помогна да стане от стола. Когато се върнаха в салона, тя осъзна, че Джон още не е имал възможност да говори с губернатора за железопътния бизнес, но тъй като не знаеше как да се справи с този проблем, реши просто, че той не съществува. Губернаторът я покани за първия валс и докато танцуваха, продължи да й разказва забавни анекдоти. Тя се смееше неудържимо и не обръщаше внимание на вдигнатите вежди на другите гости. Рейвън танцуваше с Присила и Мисти почувства ревност, като видя грейналото й от щастие лице.

Когато започна нов танц, Рейвън хвана здраво Мисти в прегръдките си и я изгледа доста недоволено.

— Струва ми се, че ти и губернаторът се забавлявате славно — каза той, като я държеше може би малко по-здраво, отколкото се полага. — За какво си говорехте? Да не би да си разменяхте рецепти за билкови отвари?

Изненадана от недоволството му, тя се изкикоти и положи глава на рамото му.

— Почти. Как позна? Губернаторът каза, че дядо му приготвял питие, което оставял да отлежи на лунна светлина. Точно така, както аз правя с моите лекарства. Предполагам, че съм малко пияна вече, но това е, защото губернаторът непрекъснато пълнеше чашата ми.

По лицето на Рейвън се изписа предупреждение.

— Малко пияна? Аз пък се питах кой ли от вас двамата ще падне пръв под масата!

Мисти усети, че ще последва лекция, и въздъхна. Но ето, че танцът свърши и тя видя, че губернаторът идва към нея. Настроението ѝ веднага се повиши. Преди Рейвън да успее да каже и дума, той ѝ се поклони галантно, взе ръката ѝ и двамата се отдалечиха. Като хвърли поглед през рамо, тя видя, че стои с широко разкрасени крака и стиснати пестници и се запита защо ли е ядосан. Губернаторът продължаваше да бърбри весело, а в един миг музиката на цигулките му припомни нещо и той попита Мисти:

— Знаете ли стъпките на старите планински танци? Мислите ли, че бихме могли да изиграем един?

Мисти срещна очите му, които горяха от нетърпение. Толкова много искаше той да е щастлив тази вечер.

— Разбира се, че можем. — И тя погледна към музикантите, които свиреха виенски валс. — Но ще трябва да говоря с тях.

Тя се приближи към платформата на музикантите и те веднага се наведоха към нея, нетърпеливи да угодят на жената, която ги беше наела. Докато говореше с тях, тя забеляза, че Рейвън я гледа замислено, а веждите на Джон са смръщени заплашително. Музикантите довършиха виенския валс, започнаха да обсъждат нещо помежду си и ето, че настана всеобщо объркване. Но скоро се чуха звуците на „Пътешественикът от Арканзас“. Музиката беше бърза, пулсираща и краката на Мисти като че ли сами затанцуваха. Рейвън я гледаше разтревожено, а баща му се приближи до него и двамата дълго разговаряха. Музиката ставаше все по-бърза. Мисти повдигна полите

си и влезе в ритъма, а губернаторът пляскаше с ръце и се опитваше да направи същото. Скоро гостите образуваха кръг около тях, пребледнели от изненада. Някои от мъжете се усмихваха, но жените бяха отвратени, вееха си бързо с ветрилата и си шушукаха тихичко. Музиката стигна до кресчендо, а Мисти изрита обувките си, с което достави огромно удоволствие на губернатора. Когато танцът свърши, кръгът се разпадна, а губернаторът хвана Мисти за ръката и я заведе при Рейвън и Джон.

— Доста отдавна не съм се забавлявал така — каза той с въздишка и погледна Джон. Потупа Мисти по ръката и добави: — В тази млада дама има жизненост, не е като другите. И ако не възразявате, че го казвам, тя е много забавна. Ако я доведете на вечерята, която ще дам аз, ще разговаряме за железопътната компания.

Джон, изглежда, не намери думи, с които да отговори. Ръцете му трепереха едва забележимо. Погледна Рейвън, с което искаше да помолит да бъде извинен, и се придвижи до другия край на стаята. Все така весел, губернаторът погледна сега Рейвън.

— Дръж на това свое малко планинско цвете, Девънпорт. Такива като нея са едно на милион. Ако бях с десет години по-млад, може би щях да се опитам да ти я открадна. За нещастие, трябва вече да тръгвам.

Бенджамин Прескът Лонгстрийт се поклони учтиво на Мисти и ѝ целуна ръка.

— Благодаря ви, мила, за най-забавната вечер в моя живот.

Докато Рейвън придружаваше изтъкнатия гост към фоайето, всички ги следваха усмихнати с погледи. Но веднага щом излязоха, усмивките паднаха от лицата на гостите като сухи листа. Като видя една от жените да гледа втренчено босите ѝ крака, Мисти обу обувките си и тръгна бързо към фоайето, за да се сбогува с гостите, които всички наведнъж бяха решили, че трябва вече да тръгват. Никой от тях обаче не ѝ обръщаше внимание. Всички се сбогуваха само с Рейвън. Мисти беше изненадана и от израженията им, и от поведението им. Беше също така учудена, че празненството завърши толкова бързо — точно когато тя започваше да се забавлява истински. Рейвън избягваше погледа ѝ, а после отиде да помогне на една стара дама да се качи в каретата си. Край нея мина и Уорън, който щеше да изпрати Присила до дома ѝ, и я погледна със съчувствие и симпатия Мисти остана сама

на прага, като се изключи високомерният иконом, и успя да чуе част от разговора на двама от последните гости:

— Преживявала ли си подобна вечер в живота си? — попита първата дама.

Втората поклати глава.

— Не. Сега разбирам какво имаше предвид, когато говорихме за съпругата на доктор Девънпорт. Сигурна съм, че тя ще го съсипе напълно, включително и практиката му.

Мисти се хвана за рамката на вратата, за да не падне. Значи такива бяха тайните мисли на гостите ѝ за нея. Причерня ѝ пред очите, когато разбра, че всичките ѝ усилия бяха отишли напразно и че вечерта беше пълен провал.

Рейвън беше помогнал на старата дама да се качи и нейната карета се беше вече отдалечила. Той се обърна към къщата, изкачи стъпалата и мина покрай Мисти с ледено достойнство. Тя успя да устои на желанието си да му извика и загледа мълчаливо как той върви към библиотеката.

Рейвън си наля чаша уиски и издиша шумно, за да се успокои. Как беше желал Мисти най-сетне да постигне победа над обществото в Сейнт Луис! А и тя беше така близо до успеха! В този момент той можеше да я държи в обятията си и да я поздравява. Но не, всичко беше тръгнало не така, както трябва, и той беше принуден да наблюдава как тя губи уважението на хората, към което се беше стремил така отчаяно. Изпълнен с дълбоко съжаление, отпи от уискито, а после остави чашата, защото му се струваше, че питието няма никакъв вкус. Чу шум от стъпки, извърна се и я видя, застанала на прага, красива както винаги. Отново приличаше на изгубено дете. И въпреки раздражението му, нейната красота докосна някаква уязвима струна в душата му. Опита се да потисне все по-нарастващия гняв, докато я гледаше как върви към него. И двамата мълчаха известно време, после той я хвана нежно за лакътя и погледна измъченото ѝ лице.

— Ще ми обясниш ли какво стана? — попита я с дрезгав глас.

Тя се изчерви.

— Не съм сигурна. Аз и губернаторът си говорихме, прекарвахме си наистина добре и той поиска уиски от Тенеси. После разбрах, че

баба му и дядо му са от планините Озарк, а после всичко ми е като неясно петно. Говорихме и се смяхме, пих малко повече уиски и...

— Губернаторите и героите от войната могат да пият уиски от Тенеси, докато паднат под масата — срязва я Рейвън. — Но дамите не пият, особено пред очите на хората.

— Но той ме помоли да си кажа мнението за уискито — каза тя. Беше напрегната. — И мнението ми му достави удоволствие.

Той въздъхна тежко.

— Може и да си угодила на губернатора, но шокира всички останали. Трябваше да отпиеш най-много една глътка.

На лицето ѝ се изписаха изненада и болка и тя се отдалечи от него. Той я последва.

— Дамите не събуват обувките си — продължи да говори той, а вените на слепоочията му запулсираха.

Обвинението увисна във въздуха. Тя успя да преглътне сълзите си и погледна каменното му лице. Уискито и възбудата бяха развързали езика ѝ и тя извика:

— О, да, правилата! Отново забравих за тях, нали?! Хората тук могат да правят каквото пожелаят, могат да обиждат, когато си поискат дотогава, докато спазват правилата и го правят елегантно. — Беше наранена от факта, че я критикуваше той. Беше завладяна от различни чувства. — Опитах се да го приема. То наистина е номер, който би било добре да се усвои. Но сърцето ми подсказва, че е по-добре да си карам постарому.

Челюстта му беше здраво стисната.

— Но ние те помолихме само за някои дребни промени.

Тя усещаше гнева, който той едва успяваше да потиска. Знаеше, че се намира върху опасна почва, но гордостта я караше да продължава да говори.

— Да, веднъж ти каза, че ще сложим само няколко панделки, но нещата отидоха доста по-далеч от това. Чувствам се така, сякаш ме насилват да се променя само и само за да угодя на хората. И то за да предпазя Девънпортови от клюките. — Тя трепереше от яд и мъка. Отново отиде при него. Сърцето ѝ биеше малко по-бързо от обикновено. Неговото изражение беше все така мрачно. — Нима не разбираш, че не можеш да отливаш хората по еднакъв калъп, защото те не са течна маса? Нима не разбираш колко погрешно е това?

На лицето му се изписа силно раздразнение.

— Ти преиграваш. Никой не те е карал да продаваш душата си на дявола. Трябваше само да си изградиш по-добри маниери. А вътрешно да си останеш същата.

— Но няма да бъда, ако остана още малко тук. Чувствам се така, сякаш съм погребана жива.

Очите му горяха.

— И къде се озовахме пак? Искаш да се върнем в планините Озарк?

— И защо не? — отговори тя. Гласът ѝ трепереше. — Дойдох тук, защото вярвах, че е за кратко, но сега разбирам, че си искал да останем завинаги. Не виждам да правиш планове да заминем след смъртта на баща ти. Никога не съм чувала да говориш за това и се съмнявам, че дори си помислил. Още се надяваш да получиш поста главен лекар и съветът да пренебрегне моите недостатъци.

Изведнъж изражението на лицето му стана потайно и тя се запита какво ли крие от нея този път. Дали бордът вече не беше направил своето предложение? Тревогата ѝ нарасна.

— Не ти обещах нищо, когато напуснахме планините — каза той сухо. — Да не би да си забравила, че това е моят дом? Огледай се. Живееш в палат и си облечена в красиви дрехи. Какво ти липсва?

Тя навлажни устни. Опитваше се да събере мислите си.

— Не ми липсват земни блага — заключи, — но ми липсва нещо много по-важно. Тук животът ми няма смисъл, нямам цел.

— Да си моя съпруга, не е ли достатъчно за теб? — попита я той студено.

Мисти го погледна. Всичко в него изискваше отговор. Мисти знаеше, че е пила доста алкохол, но странно, умът ѝ никога не е бил толкова бистър. Тя изгаряше от желание най-после да се изрази, да се разкрие.

— Разбира се, това значи много, даже всичко, за мен, но аз имам и други страни — отговори тихо. Приглади коси в опит да намери най-подходящите думи. — В планините имаше хора, които ме търсеха, които зависеха от мен, които ме обичаха и ценяха.

— Не мислиш ли, че един лекар в семейството е достатъчен? — отговори той с каменно лице.

Инстинктът ѝ нареждаше да си държи езика зад зъбите, но силният ѝ дух отказваше да се подчини.

— Не, не съм съгласна — отговори тя, сякаш се задушаваше. — Омръзна ми да бъда дама, да не правя нищо. Или да върша неща, които нямат никакво значение, и да приказвам така, че да спазвам някакви правила, които също са безсмислени.

Рейвън погледна измъченото ѝ, напрегнато лице и забеляза как тупти вдлъбнатинката между ключиците ѝ. Притегли я към себе си и се опита да я разбере.

— Продължавай — помоли я тихо. — Каж ми онова, което ти тежи на сърцето.

Тя преглътна конвулсивно.

— Липсват ми планините — каза тя прочувствено. — Липсват ми Езра, Лъки и отец Джубал. Липсват ми скритите сред дърветата полянки, мирисът на дъжд, който се носи над хълмовете, и утринната роса, която блести на слънцето. — Сведе глава, а после го погледна. — Липсва ми още и магията — призна си тихо.

Рейвън се учуди, че тя е още толкова незряла психически. Можеше да разбере, че ѝ липсват планината и близките, можеше да разбере желанието ѝ да прилага билково лечение, но магията! Беше ѝ дал книги, които да прочете, беше се опитал да ѝ обясни, че трябва да се вярва само в онова, което може да се докаже научно, но тя не се беше променила ни най-малко. Отново го обзе раздражение.

— За каква магия говориш? — попита я сухо.

Очите ѝ станаха големи и влажни.

— За магията да обичаш и да вярваш.

На него му се струваше, че никога няма да разбере планинците. Отговори ѝ:

— Вярваш или не, но тези качества могат да се намерят и в Сейнт Луис.

Мисти обходи с поглед всеки сантиметър на смръщеното му лице и продължи, защото и без това вече не можеше да отстъпи:

— Не съм сигурна. Когато бяхме в планините, те разбирах. Там ние се смеехме заедно и говорехме и всичко ми изглеждаше добро и правилно. Но понякога вече не знам кой си — прошепна тя. — Понякога си мисля, че и духът ти, и смехът ти останаха там.

На лицето му се изписа недоверие. Той отиде до прозореца, дръпна завесите и се вгледа в мрака. Мисти, с разтуптяно сърце, гледаше широкия му гръб. Когато се обърна към нея, лицето му беше твърдо, като издялано от камък.

— Нямам твърде много причини да се смея — каза той, скръстил ръце. — Тук, в града, твоят живот е поредица от катастрофи. Предизвика врява в най-добрия ресторант. В магазина не се прояви по-добре. Обърна всичко в болницата с краката нагоре. — Тръгна към нея, силно смръщил вежди. — И ако не си забелязала, днес стана за присмех пред изисканото общество на Сейнт Луис. Не можеш ли да свършиш нещо, без да влезеш в устата на хората.

Думите му нараниха Мисти по-силно от всичко, което ѝ беше казвал досега. Но в същото време изпитваше облекчение, че са свалили картите на масата.

— Да, знам, че направих някои грешки тук — каза тя приглушено. После, като видя гнева в очите му, се ядоса, че той я принуждава да се защитава, въпреки че тя беше направила всичко възможно да се нагоди към неговия свят. — Но грешките, които допуснах, ги допуснах от невежество — каза тя, променила тона си. — Допуснах ги, защото за мен хората са по-важни от правилата.

Очите на Рейвън я гледаха студено.

— Това е много опасен начин да изживееш живота си, любов моя — отбеляза той хладно. — Сърцето е предателско, но умът и логиката никога няма да ти изменят.

Тя едва виждаше красивото му лице, защото сълзите я заслепяваха.

— Да вървят по дяволите разумът и логиката — отвърна тя разгорещено. Обзета от силен гняв, тръгна бързо към вратата на библиотеката, но се спря на прага и се обърна към него. — Знаеш ли, грешала съм по отношение на това място! — извика, а гласът ѝ трепеше от едва сдържани чувства. — Сейнт Луис не е Содом и Гомор, той е самият пъкъл!

И като каза това, тя изтича бързо нагоре по стълбите.

ГЛАВА 19

На другата сутрин Мисти се събуди с мисълта за планините Озарк. Беше сънувала, че събира билки. Сънят ѝ беше толкова ярък, толкова истински, че можеше да усети миризмата на билките и на свежата трева и да почувства утринния бриз по бузите си. Лъки беше там и двете се смееха и разговаряха и Мисти изпитваше отново пълното задоволство от живота, което ѝ липсваше от мига, в който напусна планините. А сега, когато съзнанието ѝ за реалността се върна, я обхвана силно отчаяние. През едва дръпнатите завеси проникваха слънчевите лъчи и падаха върху леглото. Като разбра, че Рейвън не е там, тя спусна крака на пода и се огледа, защото той ужасно ѝ липсваше. Сърцето ѝ се изпълни с болка, когато видя, че по чаршафите и възглавницата му няма нито една гънка. Въобще не беше спал в стаята. Предната вечер тя беше заровила глава във възглавницата и беше плакала, като мислеше, че той ще дойде при нея по-късно. Но след като дълги часове се беше мятала неспокойно и беше съжалявала за острите си думи, тя беше заспала, най-накрая, сама. Беше свикнала с топлото му тяло и обичливи ръце и отсъствието му оставяше празнина в душата ѝ.

Тя въздъхна, седна в края на леглото и отметна назад дългата си коса. Как ѝ се искаше да може да върне назад времето, да промени случилото се снощи и особено разговора си с Рейвън. После видя тъмния му вечерен костюм праметнат на стола и се запита дали той не е спал на дивана в библиотеката. Стана, изпълнена с надежда. Може би, ако побързаше, щеше да го хване, преди да е тръгнал за болницата. Отвори гардероба, захвърли копринената си нощница и си избра семпла синя рокля. В главата ѝ пулсираше тъпа болка, която ѝ напомняше, че тя и Бенджамин Прескът бяха изпили почти бутилка уиски. В ясната светлина на деня се учуди на снощното си поведение и започна да разбира гледната точка на Рейвън. Ако само можеше да поговори още сега с него и да му обясни... Излезе от спалнята без дори да срезе косата си.

Като стигна в подножието на стълбите, чу тракането на чинии и видя мисис Хъксли да надзирава почистването на трапезарията. Един остър поглед на икономката ѝ подсказа, че снощното ѝ излагане се знае от всички в домакинството. Бузите ѝ пламнаха и тя тръгна още по-бързо към библиотеката.

Стаята беше тъмна, завесите не бяха дръпнати, а питието на Рейвън стоеше на масата, където го беше оставил снощи. От пръв поглед разбра, че той не е там, и настроението ѝ спадна още повече. Явно ѝ беше толкова ядосан, че беше тръгнал за болницата, без да се сбогува с нея.

Тя въздъхна така, сякаш ѝ се късаше сърцето. Отиде до бюрото и погали с пръсти чашата, оставена от него и си припомни моменти от спора им. След изпития снощи алкохол, сега ѝ прилоша от аромата на уискито и тя направи няколко крачки встрани от бюрото. Тогава видя крайчето на плика, което се подаваше от най-горното чекмедже, и се спря изненадана. Изкушаваше се да го отвори.

Издърпа го с треперещи пръсти и видя, че е от болницата и е адресирано до Рейвън. Извади страниците и ги прегледа набързо. Сърцето ѝ подскочи, когато прочете: *„След дълго и мъчително обмисляне, решихме, че поведението на съпругата ви пречи на вашето избиране за главен лекар и решихме да не ви предлагаме поста. Изборът ни пада на доктор Томпсън.“* Очите на Мисти се напълниха със сълзи. Погледна датата на пощенското клеймо и видя, че писмото е пристигнало миналата седмица. Нищо чудно, че когато снощи беше повдигнала въпроса, Рейвън беше придобил тайнствено изражение! Беше загубил онова, към което така отчаяно се беше стремил, и то заради нея. А не беше ѝ казал нито дума за това.

Разтърсена до дън душа, тя остави писмото на бюрото и затвори очи. Сега разбра защо снощи лекарите от болницата я гледаха така странно и защо мисис Вандерхузи ѝ беше обърнала гръб. Разбра и смисъла на думите, които беше дочула, застанала на входната врата: *„Мисля, че съпругата на доктор Девънпорт напълно съсипа кариерата му.“* _

Да, сигурно, когато новината, че постът на главен лекар е отказан на Рейвън стигне до ушите на пациентите му, някои от тях ще го напуснат. Като разбра и това, Мисти покри устата си с ръка. Тя щеше да съсипе и практиката му! В този миг всичко, което беше направила

след пристигането си в града, мина през главата ѝ бързо и объркано като калейдоскоп и този път тя разбра колко досадни и смущаващи трябва да са грешките и за Рейвън.

Отчаяна и в лошо настроение, тя излезе от библиотеката и отиде в спалнята, където да сложи ред в обърканите си мисли. Като мина покрай вратата на Джон, видя, че е открената. Запита се как ли се чувства той днес и надникна в тъмната стая. На масичката до леглото му стоеше недокоснатата таблата със закуската му, а той спеше, омотан в завивките. Лицето му беше много бледо и той наистина имаше вид на тежко болен. Мисти се приближи бавно до леглото, като мислеше за всички груби неща, които му беше казала. Също така мислеше за неговото обвинение, че е принудила Рейвън да се ожени набързо за нея. Инстинктивно понечи да погали бузата му, но ръката ѝ замръзна във въздуха, когато се сети, че той не би искал тя да го докосне. Като я отдръпна, тя, без да иска, докосна чиниите и се чу леко потракване. Джон нададе стон и отвори очи, които бавно се фокусираха върху нея. Той се изправи бавно, подпря гръб на възглавницата и пооправи разрешената си коса.

— Е, доволна ли си от себе си? — попита я с глас, надебелял от съня. Мисти гледаше безрадостното изражение на лицето му. Нямаше представа за какво говори той. — Заради теб — гласът му постепенно набираще сила — снощи не успях да разговарям с губернатора.

Тя се усмихна, за да го окуражи.

— Напротив, не всичко е загубено. Нали чу, че той те покани да му гостуваш? Тогава ще можеш да разговаряш с него.

— Това не означава нищо — отговори Джон, а лицето му издаваше силно раздражение. — Приемите на губернатора обикновено са многолюдни. И човек е доволен, ако успее да му стисне ръката. — Бръчките около устата му станаха по-дълбоки. — Не, снощи беше моят най-добър шанс да му повлияя и го загубих заради теб.

Мисти срещна неодобрителния му поглед.

— Съжалявам — каза тя. — Наистина съжалявам. Не знаех как да го накарам да разговаря с теб.

Джон смръщи вежди.

— Като моя снаха, трябваше да насочиш разговора към железопътния бизнес или пък да обърнеш вниманието му към мен, вместо да ме пренебрегваш. — Устните ѝ трепереха. Не можеше да му

отговори. Джон я изгледа замислено. — Но като знам какъв ти е произходът, предполагам, че не бих могъл да очаквам нищо друго. — Жестока усмивка изкриви устните му. — Да си кажа правичката, никак не съм сигурен, че си моя снаха.

Ударът ѝ причини физическа болка. Тя го изгледа преценяващо, питайки се какво ли искаше да каже този път.

— Какво искаш да кажеш? — Чувстваше тежест в стомаха. — Рейвън и аз се оженихме в църква... Бракосъчета ни отец Джубал. — Тя нервно отметна косата си назад. — Всички от долината присъстваха на сватбата ни. И чуха брачните ни клетви.

Джон повдигна вежди.

— И кой е този отец Джубал? — попита той с тон, който имаше за цел да я обиди.

— Свещеникът на долината Ред Оук — отговори тя, като все още не разбираше накъде бие той. — Той е свещеник там повече от двайсет години. Всички го познават. Обичат го, защото е добър...

— А той ръкоположен ли е? — Погледът на Джон я пронизваше. — Имам предвид, от някой епископ или друг духовник с висок сан.

Мисти остана безмълвна. Никога не си беше задавала този въпрос. В долината Ред Оук проповядването не беше въпрос на документи, а призвание, нещо, в което човек влагаше сърцето си. И в това отношение отец Джубал отговаряше и на най-строгите изисквания.

— Не съм сигурна какво целиш с въпросите си — каза тихо тя.

Джон се усмихна самодоволно.

— Искам просто да отбележа, че ако свещеникът не е ръкоположен, той няма право да извършва бракосъчетания. Знаем всичко за тези самозвани свещеници от горите. Изведнъж им се прииска да проповядват и смятат, че вече са намерили работа по призвание. — Той я посочи с пръст, като че ли я заплашваше. — Но службите им не са законни.

Тя никога не беше мислила, че двамата с Рейвън не са съпрузи, но сега, като сведе поглед към брачната си халка, изведнъж я обзеха съмнения.

— Ако питаш мен — продължи Джон. — Адам се е съгласил на тази безсмислена церемония, за да успокои теб. А законно, ти дори не си част от това семейство.

— Но това не е вярно! — извика Мисти. — Рейвън и аз сме женени!

— Само в твоите очи, млада госпожице. Наистина се съмнявам, че бракът ви ще бъде признат тук, в Сейнт Луис. — Той стисна устни. — Предполагам, че нямате брачно свидетелство. — Раменете на Мисти се сведоха, като че ли тежък товар легна върху тях, защото тя наистина не разполагаше с брачно свидетелство. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Тя стоеше пред него и го гледаше втренчено. — Нима не виждаш, че бракът ви е чиста измама?! Че единствената жена, която той обича, е Присила?

Унизена, Мисти стоеше, свела поглед към килима, докато свекърът ѝ изричаше с думи нейния най-голям страх. Не можеше да спори, че отец Джубал е ръкоположен, защото знаеше, че не е. Умът ѝ беше изпълнен със съмнения, тя беше много обърквана. Отдалечи се от леглото, но Джон извика след нея:

— Ти си едно малко невежо глупаче от планината, което е успяло да съблазни мъж, за когото не е достойно! И нищо повече!

Очите на Мисти се напълниха със сълзи, но силната ѝ гордост не ѝ позволи да избяга от стаята. За втори път Джон ѝ отправяше това обвинение. И с това обиждаше не само нея, но всички хора, които живееха в планината. Мисти си пое дълбоко дъх и отговори със силен, ясен глас.

— Може и да нямам три милиона долара, но наследството ми е дори по-богато от вашето, защото то е планините Озарк и Бялата река, която тече чиста и буйна. Нямам нужда от високопоставени приятели, за да се чувствам човек със значение. Любовта ми към лечението изгаря сърцето ми. Грижата за хората придава смисъл на живота ми и така ще бъде, докато стана на сто години! — Силните чувства, които сега се надигаха в душата ѝ, караха тялото ѝ да трепери. Тя се приближи до него и впи поглед в неговия. — И ако любовта към Бога и грижата за хората, които той е създал и които живеят в планините, ме прави глупачка, тогава се гордея, че съм такава!

Лицето на Джон остана невъзмутимо както винаги, но тя изпита облекчение, че най-после е казала всичко. С усилие на волята успя да съдържи сълзите, които напиреха в очите ѝ. Излезе от стаята с достойнство. Но когато вече не чувстваше погледа на Джон върху себе си, когато затвори вратата зад гърба си, тя вдигна полите си и изтича

бързо нагоре по стълбите, колкото е възможно по-далеч от свекър си. Колко много беше искала той да я хареса, как се беше старала да му угажда, да му достави удоволствие! Искаше да му подари поне един миг на радост, но не беше успяла. С натежало сърце, все пак не изпитваше омраза към него, а съжаление, защото инстинктивно усещаше колко бедна и жалка е душата му. Въпреки цялото си богатство, той не беше щастлив. Непрекъснато се бореше за уважението на празноглавото общество и пет пари не даваше за чувствата или любовта на сина си.

Като влезе в спалнята, тя се облегна на вратата и се опита да потисне силните чувства, които караха тялото ѝ да трепери. И се замисли. Заради нея Джон беше пропуснал шанса си да разшири бизнеса си, а Рейвън беше загубил както позициите си в обществото, така и кариерата си. С болка и тъга осъзна, че докато са женени, тя ще бъде пречка за него, ще го дърпа надолу. Може би в горчивите думи на Джон имаше и зрънце истина. Болката ѝ стана толкова силна, че я задушаваше. Независимо колко силно обичаше Рейвън, тя не му подхождаше. И колкото и упорито да се опитваше, нямаше да стане достатъчно добра за него. Той имаше нужда от съпруга като Присила, която да може да се движи в обществото заедно с него, без да го излага непрекъснато. Разтърсена от думите на Джон, тя разпери пръсти и втренчи поглед в брачната си халка, която блестеше в утринната светлина. Спомни си деня, в който Рейвън ѝ я беше купил от магазина на мистър Танър. В онази мразовита зимна утрин тя се беше смятала за най-щастливата жена на света. И наистина беше така, но тогава не знаеше какви изпитания я очакват в Сейнт Луис. И по бузата ѝ се търкулна една-единствена сълза.

Спомените заприиждаха на вълни. Спомни си и онзи мразовит ден, когато беше намерила леденото цвете. Спомни си колко силно беше желанието ѝ, а и надеждата ѝ, че Рейвън ще остане в планината и ще я обича. С тъжна усмивка си спомни деня, в който се венчаха и как тя се закле да го обича докато голямата Бяла река пресъхне. Да, каза си сега, винаги щеше да го обича. И сърцето ѝ се сви от мъка. Щеше да го обича до последния си дъх. А като го обичаше толкова много, как можеше да съсипва непрекъснато живота му?

Сърцето ѝ заби малко по-бързо от нормалното. Тя свали халката от пръста си и я остави върху тоалетката, като си помисли колко малка

и самотна изглежда тя там. *Рейвън ще разбере* — помисли си. Ще разбере веднага щом я види. Ще разбере, че тя го освобождава, за да може той да живее живота, който си е избрал. Щеше да разбере, че тя се е върнала в планините Озарк.

Час по-късно Мисти вървеше към пристройките. Чувстваше се удобно за първи път от месеци насам. Беше облечена в дълга пола и домашно предена блуза. На главата си бе сложила широкополата шапка, която носеше в планините. Цимбалът беше под мишницата ѝ, в ръката си държеше кошницата, с която беше дошла. В нея беше прибрала малкото си вещи, които беше донесла от Озарк. Беше решила, че последният ѝ разговор с Джон е своеобразно сбогуване. Знаеше, че мисис Хъксли не се интересува от нея и едва ли би разменила няколко думи по какъвто и да било повод. Беше потърсила Уорън, но не го беше намерила. Беше решила, че така е може би по-добре, защото той би се опитал да я убеди да остане. И ето, че трябваше само да помоли Нат да я закара на гарата и да си вземе довиждане с него.

Нат лъскаше ландото. Като я видя, се изправи, отворил широко уста от изненада.

— О, мисис Девънпорт, какво сте решили да правите сега? — каза той и изтърва парцала от ръцете си. — Надявам се, че не е онова, което си мисля. — Взе от ръцете ѝ кошницата и цимбала, остави ги настрани и я погледна все така изненадано.

— Да, мисля, че се досещаш какво съм намислила. Ще изтърся краката си от праха на Сейнт Луис, полепнал по тях, и ще се върна в планините, където ми е мястото. — Срецна разтревожения му поглед и се опита да не покаже чувствата, които я вълнуваха. — Ще ме закараш ли до гарата? — попита го приглушено. — Ако побързам, ще успея да тръгна, преди още да са разбрали, че ме няма.

Помещението, в което беше ландото, миришеше на обработена кожа и коне, а през зацапаните прозорци проникваше слаба светлина. Но дори в полумрака тя виждаше неодобрението, изписано на лицето му.

— Не, мадам. Бих направил всичко за вас, но не и това. Какво ще каже мистър Адам? — Нат беше облечен в панталоните от униформата и бяла риза, на която беше навил ръкавите. Избърса с опакото на

дланта си потта, която беше избила по челото му. — О, Господи, каква лоша новина! Това е най-лошата новина, която съм чувал!

Мисти отиде до клетката, в която беше Роло, а той, като я видя, започна да издава весели звуци. Тя отвори вратичката и той скочи в разперените ѝ ръце. За първи път тази сутрин тя изпита искрица щастие. Притисна топлото му телце към себе си и вдъхна познатата миризма на козината му. После се върна при Нат и седна на стъпалата на ландото. Вдигна поглед към лицето му, което изразяваше силна мъка.

— Мисля, че на мен и на Роло мястото ни е в планините, не мислиш ли и ти така? — попита тя и погали животинчето по дължината на гърба.

— Не, мисис Девънпорт, мисля, че мястото ви е там, където е мистър Адам — отговори той и я погледна спокойно. — Той е ваш съпруг и ще му причините силна мъка, ако го изоставите.

Мисти срещна очите му.

— Отначало може би ще му липсвам малко, но и двамата знаем, че той ще е по-добре без мен. — Тя извърна глава настрана, преди да продължи: — Аз само му навличам неприятност след неприятност още от пристигането си.

Нат премигна няколко пъти.

— Е, не мога да отрека, че причинихте няколко неприятности на господаря. — Той се засмя и прокара длан през сивата си коса. — Господ ми е свидетел, каква буря накарахме да се разрази в оня магазин! — Той коленичи на едно коляно пред нея. — Но мистър Адам ви обича.

Тя стисна устни.

— Предполагам, че още нищо не си научил за снощи?

На лицето му се изписа смущение.

— Да, мадам. Някои от помощничките в кухнята говореха за вас. Казаха, че вие и губернаторът сте се забавлявали добре, но че не е трябвало да се стараете така заради него.

Тя все още държеше Роло на ръце. Погледна го внимателно в очите.

— Точно в това е проблемът — каза тя. — Винаги създавам само неприятности, защото мисля различно от градските хора. — Нат се изправи. На лицето му все още беше изписано объркване. — Аз мисля

със сърцето си, а не с главата си — продължи тя. — Всичко беше наред в планините, но тук това само ме забърква в разни неприятни ситуации. — Тя ритна празната кутия от средството за полиране на карети и кутията се претърколи няколко метра по-нататък. — Не мога да следвам тукашните правила, защото не ги познавам.

Нат се засмя добросърдечно.

— Просто не сте се срещали с достатъчно хора.

— О, не, срещнах вече предостатъчно хора — настоя тя и закричи напред-назад от едната страна на ландото. — Но това не ми помогна особено. За тях аз съм като мебел, която не е подходяща за стаята, независимо къде ще я сложат. — Погледна очите му, които я гледаха мило. — Уморих се да опитвам да бъда приета там, където не ме искат. Уморих се да се възхищавам на статуи без ръце, да уча имената на отдавна умрели хора, не мога да се науча да ям червеи. Не искам повече да нося стегнати и неудобни дрехи, не искам разни панделки да се влачат подире ми!

Нат отвори широко очи.

— Мадам?

Тя въздъхна дълбоко.

— Няма значение — каза вече по-спокойно, по-меко. — Просто мислех на глас. — После изведнъж ѝ домъчня силно за дома и тя погледна милото му лице. — Господи, умирам вече от копнеж по планините, толкова много ми липсват!

Нат я хвана за раменете.

— Но мистър Адам има нужда от вас тук — каза той малко рязко.

— Не, тук той има нужда от някоя като Присила, жена, която познава правилата и няма нищо против да ги спазва. Има нужда от истинска дама.

Очите на Нат блестяха.

— О, мадам, не казвайте това! — настоя той и взе ръката ѝ. — Вие сте най-прекрасната дама, която познавам. Вие се интересувате от хората и ако питате мен, точно това означава да си дама.

Гърлото ѝ се сви и известно време тя не беше способна да произнесе нито дума. За нея да си дама означаваше да вършиш нещата елегантно, да не правиш скандални сцени, да не предизвикваш по никакъв начин общественото мнение, да не правиш никакви грешки.

— Ще ме закараш ли до гарата? — попита го тя умолително. Сълзите вече я задушаваша.

Той въздъхна тежко.

— Предполагам, че ако не го направя, вие ще намерите друг начин да стигнете до там — отговори.

Тя преглътна и прошепна.

— Ще се сбогуваш ли с Уорън от мое име? — Той стисна устни и кимна с глава. — И няма да предадеш нито дума от нашия разговор на Рейвън?

Той постави длан върху ръката ѝ.

— Ако още настоявате, ще ви закарам до гарата и ще остана до тръгването на влака — каза той. Лицето му беше много напрегнато.

— Благодаря ти — отговори тя шепнешком. И в този миг се сети за съвета на отец Джубал винаги да бъде самата себе си, защото само така ще спечели сърцата на хората, които са важни за нея. Каква ирония, помисли си тя сега. Беше следвала съвета му и си беше спечелила за приятели Уорън, Нат, Сара и губернатора на Мисури — доста странна смесица от възрасти и обществени положения. Погледна към каретата и си спомни деня, когато се беше качила на капрата, защото не познаваше света, в който се беше озовала. — Нат — каза тя, — искам да напусна града с високо вдигната глава, така, както аз си знам, и не ме интересува кой ще ме види. Аз и Роло ще се качим на капрата при теб, както направих в доброто старо време, помниш ли?

Очите на Нат светнаха.

— Да, мадам. Ще бъда горд, ако го направите.

Час по-късно Рейвън остави писалката и бутна назад стола си. Клепачите му бяха натежали за сън. Стана и закрачи из кабинета си, за да се разсъни. Очите го боляха, а слепоочията му пулсираха. Прокара длан по брадичката си и разбра, че нито миг повече не би могъл да се концентрира върху работата си. След снощния спор с Мисти беше останал в библиотеката, за да се успокои малко. После се беше качил горе и беше видял, че тя лежи неподвижно и диша дълбоко. Смачканите чаршафи му подсказаха, че е заспала трудно, и затова не я събуди. Но знаеше, че той не би могъл въобще да заспи, затова се беше преоблякъл и беше дошъл в болницата. Лампата на бюрото му беше светила през цялата нощ, а той беше преглеждал картоните на

пациентите и беше попълвал формуляри, защото не би могъл да се занимава с нищо извън рутинните дейности. Когато зората се пукна, той загаси лампата и разтърка очите си, но погледът му остана все така замъглен. Знаеше, че Мисти още не се е събудила, и затова реши да се заеме с работата си като не обръщаше внимание на напрежението, което сякаш се беше свързало на възел между плешките му. Цяла нощ думите ѝ „*чувствам се така, все едно съм погребана жива*“ бяха звучали в главата му, а сега го изпълваше силен копнеж да я види, да я вземе в прегръдките си. Искаше да си отиде у дома и да намерят начин да разрешат на пръв поглед неразрешимите си проблеми. Докато обличаше самото си, реши, че няма да позволи връзката им да се разпадне заради горчиви думи и мъчителни обвинения. Трябваше да успеят да постигнат разбирателство, хармония. После, като слагаше шапката си, чу забързани стъпки пред вратата и сестрата от детското отделение се втурна неканена в кабинета му. На лицето ѝ беше изписана силна изненада.

— Елате бързо, докторе — извика тя, толкова развълнувана, че забрави да поздрави. — Трябва да видите Сара.

Рейвън остави шапката си.

— Какво се е случило с нея — попита той, леко разтревожен.

Сестрата поклати глава.

— Сега не мога да ви обясня — извика тя през рамо, тръгнала бързо по коридора към отделението. — Ще трябва сам да видите. — Няколко крачки пред него, тя махна с ръка. — И побързайте!

Двамата вървяха бързо по коридора, като заобикаляха санитарите, които бутаха количките със закуската. Като стигнаха близо до вратата на детското отделение, сестрата стисна ръката му и каза:

— Много се радвам, че бяхте в кабинета си. Сара настоя на всяка цена да ви намеря. — Очите ѝ бяха усмихнати. — А и знаех, че ще искате да видите това.

В отделението децата се бяха скупчили, а вниманието им беше привлечено от нещо в другия край. Там стоеше Сара, хванала се с крехката си ръчичка за таблата на леглото. Лицето ѝ грейна, като видя Рейвън, и бавно, с треперещи колене, тя тръгна към него. Докато тя бавно поставяше крак пред крак и скъсяваше разстоянието помежду им, децата си шепнеха, изпълнени с благоговение — като пред чудо.

След спора с Мисти и безсънната нощ, Рейвън се чувстваше вече много напрегнат. В гърлото му беше заседнала буца. Когато детето стигна много близо до него, той разпери ръце, а то направи още една тромава крачка и обви ръчички около врата му.

— Виждате ли — каза гордо, с блеснали очи, — отново мога да вървя.

— Да — отговори той и щастие изпълни гърдите му. Знаеше, че момиченцето ще има нужда от терапия, за да проходи стабилно, и че ще трябва да остане още известно време в болницата, но първата крачка беше направена. И той отново, като нея, събра кураж, за да предизвика живота. Помилва я по гърба, едва успял да повярва на чудото, станало пред очите му. — Кажи ми как стана това.

Тя сви леко раменца.

— Не знам — отговори с детска усмивка. — Просто се събудих тази сутрин и разбрах, че ще мога да ходя. Станах от леглото и — готово!

Той погледна сестрата, която стоеше до тях.

— Какво се е променило? Видя ли я някой от другите доктори? Да не ѝ е предписано ново лечение?

Тиха усмивка озари лицето на жената.

— Другият доктор, който я видя, беше мисис Девънпорт.

— Мисти? — попита той, много учуден.

— Точно така — извика весело Сара, с което отново привлече вниманието му. — Тя идваше да ме види почти всеки ден.

Той се засмя и я хвана за ръчичката.

— И какво се случваше, когато тя идваше? За какво си говорехте двете?

— За много неща — отговори Сара, като наклони глава на една страна. — А преди няколко дни донесе хартия и цветни моливи и ние нарисовахме пожара.

Някаква струна в душата му се опъна и той обхвана с длани вдигнатото към него лице.

— Разкажи ми за рисунките — каза той тихо. — Ти какво направи с тях?

— Мисти ги сложи в една малка кутия и я завърза с въженце. А после ме изведе навън със столчето на колела. — Тя се замисли, като

че ли за да си спомни по-добре всичко. — Носеше и лопата. Изкопа дупка и заедно заровихме кутията.

— Разкажи ми и останалото — каза той, като вече предусещаше какво ще чуе.

— Мисти ми каза, че погребваме завинаги пожара. Каза, че вече няма да го сънувам и че тази сутрин, като се събудя, ще мога отново да ходя. — Тя се усмихна и разпери щастливо ръце. — И това е всичко!

Рейвън подозираше, че проблемът на Сара е психически, но сега беше изпълнен с възхищение от способностите на Мисти. Колко умна беше тя! Със случая можеше да се справи само човек, който познава детската психика, който може да мисли като дете, но също така този някой трябваше да разполага с доверието на Сара. И ето, че едва сега разбра думите на Мисти, че най-могъщото лекарство е мисълта.

Сара докосна наболата му брада.

— Кога Мисти ще дойде пак да ме види? Тя много ми липсва.

— Не знам... — отговори Рейвън. — Но тя и на мен много ми липсва.

Вратата зад него се отвори, чуха се стъпки, а после Рейвън чу следните думи:

— Страхувам се, че имам наистина много лоши новини за вас, сър.

При звука от разтревожения глас на Нат, Рейвън се обърна рязко, все още прегърнал Сара. Като премигна, той видя кочияша си застанал до вратата на отделението. Той държеше шапката си в ръце, а лицето му беше така измъчено, все едно че на плещите му лежеше всемирният товар.

Все още подвластен на шока, Рейвън изкачи стъпалата, които водеха към къщата, после бързо изтича в спалнята. По навик обходи стаята с поглед. Тя беше чиста и подредена, но, без Мисти, студена и празна. Споменът за тяхното скарване разкъсваше сърцето му. Ах, как искаше да я вземе в обятията си! Знаеше, че влак за Юрика Спрингс ще има чак утре сутринта. Можеше да започне да опакова багажа си. Отиде до тоалетката. Пръстенът на Мисти проблесна, уловил слънчевата светлина, и той го взе в дланта си, изпълнен със силна мъка. И веднага разбра, че тя е оставила халката, за да му каже, че е свободен — свободен да намери друга жена, която да съответства на

положението му и на живота му в града. Това, че беше оставила пръстена, беше признание, че се е провалила. Единственото място, където сърцето ѝ можеше да намери покой, бяха планините. Чувстваше се смазан. Мъката го изпълни целия и му тежеше като олово. Сега разбра, че беше толкова зает с подновяването на практиката си, че дори не беше намерил време да смени евтиния пръстен с диамантен. Беше направил още толкова много други грешки като например тази, че не намери време да ѝ помогне да се приспособи, а разчиташе други да го сторят вместо него. Остави пръстена в джоба си. Мъчителни въпроси не му даваха мира. Да, бяха се скарали, но въпреки това тя никога не би си заминала, без да му каже и една дума, без да се сбогува дори. Дали не беше оставила писмо? Не, той разбра, че сигурно е била много ядосана, за да постъпи така, и се изпълни с отчаяние. Запита се дали баща му не ѝ беше казал нещо, което я е засегнало дълбоко. Изпълнен с подозрения, той бързо тръгна към стаята на Джон. Спря се на прага и видя, че Джон е полуседнал, подпрял се на възглавниците, и чете вестници.

— Мисти си е заминала — каза Рейвън и отиде до леглото му. — Какво знаеш ти за това?

Старецът свали очилата си, а в очите му имаше изненада.

— Значи си е заминала, а? — отговори той доволен и остави вестниците настрана. — За да отговоря на доста грубия ти въпрос, не знам нищо за това, но няма да кажа, че съжалявам.

Гняв обзе Рейвън, защото знаеше, че баща му лъже.

— Видя ли я тази сутрин? Говори ли с нея? — попита той.

Джон хвърли очилата си върху одеялата.

— Да, видях я — призна той грубо. — И говорих с нея, но не съм отговорен за нейните действия.

Рейвън обаче беше твърдо решен да узнае всичко, което баща му можеше да му каже.

— Какво ѝ каза? — попита той остро.

Джон смръщи вежди.

— Казах ѝ, че заради нейното поведение не успях да разговарям с губернатора. — Той се засмя сухо. — Споменах още, че нямате брачно свидетелство, което би могла да представи.

Рейвън го гледаше и не вярваше на ушите си. Най-последно баща му беше намерил слабото място на Мисти — нейното чувство за чест.

Макар да не беше я докоснал, той беше убил духа ѝ.

— Да, сега разбирам какво се е случило — каза Рейвън. — Като си усетил, че духът ѝ не е така силен, ти си я накарал да почувства провала си, вгълпил си ѝ, че не е достойна да носи името Девънпорт! Нищо чудно, че е заминала!

— Бъди благодарен за божията милост, която те отърва от нея — отговори баща му. — Момичето не беше подходящо за теб и тъй като ти не успя да го проумееш, бъди благодарен, че тя най-после го разбра.

Рейвън трябваше да положи нечовешки усилия, за да сдържи гнева си. Но беше така ядосан, че не мислеше въобще за чувствата на баща си.

— Да те вземат дяволите! — извика той грубо. — И теб, и подлите ти действия!

Между тях настана напрегната тишина. После от прага се чу шум, който привлече вниманието на Рейвън. Уорън, с пребледняло лице, стоеше до току-що отворената от него врата. Погледна встрани, явно осъзнал, че не би могъл да дойде в по-неподходящо време.

— Съжалявам — извини се той. — Ще дойда по-късно.

Рейвън тръгна към него.

— Не, остани — каза, като се спря на няколко крачки от него. — Може би ще можеш да помогнеш. Мисти се е върнала в планините Озарк.

Очите на Уорън помръкнаха.

— Съжалявам... ужасно съжалявам.

Рейвън фокусира погледа си върху пребледнялото му лице.

— Говори ли с нея тази сутрин?

Брат му поклати глава.

— Не, не съм. Тази сутрин излязох рано, но нямаше да го направя, ако знаех какво е намислила. — Очите му таяха мъка и тъга. После погледна над рамото на Рейвън към баща си. — Ще дойда в по-удобен момент — каза той.

Обърна се да си върви, но Джон го гледаше втренчено в гърба.

— Не, остани! — нареди сърдито той. — Цяла сутрин очаквам тези нови сведения. Къде, по дяволите, беше?

Рейвън отиде до прозореца, но с крайчеца на окото си виждаше, че брат му гледа право в очите на Джон.

— Бях при Присила — отговори Уорън.

Джон го изглежда остро.

— В работен ден! И за какво, по дяволите?

Уорън сведе поглед.

— Наистина не мисля, че моментът е подходящ. Аз...

— О, продължавай. Изплюй камъчето! — нареди Джон. — За какво си ходил там?

Уорън си пое дълбоко дъх и успя да възстанови спокойствието си. Отиде до леглото.

— Е, добре, и без това дойдох тук само за да ти го кажа. — Рейвън забеляза щастието, изписало се на лицето на брат му. — Присила се съгласи да стане моя съпруга — каза тържествено Уорън. Гласът му беше придобил нова плътност и нова сила. — Помолих я снощи, на партито в чест на губернатора, а тя ми каза, че ще ми отговори тази сутрин. Ще се сгодим възможно най-скоро.

Рейвън гледаше брат си и въпреки своите проблеми изпитваше гордост и щастие. Уорън най-после беше успял да спечели ръката на Присила! Нищо чудно, че момичето беше толкова щастливо снощи!

— Мили Боже! — възкликна Джон. — Никога не бих повярвал!

Уорън замръзна на място.

— Ти вярваш само на онова, на което искаш — каза той с глас, който Рейвън досега не беше чувал. — И винаги си бил напълно сляп за нещата, които засягат мен и Адам.

Рейвън не знаеше какво е станало с Уорън, но му харесваше онова, което виждаше. За първи път в живота си брат му говореше свободно и се противопоставяше на Джон. Очевидно Присила беше много важна за него и той беше намерил кураж да защитава мнението си. Устните на Джон се извиха надолу.

— Хапете, нали, малки кутрета! Наистина ли си мислите, че ще успеете сами да се справите с бизнеса?

Очите на Уорън блестяха от възмущение.

— Да, аз вярвам, че ще се справя, след като направя някои промени — каза той и изправи рамене, с което като че ли стана по-висок. — И първата промяна ще бъде, че тази стая ще стане по-слънчева! — И, с наперена походка, той отиде до прозореца и дръпна завесите. В стаята се промъкна златната светлина на деня. После се обърна, а очите му горяха така, както никога досега. — И това е само началото! Отсега нататък ще се вслушваш в съветите ми. И моите идеи

ще бъдат равностойни на твоите. Вече няма да бъде твоето момче за поръчки. Щом ще говорим, трябва да се уважаваме.

Джон отвори уста, но не намери думи, с които да изрази онова, което чувства. Задоволство изпълни Рейвън. Беше благодарен, че Уорън най-после събра смелост да се защити. Умът на брат му беше остър като бръснач и той беше достоен противник на Джон, както и достоен да наследи неговата империя. Усмихна се и тръгна към вратата. Беше спокоен и можеше да продължи да опакова багажа си.

— Ако тръгнеш след оная глупачка, вече няма да бъдеш мой син! — извика Джон след него и се опита да стане от леглото. — Разбираш ли ме? Още днес ще изпратя да извикат адвоката ми и ще напиша ново завещание! — продължи да вика той, със силно поруменяло лице. — Ще те изхвърля! Няма да получиш нищо!

Рейвън гледаше студено стареца, който видимо трепереше.

— Мислиш ли, че това ме интересува? Пет пари не давам! — каза той.

По челото на Джон беше избила пот. Уорън се обърна към него.

— Ако лишиш Рейвън от наследство, аз ще разделя с него своята част — каза той. — А като знам колко силно желаеш династията да продължава да заема челно място в страната, съмнявам се, че ще оставиш всичко на благотворителните организации. — Малко по-мекко, той запита: — Нима не разбираш, че не можеш повече да ни манипулираш? Не виждаш ли, че сме се освободили от теб и двамата?

Застанал до вратата, Рейвън виждаше как баща му трепери. Лицето му беше станало пепеляво. Той като че ли се беше свил, притиснат от противопоставянето и на двамата си синове — нещо, което не беше смятал за възможно. На челото му пулсираше огромна сива вена. Опита се да каже нещо, но от устата му излязоха само нечленоразделни звуци и пяна. После започна да се поти обилно и се отпусна на възглавниците. Рейвън се върна бързо до леглото, защото разбра, че това е нов сърдечен удар. Уорън също коленичи до леглото, като гледаше баща си с изненада.

— Какво става? — попита той брат си.

Рейвън постави ухо на гърдите на баща си и чу, че сърцето му бие толкова слабо, че не би могло да изтласква кръвта в тялото му.

— Нов сърдечен удар — отговори той. — И се страхувам, че този път е масивен.

Джон отвори очи и простена слабо, след което каза едва чуто:

— Боли ме... Ужасно ме боли... Вие ми се свят, гади ми се...

— Знам, просто се отпусни — отговори Рейвън и нежно изтри потта от челото му с носна кърпичка. Знаеше, че не може да направи нищо, но напълни една лъжичка с болкоуспокояващо и я даде на баща си. После го прегърна и се опита да го успокои.

Уорън улови погледа на брат си и силно пребледня.

— Да повикам ли още някого? Може ли да се направи още нещо?

Рейвън смръщи вежди, за да му покаже, че не могат да направят нищо повече от това да останат до баща си в последния му миг. Постави ухо на гърдите на баща си, но не чу сърдечен ритъм, а само някакъв лек шум, и разбра, че му остават само още няколко секунди. Джон като че ли също разбра. Погледна Уорън в очите, които бяха пълни със сълзи. После се обърна към Рейвън и хвана ръката му с треперещите си пръсти. Погледна го с див, отчаян поглед и се опита да вдигне ръката си, на която бяха изпъкнали тъмносини вени.

— Аз... обичам... — Думите излязоха от устата му заедно с дъха му и също толкова тихи. Но преди да успее да довърши мисълта си, отпусна ръка и се превърна в купчина мъртва маса в ръцете на Рейвън. Той постави ухо на гърдите на баща си, не чу нищо и очите му се напълниха със сълзи. Нежно затвори изцъклените очи на Джон, подпря го на възглавниците и погледна с обич мъжа, който го беше дарил с живот, но в същото време се беше и опитвал да заглуши живота, волята, в него. Беше разбрал, че баща му го обича, наистина по свой собствен начин, че любовта му беше собственическа, тероризираща. Независимо от всичко, той изпитваше чувство на загуба, беше шокиран от смъртта на родителя. И в същото време изпитваше дълбока тъга, че баща му не беше по-щастлив приживе. Погледна Уорън, който беше обхванал главата си с длани, и разбра, че той също преживява тежко случилото се. Но Уорън щеше да се справи, сега беше сигурен в това. После Рейвън отново погледна восьмното лице на баща си и разбра, че в последния си миг старецът беше пожелал да му каже, че го обича, но беше загубил битката със смъртта, преди да успее да го стори. Колко жалко, че се беше опитал да го каже едва сега, след като тези думи те трябваше да чуват още в детството си. Въздъхна дълбоко, защото едва сега разбра причината, поради която самият той не разбираше любовта по-добре и поради която не беше казвал на Мисти,

че я обича — защото никой никога не беше казвал тези думи на него! Въпреки богатството неговият живот и сърце бяха бедни, защото не познаваха топлотата на любовта. Успя да потисне мъката и болката и се закле, че ще я намери. Вече знаеше какво трябва да направи, за да спечели отново сърцето ѝ.

ГЛАВА 20

Четири дни по-късно Рейвън се качи на влака за Юрика Спрингс. Облечени в черно, Уорън и Присила стояха на перона и го гледаха, тъжни, че заминава.

— Кажи на Мисти, че ми липсва! — извика Уорън и вдигна ръка за сбогом.

Рейвън помахна в отговор.

— Ще ѝ кажа... И се грижете за себе си, докато ме няма!

Двамата се хванаха за ръце с обич и му се усмихнаха за последно сбогом. Рейвън остана на стъпалото на вратата и продължи да гледа Уорън. Мълчаливо, с поглед, му благодареше за помощта. Каква ли промяна беше станала с брат му? Сега имаше вид на уверен в себе си човек, беше придобил нов авторитет. Като че ли, с отхвърлянето на оковите, наложени му от Джон, той отново беше възкръснал за живот.

Рейвън нарочно се беше облякъл небрежно и беше взел малко багаж, защото познаваше живота и характера на планинците. Влакът постепенно набра скорост, Рейвън влезе в купето, седна на кожената седалка и се замисли за кризата, която преживяваше. Още на другата сутрин след смъртта на Джон беше изпитал силен копнеж да тръгне към планините, но благоприличието изискваше да се погрижи за погребението. И то беше най-грандиозното, което градът беше виждал от доста време насам. Уорън беше застанал твърдо до него и приемаше съболезнованията на далечни роднини и стари приятели, които бяха дошли да отдадат последна почит на баща им. Присила също беше там и също им беше помогнала да се справят, беше им вдъхнала кураж. Но през цялото време в главата на Рейвън имаше само една мисъл: трябва да намери Мисти, да изгладят недоразуменията си и тя да се върне с него у дома. Когато и последният гост си беше отишъл, той беше въздъхнал облекчено. Най-последно беше свободен да замине. Адвокатът беше казал, че, както се очакваше, милионите на семейство Девънпорт ще се поделят по равно между него и Уорън, който беше натоварен с бремето да ръководи железопътната компания. Но Рейвън беше

сигурен, че брат му ще успее да се справи с почти непосилната задача, защото, освен острия си ум, щеше да има и любовта и подкрепата на Присила.

Докато влакът се носеше по релсите, Рейвън мислеше за миналия октомври, когато единствената му грижа беше да избяга от настояванията на Джон да сключи брак, който обществото да приветства. Оттогава много неща се бяха променили. Беше срещнал Мисти и тя го беше запознала със своята собствена философия, беше го объркала съвсем и го бе накарала да се чуди кой е всъщност — Адам или Рейвън. А и толкова много неща се бяха уредили — бракът на Уорън с Присила, израстването на брат му. Но едно нещо оставаше — в сърцето на Рейвън все още имаше гняв, задето баща му беше изгонил Езекийл, който беше срещнал сам и самотен смъртта. За това още не беше успял да прости на Джон независимо колко много се опитваше.

И ето че, неочаквано, една мисъл проблесна в главата му — мисъл, толкова могъща, все едно притежаваше физическа сила. Всеки човек трябва да знае какво е името му, и какво — призванието. Той не можеше да бъде едновременно и Адам, и Рейвън. И едновременно с това да запази любовта на Мисти. Сигурно това беше искала да му каже и тя, когато му казваше, че понякога не знае кой е той всъщност. И в този миг, докато влакът се отдалечаваше от Сейнт Луис, той разбра, че Мисти никога няма да се подчини на правилата на града, никога няма да заживее като градските жители. Че тя винаги ще вярва на сърцето, а не на разума, че ще запази вярата си в магията. А успехът, който беше постигнала със Сара, го беше убедил, че в нейния начин на лекуване има нещо добро както за духа, така и за тялото. В същото време си спомни какви чувства беше изпитал той, когато беше спасил живота на Томи Брустър. После си спомни как планинците бяха отишли в къщата му, за да му донесат дарове, и разбра, че никога не се е радвал на такава любов и благодарност, докато е упражнявал професията си в града. Изведнъж всичко стана кристално ясно: той ще намери Мисти, но за да намерят и двамата щастието си, той не бива да я взема със себе си в града, а да остане при нея. Нова надежда се зароди в сърцето му и той видя ясно бъдещето си на лекувател. Щеше да поправи грешката, която беше допуснал. Само дано не беше прекалено късно.

Ранното лято беше дошло в планините Озарк и свежа зеленина радваше окото. Този следобед Мисти реши да се разходи из гората и да започне отново да събира билки. Въздухът беше мек и ароматен и слънчевата светлина заливаше земята на златни потоци. Езра беше отишъл до града и щеше да отсъства цял ден. Беше я оставил сама с причиняващите ѝ болка спомени за Рейвън, когото тя не можеше да забрави, колкото и да се опитваше. Беше разбрала, че беше напуснала града малко прибързано, без да говори с никого, като се изключи Нат. В бързината дори не беше написала бележка на Рейвън и сега дълбоко съжаляваше за болката, която му беше причинила. А после, с дълбока въздишка, решаваше, че той може би е изпитал облекчение, когато е разбрал, че тя си е отишла.

Когато се беше върнала у дома, Езра и беше казал, че Рейвън ще дойде. Но той не беше дошъл. Отец Джубал и Лъки бяха казали същото. И сега, почти седмица по-късно, тя беше приела факта, че той никога няма да дойде. Че тя никога вече няма да види усмивката му, никога няма да чуе дълбокия му глас, който винаги успяваше да я развълнува, че никога няма да почувства топлината на прегръдката му. Спря се под един вековен дъб и се заслуша в чуруликането на птичките, докато чакаше Роло, който вървеше бавно зад нея. Облегна се на дървото, вдигна лицето си нагоре, за да улови слънчевите лъчи, които преминаваха между листата, и отново се унесе в мисли. Щом беше напуснала Рейвън, за да може той да намери щастиято си, защо сега тя не намираще утеха в мисълта за неговата радост? Защо трябваше тя да е толкова нещастна, за да може той да е щастлив? Докато вървеше към дома, очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

Животът ѝ беше направил пълен кръг. Когато отначало беше срещнала Рейвън, беше изпълнена със страхове и съмнения, дали ще успее да заживее в неговия свят. По-късно, когато беше пристигнала в Сейнт Луис, беше хранила надежда, че ще успее да разбере градския живот и да стане като всички тях. А сега разбра истината, тя беше момиче от планината, което беше имало късмет да срещне богат и влиятелен лекар. Между тях стояха милиони долари, бащата на Рейвън и цялото общество на Сейнт Луис, и най-вече различните им виждания по отношение на живота и медицината. Беше взела решение и трябваше да има смелост да го доведе докрай. Така щеше да бъде най-

добре и за двамата. Опита се да се съсредоточи върху зеленината на дърветата и дивите теменужки, които заслепяваха очите, но мислите ѝ все се връщаха към миналия октомври и щастието, което беше познала тогава с Рейвън. И реши утре да отиде до потока, който двамата бяха прекосили и се бяха смели — там, където той я целуна за първи път. Може би тогава щеше да успее да върне поне за миг щастието. Настроението ѝ се подобри малко и тя реши да се върне у дома.

Ето че вече виждаше колибата. Но имаше нещо странно. На верандата седеше и търпеливо я чакаше гостенин. Позна го дори и толкова отдалеч — беше Били Червеното шалче. Не очакваше посещението му, но то я зарадва. Какво ли можеше да иска старецът?

По-късно този ден Рейвън препускаше в галоп към колибата на Мисти, изпълнен с надежда и очакване, със силен копнеж по нея. Като видя покрива на колибата, сърцето му подскочи. После, след завоя, видя една фигура да върви по прашния път към него. Човекът беше облечен в нещо като работен комбинезон, носеше стара шапка и тежка торба. Дори толкова отдалеч можеше да каже, че планинецът беше доста стар. Имаше нещо странно познато във фигурата. Той накуцваше по същия начин като дядо му. Когато го разпозна, вече от по-близко разстояние, Рейвън премигна, не вярвайки на очите си. Гърлото му изведнъж пресъхна.

Макар и невероятно, но това беше Езекийл. Беше същият на ръст, същата сива коса се подаваше изпод шапката, а и накуцването... Рейвън намали хода на коня, после слезе от седлото и пусна юздите. Сърцето му биеше извънредно силно. Съвсем бавно, той тръгна към мъжа и се вгледа внимателно в лицето му. Надяваше се, макар да се съмняваше, че надежда има, и в същото време се молеше. Когато двамата се приближиха съвсем един до друг, старецът се спря и изтърва торбата. А после на устните му, като изгряващо слънце, се появи усмивка. Езекийл, помисли си Рейвън и очите му се замъглиха. Сигурно беше той, защото не можеше да бъде никой друг. Нима не виждаше тази усмивка вече години наред в сънищата си? Прегърна стареца, съвсем сигурен, че това е дядо му.

— Ти си жив — прошепна дрезгаво и прокара длан по гърба му, за да се увери, че не вижда призрак.

Като се смееше и плачеше едновременно, Езекийл го прегърна здраво, а Рейвън се опитваше да проумее чудото. После той направи крачка назад и погледна Езекийл в очите, пълни със сълзи. Лицето му, непощадено от времето и вятъра, изразяваше силна изненада. Той свали шапката си и прокара длан през косата си, която се изправи смешно нагоре. И двамата се засмяха едновременно, после Езекийл възкликна:

— Господи, толкова много се радвам, че те виждам, че сърцето ми ще се пръсне от радост.

Гласът му беше силен като гласовете на всички планинци и, също като тях, той не подбираше особено внимателно думите си. Звукът на гласа му върна Рейвън в детството, пълно с толкова сладки спомени.

— Дошъл си да вземеш Мисти в града, нали? — попита Езекийл с всезнаеща усмивка.

— Не, дойдох, за да остана в планините — отговори Рейвън.

Очите на стареца блестяха живо.

— Имах усещането, още отдавна, че ти ще изживееш дните си тук — каза той с усмивка. После лицето му изведнъж стана сериозно. — Знам, ти си мислиш, че виждаш призрак, но не е така. Не биваше да ти изигравам този номер и сега съжалявам, но тогава мислех, че няма друг начин.

За Рейвън всичко беше още далечно и неясно, струваше му се, че участва по-скоро в пиеса, отколкото, че наистина държи Езекийл в прегръдките си. След като беше получил писмото и беше видял гроба с очите си, Рейвън беше повярвал в смъртта му. И ето, че сега умът не можеше да приеме реалността, която очите му виждаха. После видя изражението на Езекийл, което издаваше вината му, и разбра, че старецът е инсценирал смъртта си, за да избяга завинаги от градския живот. Секунда по-късно разбра защо Били Червеното шалче му се беше сторил познат дори и от онова далечно разстояние. Той и Езекийл бяха един и същи човек.

— И самият ти си изпратил писмото, което донесе новината за смъртта ти, нали? — попита той.

— Да. Аз бях. Аз направих гроба и поставих кръста, та ако Джон дойде да души наоколо или да ме моли да му припиша още пари, да не ме намери. Оставих пари на теб и Уорън, а останалите ги внесох в

банката във Файетвил, за да не може Джон да се докопа до тях, нито пък да купи с тях от онези картини, с които се опитва да впечатли хората. Отначало дойдох тук, за да си почина от шума и врявата на Сейнт Луис, а после реших, че ако той повярва, че съм мъртъв, няма да ме безпокои повече. — Лицето му помръкна за малко. — Беше ми мъчно да изоставя теб и Уорън, но знаех, че като не съм там, вече няма да има кавги за пари. И вярвах, че някой ден ще ви видя отново.

Рейвън го гледаше и още му беше трудно да повярва на онова, което чуваше. Той беше инсценирал смъртта си не само за да се отърве от настояванията на Джон за пари, но и за да спаси наследството на внуците си. Езекийл посочи с пръст към пещерите.

— Отначало, като дойдох тук, се скрих там — продължи той. — После свикнах да живея там и си направих едно доста удобно жилище. После чух хората да говорят, че от Сейнт Луис е пристигнал доктор. Като гледах там, отгоре, аз си помислих, че докторът много прилича на теб, но ти си казал, че се казваш Хепълуайт. А когато миналия октомври ти отиде на „гроба ми“, аз се бях скрил в храстите и едва не получих сърдечен удар. Видях момичето на Малоунови също да идва и реших, че двамата сте влюбени един в друг. И разбрах защо си използвал друго име. И тъй като аз бях Девънпорт, не можех да изляза от храстите и да разваля всичко. — Рейвън се засмя и потупа Езекийл по рамото. Разбра, че през цялата есен той е играл ролята на техен ангел — хранител. — После, като се оженихте с Мисти, чух, че ти и Езра сте сложили край на враждата, но преди да успее да „възкръсна“, вие като светкавици потеглихте към града. И аз реших, че никога вече няма да ви видя. А преди ден-два чух, че Мисти се е върнала, и тъй като не издържах повече, реших да дойда и да видя как я карате. Беше малко изненадана да разбере, че Били Червеното шалче е твой дядо, но успя да преодолее шока и аз останах при нея през целия следобед. Тя ми даде храна и билки, които да си занеса в пещерата. Но тъй като вече няма вражда, мисля да си построя колиба и да кажа на всички кой съм.

Рейвън му каза, че винаги ще се грижи за него, а после, прегърнал го нежно през раменете, му каза, че скоро Уорън също ще се ожени и че е поел грижите по компанията след смъртта на Джон. Разказа му за погребението на Джон, на което бяха дошли всички хора, които имаха някакво значение в Сейнт Луис — нещо, което щеше да го направи много щастлив, ако можеше да го види. Двамата се

приблжиха до коня на Рейвън, който спокойно пасеше край пътя. В очите на Езекийл имаше сълзи. Той извади от джоба си огромна червена кърпа и изтри с нея бузите и носа си.

— Промени ли се Джон поне малко? — попита с треперещ глас.

Рейвън погледна тъжното му лице и пожела да можеше да му каже друго, но...

— Мисля, че накрая искаше да се промени... Но беше прекалено късно.

Езекийл поклати глава.

— Нещо се случи с него, когато отидохме в града. За мен железопътната компания беше просто игра, начин да спечеля малко пари. Но правенето на пари и онези надути приятели влязоха под кожата на Джон и станаха за него цел в живота. — Той приведе смирено рамене. — Е, може би сега той ще намери покой. Защото, Господ ми е свидетел, нямаше такъв, докато беше жив. — Наведе глава явно за да успее да запази спокойствие, после погледна Рейвън право в очите. — Не знам какво е станало между теб и Мисти, но като се разделихме, тя тръгна към онзи поток, където те заведе през есента. Излязохме заедно от колибата и я видях да язди в онази посока. — Тонът му стана многозначителен. — Ако питаш мен, тя е от онези жени, които мъжете трябва да запазят на всяка цена, каквото и да им струва това.

Рейвън мина покрай дървото с меда на Мисти и видя пред себе си тясната просека, която водеше към потока. Слезе от коня и завърза юздите около един дъб. Въздухът миришеше на борови иглички, както беше и през есента. Ранното лято беше в разцвета си, много красиво, и той се наслаждаваше просто на чувството, че живее. Окото му се радваше на зеленината. Когато чу бълбукането на потока, сърцето му заби по-бързо. Приблжи се тихо и видя, че Мисти се бе облегла на ствола на едно дърво и е потънала в мисли, а Роло се върти около нея. Мисти беше облечена в дълга памучна пола на райета и свободна бяла блуза, толкова отворена горе, че откриваше едното ѝ рамо. Тя се раздвижи, хвърли няколко камъчета във водата, после пак се облегла на дървото. Лицето ѝ беше много тъжно. Той гледаше с нежност красивото ѝ стройно тяло. Искаше да отиде при нея, но инстинктът му подсказваше да изчака още малко, да наблюдава движенията ѝ.

Усмихна се, когато тя си удари шамар, за да прогони насекомото, което беше кацнало на бузата ѝ, а после, след като прецени колко високо трябва да говори, за да надвие шума на бързащата вода, каза:

— Ако си сложиш билкова отвара на бузата, ще се почувстваш много по-добре, доктор Малоун.

По лицето на Мисти се изписа изненада и тя бавно се изправи, покрила устата си с ръка. Когато го видя, грейна от радост, а на устните ѝ заигра весела усмивка.

— Е, това май е Докторът от Големия град, който се е върнал в планините Озарк!

Сърцето на Мисти биеше извънредно бързо. Не можеше да направи нищо, освен да стои и да гледа как той бърза към нея. Бялата ленена риза беше широко отворена и разкриваше мускулестите му гърди, а стройните му бедра бяха обгърнати от тесни бричове с цвета на кожата. „Той най-после дойде“ — помисли си тя с облекчение, но все още ѝ беше трудно да повярва. На няколко крачки от нея, той разпери ръце и тя се затича. Пулсът ѝ биеше лудо. Когато я притисна до себе си, почувства сигурността на гърдите му и обичната топлина на ръцете му. Устата му намери нейната и коленете ѝ се подкосиха.

Устните му поглъщаха нейните, езикът му си играеше с нейния, докато ръцете му галеха косите ѝ. Обсипа с целувки шията и голото ѝ рамо, а ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, след което я притиснаха още по-здраво към неговото.

— Рейвън — прошепна тя, като трепереше и от облекчение, и от страст, която си мислеше, че никога вече няма да изпита.

Той обхвана лицето ѝ с длани и тя видя желанието в очите му. Надигна се на пръсти и зарови ръце в гъстата му черна коса. В гърлото ѝ се надигна стон, но той го заглуши с нежна целувка, от която гърдите ѝ се втвърдиха. Тя се притисна в него, а когато дланите му обхванаха гърдите ѝ, мощни тръпки разтърсиха тялото ѝ. Останали без дъх, те се целуваха и галеха като гладни деца, намерили отдавна забравени лакомства. После той я отдалечи малко от себе си и я погледна с очи, в които имаше сълзи на радост. Тя му каза:

— Днес видях дядо ти, той...

— Знам — каза Рейвън, сгушил лице в извивката на шията ѝ, после загриза долната част на ухото ѝ. — Знам, току-що бях с него...
— И той зацелува жадно лицето ѝ.

Макар и замаяна от щастие и страст, тя намери смелост да изкаже мислите, които отдавна я измъчваха.

— Съжалявам, че избягах, без да се сбогувам с теб. — Тя преглътна мъчително и стисна раменете му. — Съжалявам също, че заради мен изгуби поста, който заслужаваш. И...

Той постави пръст на устните ѝ, а после нежно изтри сълзите ѝ.

— И аз съжалявам. Съжалявам, че въобще се замислих дали да приема поста, който щеше да застане между нас. И всъщност, доктор Малоун — каза той с блеснали очи, — не изминах целия този път, за да ти се карам, задето отваряш писмата ми, а за да ти направя предложение. Питам се дали няма да искаш да практикуваш заедно с мен тук, в планините, близо до Юрика Спрингс.

Зави ѝ се свят от радост, защото това беше мечтата на живота ѝ.

— Но аз не съм като другите и никога няма да бъда — отговори тя шепнешком, бързо — като да не вярваше на ушите си. — Не се съобразявам с правилата, не мисля като теб, ние сме различни и...

Рейвън я целуна страстно, с което я накара да замълчи.

— Знам. И точно това харесвам в теб... — отговори той с усмивка. — А и напоследък разбрах, че правилата са създадени, за да се нарушават. — В угълчетата на устата му още се беше запазила усмивката. — Години наред работих с лекари, които мислят като мен, и нищо не успях да науча от тях. Но с теб винаги има нещо вълнуващо, нещо ново.

Все още изненадана от предложението му, тя въздъхна. Мислеше, че не може да го разбере.

— Но какво ще кажеш на колегите си от *Сейнт Мери* и на Джон? Лицето на Рейвън помръкна.

— Ще им кажа, че напускам. А Джон умря.

Разтърсена от новината, тя стоеше безмълвно и мислеше за последния път, когато беше видяла баща му, и за думите, които си бяха разменили. Струваше ѝ се странно, че всичко ще се разреши толкова бързо сега, след като толкова дълго време се бяха борили, че Джон е само спомен. Съчувстваше дълбоко на мъжа, когото сега държеше в прегръдките си, затова погали нежно гърба му.

— Съжалявам — каза тихо. — Не исках да стане така. Исках с него да бъдем приятели.

Рейвън погали ръцете ѝ по цялата дължина и в очите му тя видя, че той я разбира.

— Знам — отговори ѝ тихо. — Знам... Всичко вече свърши.

Известно време стояха така, прегърнати, а тя мислеше за Сейнт Луис. И изведнъж се сети за Сара.

— Някой друг също ми е в ума — каза тя и се облегна на него.

— Предполагам, че имаш предвид Сара. Благодарение на теб, тя отново може да ходи — отговори той, а тонът му подсказваше, че е учуден. — Благодарение на теб и невъзможното става възможно!

Дълбоко задоволство обзе Мисти. Ръководена от любов и от върнатата си интуиция, тя беше потърсила начин да отключи съзнанието на детето и сега, като разбра, че е успяла, беше стоплена от радост.

Рейвън я погледна нежно.

— Още нещо се случи, след като ти напусна града. Уорън най-после се противопостави на татко и успя да спечели ръката на Присила. Ще се ожени след няколко седмици.

Мисти се почувства малко глупаво, че беше подозирала Рейвън в нежни чувства към нея. Сега разбра, че Рейвън беше помогнал на брат си да спечели младото момиче.

— Е, какво ще кажеш, ако сложа пръстена пак на ръката ти? — попита той и извади халката от джоба си. — Не искам да бъда много настоятелен и да те притеснявам, но не мога дълго да чакам твоето разрешение. — Той я гледеше игриво. — Току виж се появил Бенджамин Прескът, облечен във войнишка униформа, и те отвлякъл. — Тя се засмя на шегата. — А аз не мога да позволя това да се случи на жената, която обичам с все сърце и от цялата си душа.

Тя беше толкова щастлива, струваше ѝ се, че може да литне до звездите. Тези думи беше копняла да чуе. Той я обичаше, наистина я обичаше, Господи, главата ѝ се беше завъртяла от щастие! И разбра, че желанието, което беше изказала пред леденото цвете, се е сбъднало, защото дълбоко в сърцето си тя винаги беше вярвала в неговата чудодейна сила. Той притисна устни към дланта ѝ.

— Ще сложим диамант, когато отидем в града — обясни той. — Ако си съгласна, разбира се.

Тя се усмихна.

— Никога не съм се интересувала от диаманти. Харесват ми обикновените златни халки. Те са добри и силни — също като мъжа,

когото обичам. — В очите и имаше сълзи, които ѝ пречеха да вижда ясно. — И ще го обичам, докато Бялата река пресъхне.

Той взе лицето ѝ в длани, а изражението на очите му отне дъха ѝ.

— Най-последно разбрах кой съм... И се върнах у дома — прошепна той дрезгаво.

Тя срещна страстния му поглед и обгърна раменете му. Той я целуна. В целувката му имаше и огън, и поезия, и диво, неукротимо желание. Най-последно бяха отново заедно. Рейвън си спомни как, когато беше дошъл в планините, беше уморен от живота и вярваше само в онова, което можеше да види и да докосне. А сега, сега вярваше в духа, в магията, и воден от мъдростта, можеше да следва сърцето си.

— Не отговори на въпроса ми, любима. Ще отворим ли заедно клиника тук? — подкани я той.

Тя го погледна крадешком.

— О, не знам. Зависи какво лечение ще прилагаме — отговори тя дяволито. — Ако ще гониш пациентите, които искат билкова отвара, варена при пълнолуние...

Рейвън се засмя и я целуна по челото, после наклони главата ѝ така, че да надникне в чудно хубавите ѝ зелени очи.

— И още нещо, доктор Малоун — каза той, а гласът му беше нежен като шепота на вятъра и мъглата над планините. — Умирам от любов по теб и мисля, че имам право на консултация. Какво предписваш в този случай?

Мисти се изправи и сложи замислено пръст на устните си.

— За пациент в такова състояние, доктор Рейвън — отговори тя, без да бърза, — предписвам горчив билков чай и бой с камшик по цялото тяло, а после обтриване с гореща пепел. — Очите ѝ играеха дяволито — Още ли ме обичаш?

— О, да! — отговори страстно Рейвън.

— Тогава ще ти предпиша да прекараш целия си живот в моите обятия.

Тя вдигна поли и залюля бедра, после хукна към потока, като погледна дяволито през рамо. Той я настигна и двамата се хванаха за ръце. Затичаха към гората, а смехът им се понесе над планините.

Издание:

Соня Бирмингъм. Цвят от скреж
ИК „Торнадо“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.